ALFRED HITCHCOCK

HAYALET

KORKU SERİSİ 2

ALFRED HITCHCOCK

HAYALET

Çeviren: Süheylâ Aykut

Epub Düzenleme: **Üç Nokta**

Arat Kitabevi - 1968

Fransızcadan çeviren: Süheylâ Aykut
Arat Kitabevi
Erhan Arat
Ankara Cad. Güncer Han 45/10 İstanbul

Bu Roman, Arat Kitabevi'nin On'uncu Kitabı Olarak 1968 Ağustos Ayında Yayınlandı.

Korku ve Polisiye Serisi No: 2

Kitabı hazırlayan: Erhan Arat
Tercüme eden: Süheylâ Aykut
Kapak resmi: Orijinal
Dizgi ve baskı: Garanti Matbaası
Kapak baskısı: Ar Ofset
Cilt: Bilgeler Cilt Atölyesi

Hayalet

Biraz geciktiğim için, Carnacki yarı şaka bir hiddetle yumruğunu bana doğru salladı. Sonra, yemek odasının kapısını açarak dördümüzü de içeri aldı: beni, Jessop'u Arkright'ı Taylor'u.

Eskisi gibi bir arada iştahla akşam yemeğimizi yedik. Yine eskisi gibi Carnacki yemekte pek de konuşkan değildi. Yemekten sonra salona geçerek rahat koltuklara gömüldük. Şarap ve sigaralarımızı içerken aramızda tatlı bir sohbet başladı.

Carnacki birden, her hangi bir başlangıca lüzum germeden:

- İrlanda’dan yeni geldim, dedi. Oraya ait son haberleri dinlemek içinizde belki bir veya ikinizi ilgilendirir, ama ben önce beni son derece merakta bırakan ve şaşırtan bir olayı anlatmazsam hala kafamı kurcalıya duran sorudan kurtulamam. Eşi görülmemiş bir hayalet, ya da şeytanla karşılaştım. Şimdi dinleyiniz:

Gahvay'ın kuzey doğusunda yirmi bin kilometre uzak olan Lastrae şatosunda bir kaç hafta kaldım. Şatoya gidişimin sebebi, onu yeni satın alan mösyü Sid K. Tassoc adlı bir şahıs tarafından mektupla çağırılışımdı. Yeni malikâne sahibi mektubunda, evinde müşahede ettiği bazı garip hallere tahammül edemediğini, bir esrarla karşı karşıya olduğunu bildiriyordu.

Oraya vardığımda beni garda karşılıyarak evine götürdü. Eski büyük şatolara her zaman hayranımdır bilirsiniz. Yine geçmiş zamanları hatırlatan bu muazzam binaya sevgiyle baktım.

Şato bir hayli büyüktü. Buna rağmen mösyö Tassoc orada erkek kardeşi ve birde kendilerine yarı arkadaşlık, yarı hizmetkârlık eden bir Amerikalı ile birlikte yaşıyorlardı.

Bir süreden beri bütün hizmetçilerin şatoyu terk ettiklerini, yemeklerini pişiren tek kadından başka kimsenin bulunmadığını söyledi.

Yemekte kendisini endişeye düşüren olayı anlattı. Bu şimdiye kadar işittiğim ve içine karıştığım hikâyelerin en garibidir.

- Bu barakada bir odamız var, diye içini çekerek Tassoc devam etti. Cehennemi bir şekilde, periler ve cinlerin hücumuna uğramış gibi, insanı deli edecek gibi ıslık çalan bir odamız. Ne zaman başlıyacağı ve ne zaman biteceği belli olmıyan yere batasıca ıslık insanı korkudan mahfedip, hasta etmeden kesilmiyor.

Dinlediğiniz zaman göreceksiniz ki o adi bir ıslık veya rüzgâr sesi değildir. Bekleyiniz, neredeyse başlar.

Tassoc'ın genç kardeşi elini ceketinin cebine vurarak.

- Hepimizin tabancası üzerinde, dedi.

- Demek durum bu kadar ciddi? diye sordum. Tassoc kederle başını salladı.

- Belki de benim korkak bir adam olduğumu zannedeceksiniz, dedi. Ama sabırlı olunuz ve bekleyiniz.

Bazen ıslığın esrarengiz bir membaı olduğu fikrine kapılıyorum. Ama sonra batıl itikatlara inanmanın budalaca bir davranış olduğunu kendime tekrarlayarak bunun kötü kalpli bir insanın münasebetsiz muzipliği olduğunda karar kılıyorum.

- Neden size böyle bir oyun yapsınlar? Bu oyunu yapan bundan ne kazanacak ki?

- Böyle karışık işleri yapanların bir maksatları olacağını söylemek istiyorsunuz değilim? Şu halde size işin daha öncesini anlatayım. O zaman bana hak vereceksiniz.

Kasabamızda mis Donehue adlı bir kadın var ki iki aya kadar onunla evleneceğim. Birbirimizle iyi anlaşıyoruz. Evlilik kararımız, öyle zannediyorum ki, birçok ateşli İrlandalı erkeği isyana şevketti. Mis Donehue son derece güzel bir kadın çünkü. Uzun bir süreden beri kasaba erkeklerinin hepsi peşindeydi. Donehue aralarından kimseyi seçmeyip, benimle evlenmeye karar verince, hem gönülleri kırıldı, hem de gururları. Anlıyorsunuz değil mi?

Belki biraz anlıyorum ama yine de açık bir şekilde değil. Bir oda bu rekabet ne gibi bir etki hâsıl edebilir?

a izah edeceğim. Mis Donehue ile evlenmeğe karar verince bir ev başladım ve burasını satın aldım. Bir gece, bir ziyafette, ona aldığım hsettim. Donehue bana ıslık çalan odadan korkup korkmadığımı sordu. e böyle bir şey işitmediğimi, işitmiş olsaydım bile hurafelere ığımdan yine de kararım üzerine tesir etmeyecek olduğu cevabını

başka davetlilerde vardı. Hepsinin dudaklarında alaycı bir tebessümün nı gördüm. Ev hakkında öğrendiklerim şunlar oldu:

i beş sene içinde onu bazı şahıslar satın almıştı. Ama her alan en fazla rada oturabilmiş ve sonra satılığa çıkarmıştı. Delikanlılar benimde aynı davranacağıma, altı ay sonra bu «Baraka»yı satacağıma bahse girmeğe r.

ehue'ye baktım, olayı onun da eğlenceye almadığını gördüm. Erkeklerin cumlarında birazda alay saklıydı ama o, ıslık çalan odaya inanıyordu. n sonra bütün rakiplerime kafa tutarak girişmiş oldukları bahsi kabul

kinci olanların bulunduğundan hiç şüphem yok. Bahsi kazanacak ki bundan eminim, çünkü emin olmasaydım şatoyu satın almazdım, zulacaklardı tabii. İşte şimdi bütün hikâyeyi biliyorsunuz.

ile değil, diye cevap verdim. Sadece bir şato satın aldığınızı, şatonun bir «garip» olduğunu ve bazı bahislere giriştiğinizi biliyorum. Yine lerinizin korkarak bu yüzden kaçtıklarını anlıyorum ama ıslık hakkında a etraflıca bir bilgi veremez misiniz bana?

yerleştiğimizin ikinci gecesi başladı. Ben Donehue'den işittiklerime ngi odanın garip oda olduğunu biliyordum. Orasını gündüz bir hayli ştim. Oda bana hiç de garip görünmemişti. Sadece biraz terkedilmiş bir ı.

Islık ikinci gece, saat ona doğru başladı. Tom'la kütüphanede oynuyorduk. Doğudan gelen garip bir ıslığa kulak kabarttık. Tom'a:

- işte hayalet varlığını belli ediyor, yürü gidip, bakalım, dedim.

Fenerleri alarak uzun sofalar boyunca yürümeye başladık. Ama cesaretli bir insan olmama rağmen anlayamadığım bir çekingenlik sıkıntısı bir his halinde yüreğime çökmüştü. Boğazımı buz gibi bir el sıkıyordu sanki, ıslık tuhaf bir gürültüyü belirsiz bir şarkiyi andırıyordu. Bazen de delilerin, görünmeyen yaratıkların esrarlı kahkahasını...

Etrafımız alay eden ve üzerimize atılmaya hazır, görülmeyen yaratıklarla dolu gibiydi. İnsan sadece böyle bir hisse kapılıyordu o an.

Kapının önüne varınca, çekinmeden açtık.

Bir tokatla yere yıkılmış gibi, korkunç bir gürültüyle neye uğradığımı şaşırdım.

Tom, da aynı vaziyetteydi. O da aptallaşmış ve korkmuştu.

Işığa boğduğumuz oda boştu! Bununla beraber milyonlarca ağızdan çıkmışa benzeyen ıslıklar kulaklarımızı sağır edecek gibi odada akisler yapıyordu! Derhal kapıyı çekerek kilitledik.

Aşağı indik ve ikimizde üst üste ikişer bardak viski içtik. Sonra kendimizi biraz daha kuvvetli hissederek sopalar ve silâhlarla yeniden esrarlı odaya yürüdük.

Bu muhakkak ki şeytan İrlandalıların bir oyunuydu! Bizi gürültüye boğarak faka bastırmışlardı. Ama odaya döndüğümüzde ses kesilmişti ve içerde kimseler yoktu. Yeniden odayı kilitledik ve salona döndük.

Ertesi sabah bütün şatoyu, bahçeyi, her yeri karış karış aradık. Esrarengiz gürültüyü yaratmış olan bir şeye rastlamadık.

Ondan sonra, her gece, gayri muayyen saatlerde aynı odadan gürültüler gelmeye başladı. Cebimizden artık tabancalarımızı eksik etmiyorduk.

Ama yok, bir şey yoktu ortalıkta!

Sadece ıslık, nereden çıktığı belli olmıyan ıslık boş odada başlıyor ve bütün koridorları dolaşıyordu. Hizmetçiler korkarak evi terk ettiler. Sadece gündüzleri yemeğimizi yapmaya gelen ve akşamları dönen bir tek fakir kadınla idare ediyoruz şimdi. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. O zamandan beri evi delik deşik eder gibi aradım. Yer tahtalarını söktürdüm, duvarları kazdırdım. Bu cehennemi ıslığın nereden çıktığını yahut onu çıkaranların nereye saklanabileceklerini bulmaya çalıştım. Her şeye rağmen, bunda gene İrlandalıların parmağı olduğu kanaatindeydim. Geceleri kapının önüne nöbetçi koyuyordum. Aklıma ne geldiyse yaptık ama sinirlerimiz artık harap oldu. Sonunda (Perili evler dedektifi) adile ün salmış olan sizi buraya çağırdım.

Yemeğimiz bitmişti. Sofradan kalkmak üzereydik ki Tassoc:

- Susun, dinleyin! diye bağırdı.

Hepimiz derhal sustuk ve dinlemeye başladık. Korkunç, gayri insani, tüyleri ürperten bir ıslık sağımdaki sofadan geliyordu.

- Aman yarabbi! dedi Tassoc. Hava henüz karardı! Bu gece her zamankinden erken başladı. Mumları alınız ve beni takip ediniz.

Bir kaç saniye sonra odadan çıkmış ve dörder dörder merdivenleri tırmanıyorduk. Tassoc önde koridorda koşarken biz elimizle mumların ışığını koruyarak onu izliyorduk.

Gürültü bütün koridoru doldurmuş gibiydi.

Oraya doğru yaklaştıkça havada hıçkıran ve itilen bir zavallının ızdrabını hissetmeye başladım.

Bu zavallıyı çılgın, deli, insani olmayan bir kuvvet sürüklüyordu.

Tassoc kilidi çevirdikten sonra kapıyı tekmeyle açtı ve bir adım geriledi. Bir elimizde şamdan ve bir elimizde tabancalarımız vardı. Yüzümüze çarpan gürültüyü anlatmaya imkân yoktu ki... Yarı insanî yarı hayvani çığlığı andıran sesler birbirine karışmaktaydı.

Loş odada hareket eden bir şeylerin, tahtaları gıcırdattıklarını, alçakça çığlıklar atarak dans ettiklerini hissediyorduk ama bir şey göremiyorduk.

Şaşırmıştım. Birisi sanki fıkır fıkır kaynayan bir kazanın kapağını açmış ve:

- işte cehennem burasıdır, demişti.

Ve emin olabilirsiniz ki bu böyledir. Söylediklerimden biraz bir şeyler anlayabiliyorsunuz değil mi?

Her şeye rağmen şamdanı başımın hizasına kadar kaldırarak odaya girdim. Etrafı daha iyi görmek istiyordum. Tassoc ile kardeşi yanıma geldiler; Amerikalı hepimizin arkasındaydı.

Islık birden bire şiddetlendi sonra kulağıma gayet net bir şekilde boğuk bir ses,

- Buradan çıkınız... Çabuk! Çabuk! Çabuk! dedi.

Bildiğiniz gibi dostlarım, ben bu çeşit emirleri daima dinlerim. Hiç birini alaya almam. Gerçi mesleğimin başlangıcında sinirlenirdim, kafamın dikine giderdim ama, sonraları yanlış hareket ettiğimi anladım. Bu emirleri dinlemekle hem kendi hemde başkalarının hayatını kurtardım:

Arkama dönerek:

- Dışarı, çabuk çıkalım buradan, dedim.

Bir saniye içinde dışarı çıkmış ve odayı kilitlemiştik. Olağan üstü bir böğürme korkunç ıslığa karışıyordu.

Birden bire yıldırım düşmüş gibi ortalık derin bir sessizliğe gömüldü. Derhal oda kapısına koştum ve anahtarı bir kere daha çevirdim.

Arkadaşlarıma baktım, hepsi sapsarıydılar. Benim durumumda onlardan parlak değildi. Orada önce konuşmadan, hareketsiz duruyorduk.

Tassoc normal olmağa zorlandığı bir sesle:

- Haydi aşağı inelimde birer bardak viski içelim, dedi.

Öne geçti ve yol gösterdi. Ben en arkadan yürümekteydim. Hiç birimizde omuzunun üstünden geriye bakacak cesaret kalmamıştı,

Salona girince koltuklara bitkin bir halde yığıldık. Tassoc ağzına kadar viski ile doldurduğu bardakları önümüze sürdü. Bir dikişte yuvarladığımız içki az sonra kanımızı kızıştırdı.

- Bu korkunç sesle aynı evde yaşamak hoş bir şey değil, dedi, Tassoc. Hem bizi neden o kadar çabuk odadan çıkardınız Carnacki?

- Bir şey bana «Çabuk çıkınız» der gibiydi, diye cevap verdim. Böylesine batıl şeylere inanışım size belki gülünç görünebilir ama, benim uğraştığım işlerle hayatınız geçmiş olsaydı en küçük bildirilere bile dikkat eder, en garip haberleri bile alaya almaz, dikkatle dinlerdiniz.

Bana hak verdi.

Belkide, diye ekledim, bütün bunlar rakiplerinizin bir düzeninden ibaret olabilir. Ama benim işim her şeyi başka yöndende görmektir. Gözümü dört açmam gerekiyor. Öyle sanıyorumki, bunlar arkadaşlarınız değilse alçak ve korkunç bir şeyle karşı karşıyayız.

Uzun bir süre daha konuştuktan sonra Tassoc bir parti bilardo oynamamızı teklif etti. Oyunu ilgisizlikle kabul ettik.. Ve oynarken daima sesler işitir gibi oluyor, ikide birde duruyorduk.İsteksiz oyunumuz sona erdi.

Kahvelerimizi içtikten sonra ev sahibimiz yatmamızı teklif etti. Ertesi sabah erkenden kalkıp mahut odayı incelemeğe karar vererek yatmağa gittik.

Benim odam şatonun yeni kısmındaydı. Kapısı tablolar galerisine karşıydı. Galerinin sonundaki kapı ise eski kısma giden koridora açılıyordu, iki kaim meşe kapı eski bölümle yeni bölümü birbirinden ayırmaktaydı.

Odama girince yatmadan valizimi açarak iş âletimi çıkardım. Niyetim ıslık çalan odaya dönmek ve çalışmaya başlamaktı. ilk araştırmalarımı kendi kendime yapmak istiyordum.

Şatoda ses seda kesilince yavaşça odamdan çıkarak sessiz adımlarla koridorda ilerlemeye başladım.

Kalın meşe kapılardan birini açtım, elektrik fenerimin ışığı uzun karanlık koridorda beyaz bir yılan gibi süzülüyordu.

Eşiği atladım. Meşe kapıyı arkamdan kapattım. Bir elimde tabancam diğer elimde elektrik fenerim, köşe bucağa dikkatle bakıyor ve ayaklarımın ucuna basa basa yürüyordum:

Boynuma «Koruyucu kolye» mi takmıştım. Bu kolye keskin kokulu bir dizi sarmısaktı. Bütün evi buruk kokusile dolduran sarımsakları boynumda hissettikçe kendimi güvende görerek adımlarımı daha büyük bir cesaretle atıyordum. Zira, belki sizde, sarımsak kokusunun dişi ve erkek şeytanları kaçırtan bir hassaya sahip olduğunu işitmişsinizdir. Ben tabii bir olayı izlediğime inanmakla beraber, olağanüstü olaylarında yer yüzünde mevcut olduklarını aklımdan çıkarmadığımdan bu çeşit korunmayı son derece lüzumlu addetmekteydim. Hem sonra, öylesine garip tecrübeler başımdan geçti ki, dünyada neyin olağan üstü, neyin tabii olduğunu kolay kolay ayırd edemez oldum.

Kapı önüne gelince cebimden anahtarı çıkardım. Anahtarı deliğe sokacağım an, şiddetli bir sürtünme i!e sarsıldım. Ama gerilemedim. insan göremediğime göre yanımda, boynumdaki sarımsakların beni iten cinlere karşı koruyacağından emindim. Bununla beraber hiç bir şeye fazla güvenilmezdi.

Neyseki, kapı çabuk açıldı. Bende kanadı ayağım ile iterek Tassoe gibi eşikten içeri bir adım attım.

Elektrik fenerimi odanın bütün köşelerinde gezdirdim. Korkunç bir şeyin beni gözetlediği hissine kapıldım. Birkaç saniye kıpırdamadan bekledim.

Sessizlik ve boşluk...

Bu sessizlik ve boşluk önceden tasarlanmış bir tuzak gibiydi...

Şey diye adlandırdığım kuvvetin ıslığından dalı ada korkunçtu. Sihir etkisini

taşıyan bir sessizlik...

Sizi inceliyen korkunç şeyin sakinliği ve onun kudreti altında olduğunuzu bilişi dehşetle ürpermenize yetmekteydi. Siz onu göremiyorsunuz ama o sizi görüyordu. Oh! Evet (Şey) i derhal tanıdım ve elektrik fenerimin ışığı ile etrafı taramaya başladım.

Bir dakika bile kaybetmeden pencere tokmaklarını cebimde getirdiğim saç kılları ile bağladım. Ben bu iplerle meşgulken etrafımdaki havanın elektrik cereyanları ile dolduğunu, sessizliğin dayanılmaz bir ağırlıkla omuzlarıma çöktüğünü hissediyordum.

Bu odada (Komple korunma) tedbirlerini almadan hiçbir iş yapamayacağımı biliyordum. Hurafe diye ne bellemişsem, büyülere, cinlere, perilere karşı ne.şekilde korunulacağı aklımda kalmışsa bu çarelere baş vuruyordum. Kıllarla bağlanan pencere tokmakları cinlerin kudretini kırmaktaydı. Sarmısak kokusu şeytanları yanımdan kaçırmağa etkili bir silâhtı

Normal bir yaratıktım ama, savaştığım düşman normal değildi. Daha tehlikeli kötülerle karşı karşıyaydım: Şeytanlarla.

Pencereleri güvene aldıktan sonra şömineye doğru koştum. Bu, koskocaman, demir ve kirişlerle yükseltilen bir ocaktı. Demir kapısını yedi tel saçla bağladım. Yedinci teli haç biçiminde kıvırdım.

İşimi hemen hemen bitirmek üzereydim ki alaycı ve alçak bir ıslık odada yükselmiye başladı.

Belkemiğimden aşağı buz gibi ürpertinin dolaştığını hissettim.

Bel kemiğimden aşağı buz gibi terler süzülürken, başım çatlıyacak gibi ağrıyordu. Tarifi imkânsız gürültü odayı doldurdu.

Ancak insanların çalabileceği ıslığın gülünç ve iğrenç bir şekilde taklidinden başka bir şey değildi bu ıslık. Ama öylesine kalın ve boğuktu ki bir insan boğazından çıkmasına imkân olmıyan bir solukla üfürülüyordu.

Son saç düğümünüde şömine demirlerinden birinin üzerine atarken ender rastlanan bir olayla karşı karşıya olduğuma emindim.

Canlıların kudretini taşıyan cansızlarla savaşacaktım.

El yordamile lambamı alarak hızlı adımlarla kapıya koştum, Omuzumun üzerinden bir kere daha Şey'i görebilmek amacile arkama baktım. Kapı tokmağını henüz tutmuştum ki, biraz alçalan ıslığa kinci ve hırslı bir çığlık karıştı.

Dışarı fırladım, kapıyı çekerek üst üste kilitledim.

Koridor duvarına nefes nefese abandığım zaman odadan akseden çığlık bir deli kahkahası haline gelmişti.

Sigsand'ın kitaplarından birinde: «Canavar taş ve sopayla konuşmağa başlarsa mukaddes şeyler seni koruyamaz.» diye okumuştum.

Bu sözlerin doğruluğunu tecrübelerimle biliyordum. Şeklini göremediğimiz şeytanın belirtilerine karşı nasıl korunabilirdik ki...?

Bununla beraber, yine Sigsand'a göre «Kalbin beş defa çarpışı» süresinde, önemli veya önemsiz, alınacak bazı tedbirler vardı. Her şeye rağmen bunlara baş vurmak gerekiyordu.

Saamaa'nın dualarını okuyordum.

Gerçi bu korunmada her zaman tesirli değildi ve dehşet uçurumunun böylesine kenarına gelmişken insanın hareketleri felce uğruyordu.

Odanın derinliğinden şimdi düşünceye dalmış gibi devamlı ve kısık bir ıslık gelmiye başlamıştı. Sonra ses birden bire kesildi.

Sessizlik daha tahammül edilmez bir sinsilikteydi. Kötülükler gebe geceler gibi insanı boğuyordu.

Nihayet oda kapışımda çapraz saçlarla bağladıktan sonra bitmez tükenmez bir cehennem geçidi gibi uzayan koridoru aşarak odama girdim. Bitkin bir halde yatağıma serildim.

Uzun zaman uyuyamadım. Sonra nasıl daldığımı bilmiyorum.

Kapalı kapılar ardından bana kadar ulaşan ıslıklarla yeniden uyandırıldığımda saat sabahın ikisiydi. Bütün evi dehşete salan, ahenkle çalman ıslıklar koridorun ucundan, şeytanlar tarafından meydana getirilen bir cümbüşü sanki bizlere bildiriyordu.

Bir sıçrayışta doğruldum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yeniden yatağımın bir köşesinde oturarak düşünmiye başladım. Islık çalan odaya gidip bakmıya karar verdim. Kapı tokmağmdaki düğümlü saç tellerinin koparılıp koparılmadığını merak ediyordum.

O an oda kapım vuruldu. Açtım. Pijamasının üstüne bir robdüşambr geçirmiş olan Tassoc sapsarı bir yüzle karşımdaydı.

- Sizinde uyanmış olduğunuzu düşünerek biraz konuşmak için geldim, dedi. Ben zaten çoktandır uyku denen şeyi unuttum.

- Buyrun, içeri girin. Çok iyi ettiniz buraya gelmekle.

Tassoc yatağımın yanındaki iskemleye oturdu. Sigara paketini uzattım. ikimizde sigaralarımızı içerek bir saat kadar konuştuk. Bu zaman süresinde koridordan gelen gürültü aynı hızla devam ediyordu.

Tassoc birden ayağa kalktı, kapıya doğru yürüyerek:

- Haydi silâhlarımızı alalım ve gidip bir kere daha bakalım, dedi.

- Hayır, hayır... çok rica ederim gitmeyin, diye cevap verdim. Şimdilik kesin bir şey söyliyemiyeceğim, ama zannedersem o oda...

- Perili değil mi?... Hakikaten perili mi?

Sesinde alay yoktu. Ona ne müspet ne de menfi henüz bir şey söyiiyemiyeceğimi tekrarlamakla beraber, yakında daha tam bir fikre sahip olacağımızı belirttim. Ona Cansızların Gücü hakkında bildiklerimi kısa bir konferans halinde anlattım. Yavaş yavaş tehlikenin sandığından da büyük olduğuna inandı.

Görünmiyen ve bilinmiyen esrarengiz bir kötülükle savaşmak korkunçtu!... Tahmini bir saat sonra ıslık birden bire durdu ve Tassoc yatmıya gitti. Bende yattım, bitkin bir uykuya daldım.

Sabahleyin sihirli odaya koştum. Kapı tokmağına bağladığım saç tellerine dokunulmamıştı. içeri girdim. Pencere kanatlarındaki saçlarda olduğu gibi duruyordu. Yalnız şömine parmaklığındaki saçlar kopmuştu.

Bu beni düşündürdü biraz. Saçları fazla gererek bağladığımdan kendi kendine kopabileceği gibi, başka şey tarafından da koparılmış olabilirdi.

Bununla beraber, kapı ve pencerelere bağladığım görünmelerine imkân olmıyan bütün saç tellerini koparmadan bir insanın odadan içeri girmesine de imkân yoktu.

Şömine parmaklığına bağladığım diğer saçları da çözerek dümdüz yükselen bacanın içine girdim. Yüksekte mavi semâ görünüyordu.

Birinin saklanmasına yarıyacak köşe bucak yoktu burada. Ama ben sathi bir araştırmayla yetinecek olmadığımdan kahvaltıdan sonra çatıya kadar tırmandım. Ne baca kenarında, ne de damda şüphe uyandıracak bir şey yoktu.

Yeniden odaya indim. Yeri, tavanı, duvarları karış karış araştırmaya başladım. Bir çekiç ve çelik kalemle her altı parmak karede bir duruyor ve dinliyordum. Her şey, bütün sesler normaldi.

Yine üç hafta durup dinlenmeden şatonun her yerini aradım. Geçitlere.^ mahzenlere mazgal deliklerine varıncaya kadar her köşeyi inceledim.

Vicdanım rahat olarak söyliyebilirim ki, bu evde şüphelenecek bir şey yoktu!

Şu halde garip ıslık nereden geliyordu?...

Bir gece daha da ileri giderek odaya bir mikrofon yerleştirdim. Eğer ıslık her hangi bir makinadan çıkıyorsa mikrofon sayesinde onu bulacaktım. Bu modern araştırma usulünü sizde biliyorsunuz tabiî.

Tassoc'ın rakiplerinin bu mekanik tuzağı kuracakları aklıma gelmemişti. Sadece

senelerce evvel şatonun boş bulunduğu sürelerde içeriye meraklıların dolmasına mani olmak için sahipleri tarafından ıslık çalan bir aletin gizli bir köşeye yerleştirilmiş olması ihtimali vardı.

Bu da oraya perili ev adının takılmasına sebep olmuştu. Eğer kasabada bu sırrı bilen biri kalmışsa, Tassoc'a şeytanî bir oyun oynamalarına yarıyacak yalanı ortaya sürmelerini söylemiştir diye düşünüyordum.

Bu düşünceminde boş olduğunu anladım: Odaya koyduğum mikrofon hiç bir işe yaramamıştı.

Artık orasının «Perili» bir oda olduğuna kanaat getirdim. Islık her gece kulakları tırmalıyacak ve tahammülleri kıracak bir şiddetle çalınmakta devam ediyor, bütün şatoyu uğursuz ahengile. dolaşıyordu.

Kötü ruhlar araştırmalarıma kızıyorlar mıydı?

Bazı geceler çorapla ayaklarımın ucuna basa basa saç tellerile mühürlediğim odaya gidiyordum. Kapalı kapı önüne geldiğim zaman «Şey» beni görüyormuş gibi ıslık alaylı bir tona bürünüyordu.

Uzun saatler orada, şeytanı rahatsız ettim hissile hareketsiz kalıyordum. ilk hafta sonunda bütün duvarlara, tavana kadar saçlar germiştim. Yerlere, parlak taşlar üstüne, ekmek parçaları koydum. Her ekmek yalnız benim bildiğim bir şekilde yerleştirilmişti. Odaya canlı bir yaratık girecek olursa bunlardan birini ayağı ile iteceği muhakkaktı.

Her ne şekilde olursa olsun, iz bırakmadan buraya ne girmenin ne de çıkmanın imkânı yoktu. Yine bir şey elde edemedim. Ekmeklere ve saçlara kimse dokunmadı. Nihayet bütün bir geceyi bu odada geçirmeğe karar verdim.

Muhakkak ki bu büyük bir çılgınlıktı ama sinirlerim öylesine gerilmişti ki, her ne pahasına olursa olsun odadaki esrarı öğrenmek istiyordum.

Bir akşam, gece yarısına doğru, kapıdaki saç mührü koparark odaya bir göz atmak istedim. Çılgın bir uluma beni karşıladı. Duvarlar beni ezmek için kabarmış gibiydi. Bu belki de muhayyilemin bir oyunuydu ama uluma derhal

kaçmama yetmişti. Koşarken bacaklarım pelte haline gelmiş, yere yıkılacak gibi oluyordum.

Çok korktuğunuz anlar olmuşsa, dizlerin kesilmesi nedir bilirsiniz her halde.

O hale gelmiştim ki karşılaştığım en küçük olayı bir keşif zannederek büyük bir dikkatle onu inceliyordum.

Bir gece saat birdi sanırım, bahçeye çıkarak şatonun etrafında dolaşmıya başladım. Ayaklarımda lastik ayakkabılar vardı ve yumuşak çimenler üzerinde hiç gürültü yapmadan ilerliyordum.

Doğu cephesine gelince durdum.

Başımın tam üstünde, şatonun tepesinden karanlıklara doğru cehennemi ıslık perde perde aksetmekteydi. Birden, benden üç dört adım ilerde zannederim, neşeli ve alçak sesle konuşan bir erkek:

- Dostlarım, böyle bir eve ben olsam karımı dünyada getirmezdim, dedi.

Sesin aksanı, sahibinin kültürlü ve Irlandalı olduğunu meydana koyuyordu. Sonra sevinç dolu fısıltılar ve ayrı istikametlere doğru koşuşmalar oldu. Şüphe yok ki beni görmüşlerdi. Bir kaç saniye, kendimi öylesine gülünç hissetmiştim ki!... Demek bu hayalet ve Peri masalını onlar icat etmişlerdi!...

Ne kadar da budala imişim! Bu delikanlılar Tassoc'ın rakipleriydi. Ben de neredeyse bir sihir olayı ile karşı karşıya olduğumuza yemin edecektim.

Sonra yeniden beynime binlerce küçük işaretler hücum ederek beni şüpheyle sarsmıya başladılar. Her ne şekilde olursa olsun, ister tabiî, ister gayri tabiî, aydınlığa çıkarılması gereken karanlıkta kalmış bir çok noktalar vardı.

Ertesi sabah Tassoc'a akşam işittiğim sözleri ve kaçıştıklarını duyduğum erkekleri anlattım.

Onu izliyen beş gece bütün dikkatimizle şatonun doğu cephesini gözetlemiye başladık. Etrafta kimse dolaşmıyordu. Ve bu zaman süresinde amansız ıslık başımızın üstünde karanlıkları tırmalıyor, sinirlerimizi mahfediyordu.

Beşinci gecenin sabahı, beni ilk vapurla evime dönmeğe mecbur eden bir telgraf aldım. Tassoc'a yanından bir kaç gün için ayrılacağımı bildirerek şato içinde ve etrafta tembihlerime göre araştırmalarıma devam etmesini bildirdim.

Bir ihtiyat tedbiri olarak da güneş battıktan sonra sihirli odaya girmemek için yemin ettirdim.

Hiç bir anlamda kati bir sonuca varmamıştık çünkü.Eğer oda tahmin ettiğim gibi perili ise öğrendiğim bazı tedbirleri kullanmamız gerekirdi.

Her şeye rağmen, perili veya değil, ihtiyatlı davranılmalıydı.

Şimdi işlerimi bitirdim. Bu hikâyenin sizleri de ilgilendireceğini düşünerek buraya çağırdım. Bunları size anlatırken bende düşüncelerime biraz düzen verdim, işte telefonumun sebebi bu. Yarın sabah oraya dönüyorum. Buraya gelişimde anlatacak ilginç sözlerim olacağını sanıyorum. Oh, az kalsın denemelerimden önemli bir yeri size anlatmadan geçiyordum. Islığı bir plâğa almak istedim. Bu kabil olmadı. En küçük bir gürültüyü bile kapan ahize, ıslığa karşı hissiz kalıyordu. Bu da ne kadar garip değil mi?

Yine meraklı bir şey daha: Mikrofonda ıslığa karşı aynı hissizliği gösterdi! işte böyle dostlarım... Anlattıklarıma ne buyrulur? Aklıma ne geliyor? işime yarayacak bir fikir verebilir misiniz? Hayır, değil mi? Ben de henüz bir şey bilmiyorum.

Ayağa kalktı.

- iyi geceler dostlarım.

Darılacağımıza düşünmeden, âdeta iterek, hepimizi sokak kapısına doğru yöneltti. Onun bu hallerine alışmıştık. Aklımıza bir şey gelmeden düşünceli ve şaşkın, evlerimizin yolunu tuttuk.

Onbeş gün sonra hepimize birer kart göndererek belirttiği tarihte evine gitmemizi rica ediyordu.

Bu sefer geç kalmadan oraya koştum. Carnacki bizi doğrudan doğruya sofraya

oturttu. Yemek bittikten sonra salona geçtik ve gösterdiği koltuklara rahatça yerleştiğimizi görerek gülümsedi, hikâyesini bıraktığı yerden devam etti:

- Şimdi, beni dikkatle dinleyiniz, zira size anlatacaklarım son derece ilgi çekicidir.

Istrae'ye geç vakit geldim. Kimseye haber vermediğim için istasyonda beni bekliyen yoktu. Şatoya yürüyerek döndüm. Ay bulutsuz bir semada parlamaktaydı. Bu benim için aynı zamanda güzel bir gezinti olmuştu.

Bahçe parmaklıklarının önüne geldiğim zaman içeri girmeden evvel etrafı dolaşmak, Tassoc ve kardeşin in nöbet tutup tutmadıklarını anlamak isteğine kapıldım.

Her yer derin bir sessizlik ve karanlık içindeydi...

Onları şatonun dört bir yanım dolaştığım halde hiç bir tarafta bulamadım. Belkide fazla yorulduklarından yatmışlardı.

Binanın önündeki çayırı geçmek üzereydim ki korkunç çığlık başladı. Gecenin sessizliği içinde garip ve acı bir keskinlikle akisler bırakarak uzuyordu.

Kendine göre, özel bir tonla çalmıyordu. Israrlı ve düşünceli... bazen de kederli!

Bağımı pencereye doğru kaldırdım. Birden aklıma bir fikir geldi: Ahırdan en uzun merdiveni getirecek, duvara dayıyacak ve pencereden içeri bakacaktım. Kısa bir arayıştan sonra hem uzun, hemde taşıyabileceğim ağırlıkta bir merdiven buldum.

Bununla beraber, Allah biliyor onu öylesine güç kaldırabildim ki!... ilk denemelerimde bu işi basaramıyacağımı zannettim. Merdiveni doğru dürüst tam kaldıracağım zaman onu duvara dayıyamadan ikimizde çayırlara yuvarlanıyorduk. Nihayet bir pencere kenarına biraz tehlikeli bir şekilde onu tutturabildim.

Sonra yavaş yavaş tırmanarak içeri baktım.

Islık daha da yükselmişti. Ama hırslı bir ton taşımıyordu. Rahat rahat, sadece

kendisi için ıslık çalan bir yaratığın gamsızlığını aksettiriyordu.

Ama yine de, bu yaratığın bir canavar olduğu, ıslığın insan ruhu taşıyan bir canavarın ağzından çıktığı insanın aklına geliyordu.

İçerde ne gördüm biliyor musunuz?

Odanın geniş ve boş zemini kalkıyor bir meme şeklini alıyor, ucu içeri çökük bir krater ağzı şeklini alıyordu. Her inip kalkışı bir ıslık çıkarıyordu. Bu meme, bir dev memesi gibi şişen ve çatlıyacak hale gelen meme, fantastik bir senfoniyi hayret edilecek bir ustalıkla çalmaktaydı...

Şaşırmıştım: «Şey» yaşıyordu!

Önümde koskocaman, kara bir ay ışığında parıldıyan dudakları vardı... Meme şeklinde olan kabarıklık aynı zamanda içeri çökük dudaklardı...

Üst dudak terle kaplıydı. Islık bir deli çığlığı haline geldiği zaman hayretim dehşete döndü. Sonra birden bire her şey durdu. Bir saniye, içinde acaba az önce rüyamı gördüm diye kendi kendime sordum. Çünkü artık gözümün önünde ne dev memesi, ne dev dudakları vardı. Yeniden zemin dümdüz olmuştu.

Bir duvardan bir duvara uzayan tertemiz taşlar bir an evvel hamur gibi kabaran, şekil alan taşlar değildi sanki.

Tam bir sessizlik her şeye hâkim olmuştu.

Nasıl bir ruh haleti içinde olduğumu tahmin ediyorsunuzdur tabiî.

Şimdi oda sessizlik içindeydi ama ben gördüklerimi bir türlü unutamıyordum. Korkak ve hasta bir çocuğa dönmüştüm. Merdivenden aşağı kayıvermek ve kaçmak istiyordum. işte o an, içerden «imdat!» diye bağıran Tassoc'ın sesinin işittim.

Öylesine şaşkın bir haldeydim ki, ilk önce onu oraya intikam almak amacile Irlandalı rakiplerinin kapattığını sandım.

İkinci «imdat» çığlığından sonra daha fazla düşünmeden camı kırdım ve içeri atladım.

Ses şömine tarafından gelir gibiydi. Şömineye doğru koştum. Eğilerek baktım. Kimseler yoktu.

Tassoc! diye ulur gibi bağırdım. Sesim boş odada akisler yaratırken, kafamda çakan bir şimşek ışığında onun beni hiç bir zaman çağırmamış olduğunu anladım. Aptallaşmıştım. Yeniden pencereye doğru dönünce odada muzaffer bir ıslık bütün gücüyle çalmıya başladı.

Duvarlar bana yaklaşırken, zemin bir dudak gibi uzuyor, yüzümün hizasına geliyordu.

Kendimi kaybetmiş bir korku içinde cebimdeki rovelveri aradım. Tabancayla korkunç «Şey» i öldürmek gibi saçma bir fikre sahip değildim. Nasıl olsa bunu başaramıyacağımı biliyordum. Onun neresine ateş edebilirdim ki? Hem o neydi?

Duvarmıydı? Yermiydi? Tavanmıydı?

Bu soruların cevabını veremiyeceğim için sadece kendimi öldürmek istiyordum.

Zira ortasında bulduğum tehlike ölümden binlerce defa daha korkunçtu. Sonra, nasıl oldu bilmiyordum, belki can havliyle, «Görünmiyen Kuvvetlerin Merasim Ayin'i» adlı kitaptan bir kaç satır mırıldanmaya başladım. Bunları ezberlediğimin bile hiç bir zaman farklında olmamıştım. Belki de şuur altı, bir tehlike anında söylenmesi gereken cümleler diye onları bellemiştim...

İnce, toz yağmuru gibi bir şeyler dökülmiye başladı başımın üstünden.

Kalbim yarı heyecan, yarı sevinçle çarpıyordu. Kitapta olması gereken şeyler meydana geliyordu.

Baş döndürücü bir süratle uçurum kenarına gelmişken birden bire duruveren bir biçareydim.

Belki yaşıyacaktım...

Toz yağmuru dindi, Duvarlar geri çekildi, şig meme, dudaklar yerle bir oldu.

Ruhum vücudumu kurtarmıştı.

Hayat ve kuvvetle dolduğumu hissederek pencereye doğru koştum. Oraya dayadığım merdivenden baş aşağı kayarak kendimi bahçeye attım.

İhtiyat filan gözettiğim yoktu. Çünkü artık ölümden korkmuyordum. Ve yerde sapa sağlam, hayatta olduğumu görerek gülümsedim.

Yumuşak otlar üzerinde bir süre oturdum. Ay ışıkları etrafından okşanır gibi sırtımda bir hafiflik vardı.

Yukarda, bir camı kırık odadan monoton bir ıslık aksediyordu.

Yaralı bile değildim ve sokak kapısına giderek tokmağı vurdum.

Kapıyı Tassoc açtı.

Elimizde viski bardakları uzun bir süre kütüphanede konuştuk. Ona başımdan geçenleri anlatırken bir yaprak gibi titriyordum.

Yapılması gerekenleri karşılaştırdık. Kitapta okuduklarıma göre oradan kurtulduğum için, yine kitapta okuduğum bazı çarelerle «Şey» i mahfedebileceğime inanıyordum. Önce odayı tamamile yıktıracaktık. Sonra oradan çıkan taşları, kireçleri ve tahtaları hatta çivileri ve camları bile, dört köşeli yıldız biçimi koskocaman demir bir fırın içinde yakacaktık.

Bu iş için, Kibrit, Dinamit, Katran gibi şeyler kullanacaktık.

Tassoc teklifimi kabul etti, Sonra yatmağa odalarımıza çekildik.

İşe ertesi sabah, hemende küçük bir ordu denebilecek bir kalabalıkla başladık.

On gün sonra oda diye bir şey kalmamıştı. Bir parçacık kül haline gelmişti, hepsi.

Aslında, bu olağanüstü hikâyenin sırrına, ameleler odanın tahta kısımlarını yıkarken erdim.

Büyük şöminenin üstündeki tahta kirişleri sökerlerken bu kirişlerin içine yerleştirilen taş bir plak bularak bana getirdiler.

Taş plakın üstüne seli lisanile: «Bu odada kral Alzof’un dalkavuğu olan Dian

Tiansay yakıldı. Dian Tiansay, Yedinci Şato sahibi kral Ernore üzerine (çılgınlık Şarkısı) nı yazan ve besteliyen sanatkârdır.»

Taş plakı Tassoc'a gösterdim ve yazılanları tercüme ettim. O.kadar çok heyecanlandı ki sapsarı oldu.

Zira eski efsaneyi biliyordu. Beni kütüphaneye götürdü, eski bir parşömen çıkararak hikâyenin devamını okumamı söyledi.

Maceranın sonunu okuyunca şehirde onu herkesin bildiğini anladım. Ama zamanla herkes bu maceraya tarihi bir hakikat diye değil, bir efsane olarak bakmıya başlamışlardı. Tarihi bir efsane kabul ediyorlardı onu. Ve kimse Istrae şatosunun doğu bölümünün, geçmiş zamanların Yedinci Şato'sundan kalma olduğunu aklına bile getirmiyordu.

Eski parşömenden öğrendiğime göre, geçmiş zamanlarda çok kötü bir olay meydana gelmişti. Kral Alzof ile kral Ernoe birbirlerine düşmandılar. Bununla beraber aralarında ciddi bir savaş olmamıştı. Bu durum Dian Tiansay'ın kralı Enroe için «Çılgınlık Şarkısı» nı yazıncıya kadar devam etti.

Düşmanı küçülten şarkı kral Alzof'un öylesine hoşuna gitti ki, dalkavuğuna en güzel nedimelerinden birini eş olarak verdi.

Zamanla şehrin bütün insanları şarkıyı öğrendiler ve kral Enroe'da onu işitti. Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Ve eski düşmanına harp açtı.

Kral Ernoe şatoyu ele geçirdi ve Alzof u öldürdü. Dalkavuk Tiansay'ı ise bestelemiş olduğu şarkı yüzünden önce dilini kestirdi, sonrada şatonun doğu kısmına hapsetti. Dalkavuğun karısını kendi metresleri arasına kattı. Güzelliğe karşı lakayd kalmıyan bir çapkındı kral.

Bir gece Dian Tiansay'ın karısı kayboldu. Onu sabaha karşı dalkavuğun kolları arasında ölü buldular. Dian dili kesildiği için artık şarkı söyliyemiyordu ama «Çılgınlık Şarkısı» nı ıslıkla çalıyordu.

O zaman Dian Tiansay'ı derhal şöminede yaktılar ve zannedersem taş plaka tarih atarak kirişler arasına yerleştirdiler.

Dian Tiansay yandığı süre, ölünciye kadar ıslık çalarak «Çılgınlık Şarkısı» nı söylemişti.

Öldükten sonra bu ıslık yakıldığı odada geceleri sık sık duyulurmuş. Odaya herkes «Perili» oda adını vermiş ve oraya kimse girmeye cesaret edememiş. Islık bütün şatoda işitildiğinden kral da rahatsız olarak şatoyu terketmiş ve başka şatoya gitmiş.

İşte, artık her şeyi biliyorsunuz. Tabiî ki parşömen çok kötü tercüme edilmişti. ihtimal bir çok yanlış veya eksik vardı. Ama ne dereceye kadar: bilmiyorum.

Siz bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ben diğerleri hesabına cevap verdim:

- Bu dışa vuruşun nasıl maddi bir şekil aldığını bilmek isterdim!

- Düşüncelerin madde üzerine etkisidir bu. Olay yıllar geçtikçe olgunlaşmış «Şeytanın belirtisi» nin tipik bir şeklidir. Olayı daha ilmi bir yöne çevirmek isterseniz, bir mantarın kapalı bir yerde uzun süre kalışıle eter oluşunu nasıl görürseniz, bu da onun aynıdır. Ama bambaşka bir ilimdir.

Gizli kuvvetler, onları size bir kaç kelimeyle anlatamam ki.:.

- Yani siz odayı, eski dalkavuğun madde haline gelişi ile mi tefsir ediyorsunuz?

Kinle beslenen ruhu bir canavar şekline mi girdi? diye sordum.

Başını sallayan Carnacki:

- Evet ,dedi. Görüyorum ki düşüncelerimi çok güzel hülasa ettiniz. Üstelik mis Donehue'nin anneannesi kral Ernoe'nin akrabası oluyormuş. işittiğim sözler arasında bu da var!... Meraklı şey değil mi? Yaklaşan düğünle oda «Canlandı» Tesadüfen, ya bu nişanlı kız o odaya girseydi?... Ha?... Oda uzun zaman beklemişti.

Büyüklerin günahları... Evet, düşünüyorum bunu hep.

Gelecek hafta evleniyorlar ve ben şahitleri olacağım.' Tassoc bahsi kazandı. Ama

bir de bu odaya girmiş olsalardı... Ne korkunç şeyler olurdu değil mi?

Yüzünü buruşturarak başını salladı.

Gayri ihtiyari bizde onun gibi yaptık.

Sonra ayağa kalktı ve bizi kapıya kadar geçirdi.

Taze serin gece havası yüzümüzü okşarken:

- iyi geceler, diyerek evlerimize doğru ayrıldık.

Dalgın bir şekilde yürürken, ya gelin bu odaya girseydi, ya gelin bu odaya girseydi, diye ürpererek mırıldanıyordum.

Çatıdaki Ses

BU hikâye bana bir iki sene evvel Amerikalı bir doktor tarafından anlatıldı. Ona Floransaya giden Amerikan ekspresinde rastladım. Şehri ondan iyi taradığımdan kendisine küçük bir yardımım dokunabileceğini söyledim.

Çok sevindi.

Teşekkürü, beni akşam yemeğine davet oldu. Bir şişe şampanyayı birlikte bitirirken birbirimize daha da büyük bir sempatile bağlandık.

Yüzünden sağlık taşan, güzel başını kumral saçların çevrelediği çok hoş bir adamdı. Bununla beraber ilk önce beni biraz sıktı. Bu, belkide çok sevimli ve bol olan tebessümünün yarattığı etkiydi. Onu bir çok hastasının baş ucunda cesaret yükseltici bir ilâç gibi kullanmıya alışmıştır, içten gelme bir histen çok kendince gerekli bir davranıştır diye düşündüm. Zengin müşterileri asık yüzlü doktorlardan ziyade elbetteki iç açıcı olanları tercih ediyorlardı her halde...

Ama ikinci şişe şampanyayı bitirdiğimizde, bana harikulade cazip bir arkadaş olarak görünmiye başladı.

Doktor bana mesleği ile ilgili meraklı fıkralar anlattı. însan vücudu denen beşeri makineyi ölümün çeşitli oyunlarla akıl almaz yönlere sürükleyip bir oyuncak haline getirdiğini belirtti.

Sakin bir sesle konuşurken mikrobiyoloji profesörümü hatırlıyordum... Okul senelerimi yeniden yaşatıyordu bana. Kendimi mikroskobun üzerine eğilmiş, bütün dikkatini küçük şeylere vermiş bir öğrenci gibi hissediyordum.

Garip şeyler gördüm, dedi. Çok garip. Bazıları öylesine akıl almaz değişikliklerdeydiki, benzerine ancak bir iki eski kitapta rastlıyabildim. Belki de doktorların böyle şeylere rastlaması olağan üstü bir şey değildir diye düşünüyorsunuzdur değil mi?

Ama değil... Hele biri var ki, nasıl söyliyeyim, ayıpla karışık bir anlama sarılıp olduğundan, herkese anlatmıya bile sıkılırım. Ama onu bu gece size açıklıyacağım. Gördüklerinize biraz olsun mantıki bir izah şekli verip, içinize kuvvet dolduracak olan ilmî açıklamaları hiç bir kitapta bulamazsınız, işte o zaman derin bir şekilde sarsılırsınız.

Hikâyesini dinlemiye başladım. Sonraları, onun tir yalancı olduğunda karar kıldım. Ama yüzde yüz, bunu söylerken bile, pek emin değilim...

Çocukluğumuzun beraber geçtiği Hunter isminde bir arkadaşım vardı. Senelerce Filadelfia'nın kenar mahallerinin birinde bir arada yaşadık. Hayvanları sevme ve bazı böcekleri koleksiyon yapma Therakı ikimize de. aynı zamanda gelmişti. Hunter'lerin bahçelerinde kullanılmayan bir ambar vardı. Fare kapanlarımızı, tavşan kafeslerimizi oraya yerleştirirdik. Bazı zamanlar sepetlerimiz çeşit çeşit hayvanlarla dolardı.

Biriktirmeye başladığımız hayvanlar gün geçtikçe artmaktaydı. Kafeslerimiz ve sepetlerimiz ağzına kadar dolmuştu. Tabiî, bunlarda garip olan bir taraf yoktu. Bütün çocuklar, hayvanları kendilerine alıştırma ve sevme devresini geçirirler. Garip olan şudur ki, Hunter bu devreden hiç çıkmadı. Onun hayvanlara karşı olan aşırı sevgisi ömrü, boyunca devam etti.

Ben kısa pantolunu çıkararak uzun pantolon giymeye, sigara içmeğe ve kızlarla arkadaşlık etmeğe başlamıştım ama, Hunter hayvanlardan başka şeylerle ilgilenmiyordu hâlâ.

Bizi birbirimize bağlıyan müşterek zevklerimiz ortadan kalkınca, arkadaşlığımızda bozuldu. ikimizde ayrı yönlerde, yolumuza devam ettik.

Hunter o sıralarda yılan koleksiyonu yapmıya başlamıştı. Yılanları cam kavanozlara koyuyordu. Yine büyük bir hasır sepet içinde çeşit çeşit örümcekleri besliyordu ki, bu örümcekler durmadan birbirlerini yiyorlardı.

Sonrada, biri ona yavru bir tilki hediye ederek neşesini son hadde çıkarmıştı. Hayatımız böylece sürer giderken, ben kızlar peşinden koşmaktan bıktım, yeniden onun dostluğunda sakin ve dinlendirici bir yön bularak ona döndüm.

ayvanlarına sadık kalmıştı. Onu delikanlılık çağında bir kıza bile başını aktığını hatırlamıyorum.

zin korkarak kaçtığınız vahşi kedilere öylesine tatlı bir şekilde ordu ki...

başka garip huyları olduğunu zannetmeyiniz. Sadece hayvanları çok u. Bir kedi, yada bir köpek gördüğü zaman gözleri öylesine derin bir la pırıl pırıl parlardı ki...

odasının havası pis bir hayvan hücresi gibi kokardı. Oradan dışarı , ıslıklar, takardılar aksederdi.

beraber arasıra bir bara gidip içmeği hoşnutlukla kabul ederdi.

si bir maymun satın alıncaya kadar garip huyları fazla göze batmadı. uzun tüylü, kuyruklu, vücutları diğer maymunlara nazaran kaim tüylerle başka çeşit hayvanlardır. Hunter onu beraberinde her yere götürüyordu. omuzuna oturuyor, uzun kuyruğunu boynuna doluyor, ve yarı insana çirkin elleriyle yüzünü okşuyordu. Tilki burnuna benziyen burnunu rıl pırıl parlıyan gözlerile insana öyle bir bakışı vardı ki, size sorular anlatılanları düşünmeye çalışırda sanki...

seneler süresinde Hunter bir tek kızla dahi dolaşmış değildi.

eneler yine bizi birbirimizden ayırdı. Ben başka şehre gittim. Bir gün en aldığım bir mektupta Filadelfia'ya gelip nişanlısı ile tanışmamı okuyunca ne kadar çok hayret ettiğimi tabiî tahmin edersiniz. (O Bellevue'de tıp tahsilimin son senesini tamamlıyordum.)

nda kızı tarif etmeğe çalışıyordu ama, karma karışık yazıları ve tutmayan sözleri arasında, kızın sadece Georgie'den geldiğini ve ona k olduğunu anlıyabildim.

tün kadın düşmanları böyledir. Ona bir kadın düşmanı demekle belki ediyorum ama, bütün delikanlılık süresinde hiç bir kadına bakmıyana denebilir ki?

Evet, kadın düşmanları, bir gün bir kadının pençeleri altına kazara düşüverecek olurlarsa ona deli gibi aşık olurlar.

Filadelfia'ya mektubu alır almaz gidememiştim. Derslerim vardı, işlerim vardı. Bunları bir düzene koyup yola çıkmanın imkânını bulduğum zaman biraz endişeliydim. Hunter nişanlanalı epey olmuştu ve bu zaman süresinde kulağıma bazı dedikodular ulaşmıştı.

Bu gibi şeyler bazen zihne takılır. Size bazı şeyler anlatıldığı zaman güler geçersiniz. Sözlerin bir kulağınızdan girip diğer kulağınızdan çıktığını Banarsınız. Hatta size onları anlatanı bile unutursunuz. Ama onlar bir iz bırakmıştır.

Bunlar kötü lâflardı. Aslındaysa kendisine söz söyletmiyeeek. kadar temiz görünüşlü, asil tavırlı bir kızdı. Güneyin en eski ailelerinden birine mensup soyu vardı. Ailesinin orijini efsanelerle, savaşlarda gösterdikleri kahramanlıklardan ötürü iyi şeylerle süslenmişti.

Georgie'de muazzam arazilerinin olduğu, fakat oraları ekip biçemediklerini söylüyorlardı, «Siyah»lardan kimseyi çalıştırmazlarmış. Ve bütün hizmetçileri Finnois'larmış.

Hiç konıışmıyan bu sessiz ırka herkes büyücüler ırkı derdi. Sonra yine, genç kızın ağbeysi içinde ayrı bir dedikodu sürüp gitmekteydi.

Büyük bir matematikçi ve eşsiz bir satranç oyuncusu olan bu delikanlı birdenbire ortadan kaybolmuştu. Geniş evlerinin ayrı bir bölümünde sadece kütüphanede, yaşadığı, hiç dışarı çıkmadığı söylentileri vardı.

Ara sıra geceleri, dolaşmaya çıkarmış bu delikanlı, îşte o zaman komşular işittikleri gürültülerle pencerelere koştuklarında atlar içinde zıplayan delikanlının Finnois hizmetçiler tarafından yakalanmıya çalışıldığını görürlermiş.

Finnois'ların ellerinde ipler ve lambalar olduğundan ortalık aydınlıklar içindeymiş. Atlar arasında çırılçıplak dolaşan delikanlının kolları öylesine uzunmuş ki, yerlere, ayaklarına değecek bir nisbetsizlikteymiş. Bu uzun kolların

ucunduysa, el yerine, insan kafası büyüklüğünde gülleler asılıymış.

Bunlar şüphesiz ki dedikoducu insanlar tarafından uydurulan mübalâğalı ve garip sözlerdi ama Filadelfia yolunda ilerlerken her şeye rağmen içimde tuhaf bir endişe vardı.

Nasıl bir kızla tanıştırılacağımı düşündükçe, kendine göre bir anormalliği ve acaipliği olacağı muhakkaktır diyordum. Sinirime dokunan pek çok şeylerin onda olması ihtimali vardı.

Ama kızla karşı karşıya geldiğimiz zaman, suratıma bir tokat yemiş gibi sarsıldım. O tahayyül ettiğim gibi ne anormal, ne de acaipti...

Aksine, kusursuzdu. Yalnız, nasıl söyliyeyim bilmem, tehlikeli bir madde ile yan yana olduğum hissine kapılmaktan kendimi alamadım.

Bu öyle bir tehlikeydi ki, güzelliği ile bir erkeğe meydan okuyanın tehlikesi, onu bir esir haline sokabilecek kadar kendi kendinin hakimi eşsiz bir yaratığa tutulmanın tehlikesiydi.

Ona ürpererek dehşetle baktım. Ve içimden ilk mırıldandığım sözler neydi biliyormusunuz: « Tanrım beni Hunter'e karşı alçakça bir davranışta bulunmaktan koru!»

* **

Uzun boylu, ince esmer, pürüzsüz tenli, cazibeli bir kızdı. Boyunun uzun olmasına rağmen ufak tefek kadınların miyonluğuna sahipti. îri simsiyah gözleri derin düşünceli bir anlama sahipti ama, bu düşünceleri okumanın imkânı yok gibiydi. Güzel yüzünü çevreliyen gür dalgalı siyah saçları bir şelale gibi omuzlarına dökülüyordu.

Belki de onun her yerinin güzelliğini ilk karşılaşmamızda görememiştim. Bu imkânsız bir şeydi. ilk karşılaştığımızda düşmüş olduğum his şuydu ki, bütün benliğimin iliklerine kadar şiddetli bir spazmla sarsılıp beni şaşkına çevirmesiydi. Bu kızda insanı etkisi altına alan kuvvet dış güzelliği değildi sadece: Kişiliğinde garip bir kudret saklıydı. Ona belki de bir ruh güzelliği

diyebilirsiniz ama bu kelimeyi henüz tam anlamıyla kullanamıyordum. Çünkü emin değildim. Bir değişikliğe sahipti kız ama neye, anlamıyordum.

Evet, işte zavallı Hunter'in nişanlısı garip ruhlu bir kızdı. Değişik bir kızdı. Ve bu değişiklik beni cezbetmekle beraber buz gibi bir korkuyla da dolduruyordu. Zira onun ruhu ile vücudu arasında bir ahenk yoktu...

Birbirine tamamile zıt iki kutup gibiydiler. Bu da tehlikelerin en büyüğüdür sanırım. Çünkü insanları şaşırtarak yanlış hareketler yapmağa sürüklerler.

Belkide söylemek istediklerimi pek iyi anlatamıyorum. Size başka bir misal daha vereyim.

Mesela, bazı cins hayvanlar vardır, haskan köpekler gibi. Çok kıymetli ve güzeldirler... Pırıl pırıl tüyleri, parlak bakışları ve canlı hareketlerile etraflarında hoş bir hava ve hayranlık yaratırlar. Hayvan yarattığı etkiyi bilir. Bu anlayış ve cazibe çoğu insanlarda yoktur. Oysa ki biri hayvan, diğeri insandır.

Bununla beraber, hayvan ruhu insan ruhuna benzemez, Hayvan ne kadar asil olursa olsun, yine de eksiktir.

İşte, ihtiraslı kalın dudaklara sahip bu nişanlı karşısında ben cins bir hayvanla karşı karşıyaymışım hissine kapıldım.

Uzattığım eli hararetle sıktı. Bana dikkatle bakarak:

- Nasılsınız? diye hatırımı sordu.

Ahenkli güzel bir sesi vardı. Bana söylediği ve hatırlayabildiğim yegâne sözlerdi bunlar. Sonraları bir çok kereler karşılaştık ve konuştuk ama, ben nedense hep bu ilk sözleri hatırlıyorum.

Yumuşak elini avucumda tutarken kıpırdıyamıyor ve: «Tanrım beni koru!» diye düşünüyordum.

Zira o an, büyük bir hayret ve dehşet içinde ona karşı çılgınca bir ihtirasla çekilmekte olduğumu hissediyordum. Hayvani bir arzu bütün vücudumu bir ateş dalgası gibi yakıp kavuruyordu.

İlk bakışta ve bir el tutuşuyla böylesine bir şehvet uçurumuna hayatımda yuvarlanmamıştım. Hem şehvet, hemde aşk...

Daha o an, onunla yalnız kalabileceğimiz zamanı tahayyül etmeğe, gözlerinin içine dalarak şiirler yazmağa başlıyacağım dakikaları hesaplamağa başlamış tim. Göz kapakları garip bir gülümsemeyle yarı yarıya kapandı. Alt dudağı insafsız bir sevimlilikle titredi.

Ruhu ile vücudu arasında bir bağ olmadığını sezinlediğim bu yaratık, bir efsane kahramanı gibi bir anda beni büyüleyivermişti.

Genç kıza derhal aşık olmuştum. Daha elini avucumdan bırakmadan, yerlerimize oturmağa bile vakit bulamadan ona aşık olmuştum.

Kendi kendime: «Tanrım bana yardım et!» derken samimimiydim? Sanmıyorum. Kalbimin derinliklerinden durmadan, bir otomat gibi bu sözleri tekrar ederken, kollarım onu sarmak, dudaklarım onu öpmek ateşi içinde yanıyordu. Bir kadının böylesine, ilk bakışta bir erkekte kuvvetli bir ihtiras yaratabileceğini aklıma bile getirmezdim.

Elini avucumdan ağır ağır çekti.

Hareketinde, arzuya cevap veren bir anlam vardı. Ama gözler yarı kapalı ve düşünceliydi. Başka bir şey söylemedi, başka bir harekette bulunmadı.

Kendi kendime saf ve nazik Hunter'in bu esrarlı yaratığı nasıl elde edebildiğini sorup duruyordum. Koyu bir alev gibi esrarlı, bir harp meleği gibi korkunç olan bu güneyli kızla nasıl olmuştu da nişanlanmışlardı!...

Sonra buldum... Sebep Şaki idi...

Nasıl bulduğumu, nasıl anladığımı sormayın. Ama haklı olduğuma yüzde yüz eminim. Şimdi maymun Hunter'i tamamile terketmiş ve genç kıza bağlanmıştı.

Hunter'de kıskanıyordu zannederim. Hunter kollarını açıyor, parmaklarını şaklatarak: «Şaki! Şaki!» diye bağırıyordu ama, hayvan burnunu kibirli bir alayla çevirerek kollarını genç kızın boynuna doluyordu.

Kızda ona gülümsüyordu. Hunter bundan nefret ediyordu. Bende nefret ediyordum. Genç kızın omuzuna tüneyen maymun kuyruğu ve kollarile ona öylesine büyük bir sevgiyle sarsılıyor ve kızda bundan öylesine büyük bir zevk alıyordu ki, sanki ikiside aynı cinsten iki maymundular hissine kapılıyordu insan.

Neden bilmem, bu garip sevişme karşısında derin bir hiddetle köpürüyordum.

Ama başlangıcına döneyim, ilk tanışma gecemizi anlatayım yine.

O gece Hunter benim şerefime güzel bir yemek hazırlatmıştı. Arzusu beni nişanlısı ile tanıştırmak olduğundan sofrada ikimizi yan yana oturttu.

İlk ihtiras arzusunun istilâsını yok etmeyi ve saklamayı başardım. Kendimi kontrolüm altına alarak normal bir insan gibi hareket ettim. Kızın yanında otururken onu daha iyi inceliyordum ve hayretim gittikçe artıyordu.

Kız hoş olmakla, iyi giyinmekle beraber, hiçte günün modasına göre giyinmiyordu. O sene kısa gece elbiseleri moda idi. Oysa, uzun, topuklarına kadar inen bir elbise giymişti. Ve elbisenin basit dikişi onun evde yapıldığını gösteriyordu. Kız bu demode ve basit elbise içinde bile güzeldi. Ten rengi kumaş, altın rengi lame bir kemerle belden sıkılmıştı. Ve bu ona son derece yakışıyordu.

Sofradaki kadınların giyinişi ile tam bir tezat teşkil etmekteydi. Onlar dar ve kısa roplar giymişlerdi. Hunter'in nişanlısı bol, uzun... Pliler içindeki elbiseyi bacakları açılmasın diye oturur kalkarken büyük bir dikkatle yanlarından çekiyordu. Bir Îran kedisinin çekingenliği ve ihtiyatı vardı onda. Yemek hazır olunca onu izliyerek yemek odasına geçtim. Yürürken narin boynuna bakıyordum. Bu boynu ve göğsü nasılda öpmek arzusu ile çırpmıyordum bilseniz. içimde hem arzu, hem de hüzün vardı. Hiç bir zaman hakikat haline gelemiyecek olan duygular hissetmiye ne lüzum vardı?

Ama buna mani olamıyordum ki!...

Birden bire şaşkına döndüm. Güzel bir esere bakarken, akla gelmiyen bir

çirkinliğe rastlayanların şaşkınlığı ile sarsıldım.

Elbisesinin açık yakası ile saçlarının toplandığı kısımda, büyük bir dikkatle pudralanmış olmasına rağmen traş edilmiş kıllar farketmiştim. Burası bir erkek cildi gibi hafif mavimtrak olmuştu. Bu çok hafif rengi ancak benimki gibi kıskanç ve titiz bir aşık bakışı farkedebilirdi. Onda bu küçük çirkinliği keşfetmekte şaşırmıştım ama, biraz da memnundum.

Acı bir düşmanlıkla bu uzun boylu kızı izlerken bana işkenceler veren güzelliğinin saklanacak çirkinlikleri olduğunu bilmenin rahatlığını duyuyordum.

Ama sofra başında sandalyesini çektiğim zaman mahcup bir çekingenlikle elbisesini çektiğini, bacaklarım saklamaya çalıştığını görünce her şeyi unutarak kalbim şefkatle doldu.

O akşamki yemeğe ait çok az şey hatırlıyorum. Fazla içmiş ve sarhoş olmuştum her halde. Konuşmaların hiç biri aklımda kalmadı. Sadece sofra başında oturan bir kaç yüz gözümün Önünde.

Belli belirsiz bir şekilde, kadınların hepsinin canlarının sıkıldığını farkediyordum. Kendi kendime: «Tabiî, çünkü o hepsinden hoş ve canlı... kıskanıyorlar.» diyordum. Hiç bir yerde eşine rastlamadığım nefis bir parfön kokusu genzimi okşuyordu. Gözlerim hep ellerine kayıyordu. Biraz fazla uzun tırnaklı olan elleri çok güzeldi. Onları avuçlarım arasına alıp okşamamak için kendimi ne büyük bir kuvvetle tuttuğumu bir bilseniz!... Ama tuhaf değil mi, bu eller çok güzel olmakla beraber, bir kadın elide değildi. Diğer kadınlar gibi güzelliklerini tamamlamak için durmadan hareket etmiyorlardı. Biraz gevşek ve tembel bir şekilde dizler üzerinde duruyorlardı.

Yapmacıksız ve dinlenen bir hayvanın ellerini hatırlatıyorlardı.

Ve daha garibi, pırlantalı yüzüğü tersine dönmüştü, o bunun farkında değildi, iri elması avucuna dönük olarak muhafaza ediyor ve buna aldırmıyordu. Aynı zamanda kuvvetliydi elleri. Sofrada, sert kabuklu bir bademi iki parmağı arasında öylesine rahat bir şekilde kırdı ki...

Ben o bademi ancak ceviz kıracağı ile kırabilirdim. Ona hayretle baktığımı görünce garip bir şaşkınlıkla bakışlarını başka yöne çevirdi.

Masada onun yanına oturmuş, büyük bir korkuya kapılmış gibi başka şeyle ilgilenemiyordum. Sofranın öbür başında Hunter'in annesi oturuyordu. iri yarı, çok şık bir kadındı. Ve cemiyet başkanı kadınlardaki otoriter anlama sahipti. Beyaz gür saçları çok hoş bir şekilde başına toplanmıştı. Kendinden emin bir tavrı olan bu kadınında diğer davetli kadınlar gibi gergin bir halde oturduğunu ve rahat olmadığını hissediyordum.

Bütün bunlar bulanık birer hayal gibi kafamda seyirler yapıyordu. Belki de aslında doğru değildi, hepsi kendi tahayyülümdü sadece...

Hunter'in yanına oturan bir genç kız tam benim karşıma rastlıyordu. Bu çok asil ve güzel yüzlü, pırıl pırıl altın gibi sarı saçları olan bir kızdı. Halleri ve tavırlarile Filadelfia yüksek sosyetesine ait olduğu, iyi bir aileye mensup bulunduğunu ortaya koyuyordu. Durumundan ve kendinden sat bir şekilde emin, cesaretli latif bir yaratıktı.

Yarı dumanlı kafam, karma karışık nişlerimle, hiç değilse normal bir yaratık olduğundan, kurtarıcı bir melekmiş gibi ona dalgın bir şekilde bakmıya başladım. Bütün dikkatimi bu güzel çocuk üstüne toplamak istiyordum. içimde neden olduğunu bilmediğim bir hüzünle karışık minnettarlık duyuyordum ona.

Az sonra, yanımda oturan esmerle onun arasında vahşi bir rekabet doğmakta olduğunu hissettim. Hiç bir dostluk, belirtisi taşımıyan bakışları masanın üzerinden yıldırım gibi birbirlerile çarpıştı.

Bu süre zarfında karşımdaki kızın ihtiyatlı azametine hayran oldum. Yanımda oturan kadın ise ne azamet, ne gurur, ne de sıcaklık, hiç bir hissini açıklamıyordu. Sadece sakin ve dikkatliydi.

Birden sarışın kız canı yanmış, ya da çok üzülmüş gibi kıpkırmızı oldu. Sanki dikkatsizlikle ayıp bilgeye bakmışcasına gözlerini önüne eğdi. Bir kaç saniye ne yapacağını bilmez bir şekilde içinden mücadele ettiği ve gözlerine dolan yaşları güçlükle zaptettiğini hissettim.

Yeniden kendini topladığı zaman bütün dikkatini Hunter'e verdi ve zoraki bir canlılıkla önemsiz şeylerden bahsetmiye başladı.

Sonra, masa komşumun Hunter'in yanındaki sarışın kızı korkunç bir şekilde kıskanmaya başladığını anladım.

Bunda haksızdı. Zira arkadaşımın yüzü, yanındaki genç kıza dönük olmakla beraber sadece manasız bir nezaket gülümsemesiyle kaplıydı. Ama nişanlısınınkiler öylesine büyük bir kin ve hiddetle doluydu ki, patlamak üzere olan bir balon gibi şişip taştığını hissediyordum.

Yan gözle onu inceleyip neler olacağını beklemekteydim ki, birden bire bacağıma şiddetli bir hayvan tekmesi yedim. Masa altında hayvan bulunmamakla beraber bu sert vuruşa hayvan tekmesi demekte haklıydım. Üstü kumaşla sarılı olmasına rağmen içi tüylü, adaleli bir şey o kadar yakınımda dizime çarpmıştı ki, bunu anlamamama imkân yoktu. Kapalı bulunduğu yerden kaçmak istiyen ürken, ya da kızan belki de bir maymundu bu.

Şuursuzca sıçrarken aklıma şaki geldi. Bu belkide şaki idi...

Bir kaç saniye sonra yeniden ve daha kuvvetle bir tekme yediğim zaman yerimden sıçramakla beraber, hemen masanın örtüsünü kaldırarak yere baktım.

Yerde bir şey yoktu. Davetlilerin bacaklarından ve iskemle ayaklarından başka bir şey yoktu. Bacağımın çok yakınında, hemen hemen benimkine yapışık denecek kadar yakınımda ise Hunter'in nişanlısının uzun etekler içinde saklanan bacakları vardı.

Bütün yemek süresinde masanın karşı ucunda oturan madam Hunter'in gözleri benden ayrılmamıştı. Sıçradığımı görünce:

- Neyiniz var doktor? diye sordu.

Ona aptalca bir cevap verdim, Şakinin bacaklarıma atıldığını sandığımı söyledim.

Madam Hunter derhal hizmetçilerden birini gönderek Şaki'nin verandadaki

sepetinden kaçmış olup olmadığını anlamağa yöneltti.

Az sonra dönen madam maymunun sepetinde uyuduğu cevabını verdi. Herkes güldü. Hunter'in nişanlısıda gülenler arasındaydı. Ama davetliler yeniden konuşmağa daldıklarında, başını sert bir hareketle bana doğru döndürdü. Bir hayvan dönüşü aksettiren bu tavır ve iri siyah gözlerdeki hiddet kıvılcımları buz gibi soğuktu. iskemlesini hafif bir hareketle benden biraz uzaklaştırarak eski sakin halini aldı sonra.

Bunlar saniyenin binde biri kadar kısa an içinde cereyan ettiğinden, yine, kendi kendime acaba ben mi çok vesveseliyim, benim geniş muhayyilemin elinde bir oyuncak olarak olur olmaz şeyler görme vehmine kapılıyorum diye sormıya başladım.

Uzun masanın bir ucunda, karşımda oturan madam Hunter eşsiz bir ev sahibesi görevini neşeyle yerine getiriyordu ama, bakışları saklamıya çalıştığı bir endişeyle kaplıydı.

Yanımdaki kıza karşı, beş saat önceki duyduğum ihtiras ateşini unutamıyordum.

Böylesine şiddetli bir sarsıntıya uğramamıştım hiç. Aslında onu hiç tanımıyordum. Ona karşı ne saygım, ne de sempatim vardı. Eğer üzerimde yarattığı sihirli şehvet dalgasından bir kurtulabilsem, onu nefret edilecek ve iğrenilecek bir yaratık bulacaktım.

Hayvani bir ihtirastı bu... Ona karşı hemen hemen çılgınlığa yakın bir arzu hissediyordum. Öylesine bütün benliğimi kaplamıştıki, bir arkadaşın nişanlısına karşı duyduğum ihtirastan artık utanç bile duyamaz' hale gelmiştim.

Tek, fikir içinde kafası kaplanmış zavallı bir monomaniaktan başka neydimki?

Bu ilk geceden sonra, onu bir gölge gibi her yerde izledim.

Onu yeniden görme çareleri arıyor, üzerimde yarattığı dayanılmaz ihtiras ateşini yeniden duymak istiyordum.

Delimi oluyordum yoksa? Ama artık bir şeye aldırdığım yoktuki...

Onunla bir iki kere yalnız olarak konuşmağı başardım bile. Hunter bir şeyin farkında değildi. Onun nişanlısına karşı duyduğu ihtiras benimkinin aynıydı. Ama kız beni mükemmelen anlıyordu. Bundan bir an bile şüphe etmedim. Onun kendisine karşı duyduğum çılgınca ihtirası anladığı halde kızmaması ve şaşırmaması şeytani bir sevinçle sarıyordu beni.

Bununla beraber uğursuz ilgisizliğine karşıda kuduruyordum. Benim varlığıma ne kadar tahammül etsede, ihtirasımı bilmişte olsa, Hunter'in ve annesinin şüphesini uyandıracak bir şey yapmıyordu.

Kısa bir süre sonra evlendiler. Şahitleri ben oldum. O gün duyduğum ızdırabın hatırası hala midemi bulandırır.

Sonra aklımda kalanlar, o sıralarda garip bir hastalığa tutulduğum etkisini yarattı. Ümitsiz bir kıskançlık, aşağılatıcı bir duygu içindeydim.

Bazen kendi kendimi dövmek, bazende arkadaşımı öldürmek hevesine kapılıyordum...

Nikâhtan sonra, kapıda bekliyen otomobile bindiler. Kız çevik adımlarla ilerliyordu. Hareket eden arabanın arkasından kalkan gümüş gibi ince toz bulutu arasında, şimşek gibi çakan kısa bir süre içinde, kızın elbisesinin yakasından taşan siyah tüyleri farkederek yeniden tuhaf bir şekilde sarsıldım.

Sonra kayboldular.

Merasim esnasında bir rezalet çıkarmaktan beni bir tek düşünce alıkoymuştu. «Balayı seyahatinden nasıl olsa dönecekler, diyordum. O zaman evlerine sık sık davet edileceğim.»

Bu alçakça bir düşünce ve bekleyişti ama, sıcak bir taş altında uyuklıyan yılan gibi bu ümide sarılarak kendimi avutmuştum.

Balayı seyahatinden tayin edilen zamandan çok önce döndüler. Hunter derhal bana telefon etti. Ertesi gün kulübüne, öğle yemeğini beraber yemeğe çağırdı.

Randevuya gidip, onu masa başında oturur görünce sırtına bir bıçak saplayıp

ondan hemen kurtuluversem ne iyi olacak diye düşünmekten kendimi alamadım.

Ama karşı karşıya oturup bir iki kelime konuştuktan sonra karısile aralarının iyi olmadığını anladım.

Hunter'in yüzünü kaplıyan dehşet ifadesini anlatabilmemin imkânı yok. Bu ifade, hastahane koridorlarında, ölüm halinde olanların ameliyatını ızdırapla bekliyen zavallıların yüzlerile kıyas edilebilir.

Ona hiç açmayacağımı sanıyordum ama yanılmışım, çok acıdım. Hunter on yaş birden ihtiyarlamış ve çökmüştü. Saf ve iyi yüzü vaktinden evvel koparılıp bir köşeye atılan meyvalar gibi buruşmuştu.

Derhal karısının hasta olup olmadığını sordum. Aceleyle onun iyi, hatta çok iyi olduğu cevabını verdi. Ama hareketleri ve yüzü bu cevabı aksiliyordu.

Evlerine birlikte giderken onu hasta bulacağım endişesile doluydum. Kapıyı karısı açtı. Şaşırdım. Öylesine canlı, sıhhatli ve güzeldiki, parıltılar saçıyordu adeta!...

Enerjisi, dolgun vücudu ve güzelliği dünyanın bütün aşıklarının ihtirasını dindirecek bir güce sahip denebilirdi... Derhal gebe olduğunu anladım. Bir çocuğu olacaktı. Bu tabii olay bazı kadınları hasta eder ve sarsardı ama bazılarımda böylesine kuvvetli ve lâtif bir hale getirirdi.

Kadının ruhu kötüydü. Bunu hissediyordum. Buna rağmen, güzelliğine lakayt kalmanın imkânı yoktu.

Ona hayran ve onu arzu ederek, karşısına oturdum. Yan gözle Hunter'e baktım. Gayri ihtiyari gülümsedim. Bu budala, eli altında bulunan bu ateş parçasının hakiki değerini anlamıyor ve onu hasta zannediyordu. Onunla konuşurken sesi ve hareketleri tatlılık doluyordu. Otururken iskemlesinin arkasına yastıklar koyuyor, ayaklarının altına daha rahat olması için küçük tabureler sürüyordu.

Halbuki ben onu bir taht üzerine çırılçıplak oturtmak ve ona tapmak istiyordum. Hunter'in bakışları kederli, şefkatliydi. Karısının doğum sancıları başlamış gibi şimdiden oda ızdırap çekiyordu.

Fakat bu dikkatli şefkat genç kadım sinirlendirmekteydi. Onu hor görerek açık bir şekilde alay ederek hakaret ediyorduki, bir erkek olmak dolayısile bu benim bile gururumu zedeliyordu.

Hunter alçak sesle sevgi dolu sözler mırıldanırken o gururla başını çeviriyordu. Pırıl pırıl parlıyan siyah saçları eşsiz bir güzellikle başını süslüyordu.

Omuzu üzerinde taşıdığı maymun ise Hunter'in her yaklaşığında kızgın homurtular çıkarıyor, sivri dişlerini meydana çıkararak onu ısıracak gibi davranışlarda bulunuyordu.

Ya ben?... Ben maymundan dahamı farklıydım sanki? Zavallı Hunter'e karşı ben dahamı iyi hisler besliyordum?

Ama, bununla beraber, geçmişe ait hatıralarımı karıştırdığımda, o zaman hissettiklerim için kendimi ayıplamıyorum artık. Şüphe yokki ben o günlerde korkunç bir hastalığa tutulmuştum. Bir deli olmuştum. Bir delinin ateşine sahiptim. Deliler en acınacak zavallılar değil midirler? Ne yaptıklarını bilebilirlermiki?... Zaten o zamana ait hatıralarım gittikçe bulanık bir sis perdesi altında gizleniyor. Bir hastanın belli belirsiz hatırlayışları gibi gölgeler arasında kayboluyor...

Eski dostumun evine haftada iki kere gitmeye başladım. Bu ziyaretler eski bir dostu yoklamak perdesi altında saklanan gizli bir tuzaktı. Aslında karısını cezbetmiye çalışıyordum.

Bellevue'de son doktoramıda verdikten sonra derhal Filadelfia'ya yerleştim. Arkadaşımın karısına yakın olmak ve onu sık sık görmekten başka düşüncem yoktu. Akşam yemeklerinden sonra üçümüz salonda oturuyor ve tatlı sohbetlere dalıyorduk.

Şimdi hatırlıyabildiklerime nazaran, konuşmalarımız daha ziyade kadınla benim aramda geçen sözlerdi. Hunter çoğunlukla susardı. Bazen yüksek sesle üçümüzünde konuştuğu şeyler olurda ama bunlar önemsiz konular üzerineydi,

Hunter'in karısile aramızda garip bir telepati vardı. Onunla sessiz otururkende

çekişirkende anlaşıyorduk. Halbuki Hunter en iyi bildiğine emin olduğum konularda dahi sessizliğini muhafaza ediyordu.

Kadın yerinde duramıyor, kıpır kıpır kıpırdıyor, benimle anlaşmasına rağmen yine de ihtirasıma cesaret verecek bir harekette bulunmuyordu.

Davranışlarına kısa bir süre sonra alıştım. Bazen susar, derin bir sessizlik içine kapanırdı. O zaman doğacak olan çocuğunu düşündüğü düşüncesine kapılırdım.

Parlaklığı ve güzelliği gün geçtikçe artıyordu. Divana uzanıyor, maymunu omzundan indirmiyordu. Hayvan zaman zaman kendilerini şefkatli ve kederli gözlerle inceliyen Hunter'e dişlerini çıkararak hırlıyordu.

Bir gün Hunter evime gelerek karısı için endişe ettiğini açıkladı. Endişe içinde uzun bir zaman evvel çöreklenip duruyormuş. Mademki benim gibi iyi bir doktor arkadaşa sahipmiş ve ben evlerine sık sık girip çıkıyormuşum, karısına belli etmeden onu inceleyip nesi olduğunu anlıyabilirmişim!

Zavallı Hunter!...

Ama teklifini derhal kabul ettim. Arkadaşım teşekkür etti. Bu son zamanlarda onda garip bir şeyler farketmiyor muydum? ,

Ona sakin bir sesle karısının eşsiz bir sağlığa sahip olduğu cevabını verdim. Ama Hunter kederle başını salladı. Yorgun ve bezgin bir hali vardı.

Söylemek istediği vücut sağlığı değildi. Aksayan başka şeyler vardı. Lâkin bunu benim görmemi, farketmemi istiyordu. Kendi görüşlerini açığa vuramıyacak kadar derin bir korku içindeydi.

Onu böylesine endişelendiren, beşeri üzüntülerin en yüksek kademesine çıkaran bu «Dert» neydi? Yoksa karısının ensesinde farkettiğim ve daima uzun elbiseler içinde sakladığı vücudunun fazla kıllı oluşuna mı üzülüyordu'? Ama bunlar onun güzelliğine halel vermiyorduki... Yahutta vücudunda, gebelikten ötürü endişe edilecek başka bir kusur mu vardı? Bu da şimdiden anlaşılamazdıki...

Bir keresinde, düşüncelerindeki gariplikten söz açtı. Sık sık asabi krizlere kapılıp

birbirini tutmıyan garip sözler söylediğini belirtti.

Öyle zamanlarda bir gerileme, bir basitleşme, nasıl anlatsaydı bilmiyordu... bir "hayvanlaşma hissediyormuş onda. Sonra da vücut teşekkülâtında değişik bir şişkinlik varmışki en büyük endişeside buymuş.

Neyse, belkide aklanıyordu. lyisimi, bir doktor olmam dolayısile, bunları benim kendi gözlerimle görüp incelemem gerekti.

Ben bu birbirini tutmıyan söz ve endişelere fazla kulak asmadım. Kadın hayvani ihtiraslara fazlasile sahip bir dişiydi. Daha doğrusu ona karşı duyduğum derin ihtiras içinde bir şeye dikkat etmemiştim ve sadece onun için böyle düşünüyordum.

Kıınter'lere daha sık gitmiye başladım. Kocasile yalnız kaldığımız süreler onunla ciddi olarak çekişirdim.

«Senin yerinde olsam hiçte endişe etmem, diyordum. Önemli bir şey yok. Buna eminim. Bununla beraber onu incelemeğe devam ediyorum, üzülme. Evet onu sinirlendiren bir şey farkettim, bu yalan değil. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama kısa bir süre sonra onuda öğreneceğim. Sen şimdilik hiç üzülme.» diyordum.

Hunter bana minnetle bakarak elimi okşardı.

Bu güzel ve iri yarı dişiyle yalnızi kaldığımızda artık deliliği ve edepsizliği son naddine vardırmıştım. Ona açıktan açığa aşkımı ilân ediyordum.

Elimi uzatıp kendisini okşamama izin veriyordu ama biraz daha ileri gidecek olsam sert bir şekilde itiyordu. Sözlerimi ise ilgisiz bir şekilde dinliyordu. Hatırlıyabileceğim bir kelime bile söylemiyordu.

Gittikçe büyüyen karnını gülünç elbiseler içinde saklarken o, gün günden güzelleşiyordu. Bir kadın eline benzemiyen güzel ellerile omzundan indirmediği maymunu durmadan okşuyordu.

Günler geçtikçe çevresini saran elektrikli hava daha kesif bir hal alıyor, beni

boğuyordu adeta.

Hunter karısındaki değişikliği derin bir kederle seyrediyor, bekliyordu.

Bana gelince, ona daha çok hayranlıkla bakıyor, nefes almaktan korkarak bende bekliyordum.

Bazen öyle geliyordu ki, şaki'de bekliyor ve bir şeyler biliyordu...

Bu bekleyiş ümit kırıcı bir şeydi. Çünkü bende dahil, hiç birimiz ne beklediğimizin farkında değildik. Her gün artan sinir gerginliğinin sebebi neydi?

Bu öylesine aptalca bir bekleyiştiki, içilen sigaranın külünü tablaya silkmiyerek acaba ne zaman yere düşecek diye bütün dikkatini ona vererek beklemiye benziyordu.

Ve, maymunda (bekliyordu!

Ama zannedersem, o, ne beklediğini biliyordu.

Son öğleden sonra, hastalığın belirtisini meydana koyan bir işaret göremediğim gibi... içime doğan her hangi bir kuşkuda yoktu.

Semanın hafif bulutlarla kaplı olduğu mart sonu serin günlerden biriydi. Öğleden sonra beşi biraz geçe Hunter'lere uğradım. Yemekten önce bir kaç kadeh viski içmek ve biraz gevezelik etmek ihtiyacındaydım.

Hava kararmağa başlamış, yol boyunca sıralanan çıplak dallı ağaçlar gölgelerle dolmuştu. Alaca karanlıkta kapı önüne vardım.

Peronun merdivenlerini çıkarken karşımda hoş bir heybetle yükselen binaya hayretle baktım. Pencerelerde ışık yoktu ve en küçük bir gürültü dışarı aksetmemekteydi. Ev on seneden beri terkedilmiş gibi sessiz ve gölgelerle kaplıydı. Allah bilir hangi düşünceyle korkmuş ve etrafı dinlemiye başlamıştım. Sonra, hafif bir ses duyar gibi oldum... Evin tepesinden gelen uzak bir gürültü. Gıcırtılı, muntazam, devamlı, bir salıncak sallantısı gibi, zayıf, ne olduğunu kesin olarak söyliyemiyeceğim bir gürültü.

Dinliyordum. Dinliyor ve bir elim kapı çıngırağı üzerinde zili çalmaktan

çekinerek bekliyor ve dinliyordum.

Birden, sert bir şekilde bir felaket havası sardı etrafımı. Kendi kendime:

- Hunter ne diye öylesine endişeliydi? diye sordum. Her şeye rağmen, endişesinin muhakkak ki bir sebebi vardı. Evdeki bu sessizlik nedir acaba?

Bir yandanda mantığım son bir ümitle çırpmıyor:

- Hizmetçiler her zamanki gibi bu saatte işlerini bitirerek gitmişlerdir, onlarda karı koca karanlıkta başbaşa oturuyorlardır, diye söyleniyordum.

Ara sıra evin tepesinden, "çatıdan gelen devamlı gıcırtıyı duyar gibi oluyor, sonrada kulaklarım ağırlaşarak bir şey işitmiyordum. Ama zihnim gittikçe berraklaşacak bütün melekelerimi kulaklarıma vermem gerektiğini anladım.

Bekledim ve yeniden akseden gıcırtıları kesin olarak duyduğuma emin, düşünmiye başladım.

Sokak kapısındaki camdan içeriye baktım. Camın arkasına asılan tül perde loş antreyi net olarak görmeme mani oluyordu. Ama evin derin sessizliği bir kalp çarpıntısı gibi anlatılması imkânsız bir düzen içinde ta yanı başıma kadar ulaşıyordu.

Derhal zili çalmıya karar verdim. Eğer zili hemen çalmazsam, karanlıklara doğru kaçıvereceğimi, çıplak yapraksız ağaçlar arkasına saklanacağımı hissediyordum.

Parmağımı olanca kuvvetimle zile bastım ve bekledim.

İçimde tarifi imkânsız bir sıkıntı vardı. Zil sesi sessizlik içinde, boş evde, bir çığlık gibi uzadı. Korku elle tutulur bir hale gelmiş, maddeleşmişti adeta. Yeniden sessizlik her yeri kapladı...

Korku içimde, bana yaklaşan kapı arkasında, büyüyor, büyüyordu...

Şimdi uzaklardan gelen gıcırtı dahada hızlanmıştı. Ama bu belkide artan kalp çarpıntılarımda Hangisi olduğuna pek emin değilim.

Sonra, merdivenlerden inen yumuşak ayak sesleri farkettim. Kapı penceresi

perdesi arkasında oradan oraya gidip gelen, sıçrıyan, korkmuş bir kuş gölgesini andıran gölgeyle, bazı hareketler gördüm.

Sonra daha net, burnu kapı camı ile perde arasında çirkin çirkin sırıtan şaki'yi gördüm. Şaki bana iri ve kötü bakışlı gözlerile bakıyordu. Sonra birden bire geri çekildi ve yeniden sadece onun kıpırdıyan vücudunu görür oldum.

Koskocaman ve yalnız evde, kendi başına tasasızca sıçrayıp duran bu hür mahlukun hareketlerinde tahammül edilmez bir uğursuzluk işareti vardı.

Bir sinir krizi geçirmek üzere olduğumu hissediyordum....

Kapı tokmağını çevirmeğe çalıştım. Kapı kilitli değildi. Mandal açıldı ve içeri girdim. Boğuk bir sesle!

- Şaki, Şaki, rahat dur! diye bağırdım.

Şaki merdiven parmaklığı kenarındaki kolona sıçradı, baş aşağı, uzun kuyruğu vücudunun yanı sıra sarkar, asıldı durdu.

Kıpırdamıyordu. Parlak gözlerile bir bana, birde karanlık içinde yükselen merdivenlere bakıyordu. Bana işaret verir gibiydi. Çık yukarı der gibiydi....

Geniş antrede ilerledim. Şaki asılmış olduğu kolondan yere atladı. Önümden, merdivenlerden dörder dörder çıkmıya başladı. Kuyruğu yemek yemeğe koşan bir kedi gibi dikleşmişti. Her basamağı aştıkça yukardan gelen düzenli gıcırtının daha belirli bir şekilde kuvvetlendiğini ve sessiz eve hakim olduğunu görüyordum.

İkinci kat sahanlığına varınca Şaki koridorda önümden ilerliyerek Hunter'in oda kapısı önünde durdu...

Kapı açıktı... Dostumun cesedi tortop olmuş, çarşafları bumburuşuk, yatak üzerinde yatıyordu. Cansız gözleri açık, yüzü tavana doğru çevrikti. Bu beyaz yüz alaca karamukta garip bir şekilde parlıyordu. Aralık dudaklarının kenarından pıhtılaşmış koyu kara bir kan akıyordu. Burnuma ekşi tuhaf bir koku geldi.

Etrafa baktım, yerde yarı yarıya boşalmış bir zehir şişesi buldum.

Hunter'e yaklaşarak elini tuttum. Buz gibiydi eli.

- Oh Hunter! Zavallı dostum, neden bunu yaptın? diye inledim.

Yatak ucunda yerde duran Şaki zıp zıp sıçramıya başladı. «Sus Şaki» diye mırıldandım.

Şaki sıçrıyor, konuşur gibi bir şeyler söylentiye çalışıyordu. Ona yeniden «Sus» diye bağırdım. Yukarı kattaki gürültü aynı düzen ve inatla kulaklarımı tırmalıyordu. Nabzımda ona eşit bir hızla vuruyordu.

Odanın bir köşesine konan Hunter'in golf takımı çantası gözüme ilişti. Hemen hemen hiç düşünmeden, neden yaptığımın farkında olmadan golf sopalarından birini kavradım. Sonrada odadan dışarı çıktım.

Üçüncü kat merdivenlerini çıkarken Şaki peşimden geliyordu.

Artık gürültünün nereden aksettiğine emindim. Tavan arası kapısı önüne varınca ayaklarıma bir şey takıldı. Baktım, bu uzun bir elbiseydi. Hunter'in karısının üstünde sık sık gördüğüm bol elbiselerden biri... yanında da bir çift çorap ve terlikler vardı.

Gürültü daha belirliydi artık. Boğuklaşmış bir takırtı, ağır bir yüke güçlükle tahammül eden bir tahta direk gıcırtısıydı bu...

Elimdeki sopayı daha kuvvetle sıkarak ilerledim. Tavan arası hemen hemen kapkaranlıktı. Gözlerimi kırpıştırarak ve karanlığa alıştırarak etrafıma bakıyordum. Şaki gevezelik etmiye başladı ve başka bir sesin ona cevap verdiğini işittim. Başımı kaldırınca tavan kirişlerine baş aşağı asılan ve sallanan bir gölge farkettim. Ve, anladım...

Size Hunter'in karısının ayaklarile nasıl kirişe sarıldığını ve ritmik bir şekilde sallanarak kirişi nasıl çatırdattığını anlatmıyacağım. Çünkü belkide sözlerime inanmıyacaksınız.

Yalnız size şunu söyliyebilirimki baş aşağı sallanıyordu, bacakları ve vücudu uzun tüylerle kaplıydı, maymun gibi Şaki ile gevezelik ediyordu.

Kıpırdamadan uzun bir süre orada durdum ve baktım. Zira tavan arası iyice karanlıktı.

Şaşkınlığımdan şimşek gibi bir dehşetin içime dolmasile kurtuldum. Kadın bir çocuk doğurmak üzereydi...

Yumruğum tutmakta olduğum sopa üzerinde daha büyük bir kuvvetle sıkıldı.

Tavan arasından inerek Hunter'in banyo daire sine girdim. Dolapta duran traş takımını aldım. Bir elimde yanar bir mum, diğerinde traş takımı yeniden merdivenlerden çıktım

Çok sonra, işimi bitirmiş mahzene iniyordum. Dikkatle ilerliyordum. Zira etraf çok karanlıktı. Üstelik, ellerim öylesine doluyduki, duvarlara bile tutunmadan inmek zorundaydım.

Burada hava öylesine ılıktıki, kazan altındaki ateşin hala sönmediğini anladım. Onu az bir emekle canlandırdım.

Ameliyatım çok dikkatli davranmama rağmen fazla uzun sürmedi.

Hunter'in sırrını saklamıya ahdetmiştim. Bu aht bana kuvvet ve beceriklilik veriyordu.

Bir ucubeyi yaşatmıya ne lüzum vardı?...

Bu, hem topluma zarar, hemde zavallı Hunter'in hatırasına bir hakaret değilmiydi?

Öldürdüğüm tüylü kadının karnından aldığım çocuk, daha doğrusu yavru, küçük bir şaki maymunu idi!

Onuda ilâçla öldürdükten sonra ateşte yaktım. Alevler kuvvetlendi.

Nihayet "bodrum kapağını yeniden kaldırdım ve yukarı kata çıktım. Hunter'ın traş takımını aldığım yere bıraktım. Tavan arasında yerlere akan kan lekelerini ve kıl kırpıntılarını sildim, topladım.

Sonra, polise telefon ettim.

Polis araştırmalara başladı.

Kafasına golf sopası vurularak öldürülen Kunter'in karısının cesedi tavan arasında bulundu.

Hunter'in karısını tavan arasına sürükliyerek orada öldürdüğüne, sonrada odasına inerek zehir içip intihar ettiği kararma vardılar.

Polis bu cinayet ve intihara sebep neyin olacağını arıyor, bir şey bulamıyordu. Bir dostları Hunter'lerin son derece mutlu bir çift olduklarını açıklıyarak işi büsbütün karıştırdı.

İlk önce akla derhal bir çılgınlık gelerek Hunter'in beyninin otopsisini yaptılar. Yine kesin bir şey elde edemediler.,

Bir cinayeti izliyen intiharlar polis için sahibi meçhul ölüler kadar sıkıcı bir olay teşkil etmezler.

Ölen ölmüş, katilde kendi cezasını kendisi vermiş bulunduğundan yapılan tahkikat fazla derin değildir.

Hunter'in oda kapısı önünde boğulmuş bulunan şakinin cesedine ise kimse aldırmadı.

Sonra, araştırma sonucu indikleri mahzende kazan altındaki ateşi bir cehennem ateşi harıyla yanar bulunca daha da büyük bir hayrete kapıldılar.

Bir kaç polis bu esrarengiz evde kısa bir araştırmada bulundu.

Kazan altındaki ateş söndüğünde, küller arasında neye ait olduğu belli olmıyan kömür haline gelmiş küçük bir hayvan iskeleti bulundu.

Ve nihayet, iyice incelenen madam Hunter'in cesedinde ise, bel kemiğine yakın bir yerde ustalıkla kesilmiş bir çizgi gördüler. Ama bunun neden ve kim tarafından yapıldığı hiç bir zaman öğrenilemedi.

Arkadaşım birden bire ayağa kalktı.

- Zannedersem fazla içtim, diye mırıldandı.

Şapkasını başına geçirdi ve sallanarak odadan çıktı....

Çok sonraları, onun kusursuz bir yalancı olduğu düşüncesine kapıldım.

Siz ne dersiniz?

Acaba anlattıkları yalanını, yoksa doğrumuydu?...

Bana biraz yalan gibi gözüküyor!

Parmak

TEPSi hazır olunca Carola onu madam Higginson'un elinden alarak sofaya doğru yürüdü.

- Dikkat et, diye madam Higginson arkasından seslendi. Süt kâsesi ağzına kadar doludur!

Doğruydu. Bir kaç damla daha şimdiden küçük örtü üzerine dökülmüştü bile. Ama Carola onları silmek için durmadı. Kahvaltı zaten yeteri kadar gecikmişti. Yatalak madmazel Amanda'nında karnı çok acıkmış olmalıydı. Bir kere, söz arasında madam Higginson onun için, hayatta elinde kalan tek zevk yemek yemektir demişti.

Carola'nın gölgesi ihtiyatla merdivenleri tırmanmıya başladı. Gölgede Carola'nın kendisi gibi ahenkliydi. Sadece boynunun beyazlığını, güzel yüzünü çevreliyen kızıl kahverengi saçlarının parıltısını aksettirmiyordu.

Tepsiyi tutan kollan ileri doğru uzanmış, dengeyi bulabilmek için gergin bir şekilde, gölgesi ve genç kız merdivenleri canlılıkla çıkıyorlardı.

Carola madmazel Amanda'nın kapısı önünde durarak tepsiyi yere koydu. Şimdi biraz asabiydi. Endişeli bir elle önlüğünü düzeltti, saçlarına, bonesine çeki düzen verdi. Bu ilk çalışma günüydü. Cesaretle:

- ilk kapım, diye mırıldandı.

Etekliğinin ucu ile dökülen süt damlalarını kuruladı, kâseyi leke üzerine koydu. Sonra bir eliyle tepsiyi tutarak kapıya vurdu. Ama oda içinden gelen ses kendi vuruşuyla hemen de aynı anda duyuldu.

- Giriniz! Ayak sesinizi duymuştum!

Carola kapıyı açtı, içeri girdikten sonra yeniden yavaşça kapattı. Odanın ortasına doğru ilerledi, tepsiyi komodinin üzerine, koydu. Yorgan yığınları altında

kaybolmuşa benziyen yaşlı kadına doğru dönünce, dudaklarındaki tebessüm donuverdi.

Madmazel Amanda! Bu, madmazel Amanda'ydı... Yaşlı kadın inanılmıyacak derecede şişmandı. Hatta şişmandanda fazla bir şey, şişirilmiş, patlamak üzere olan koskocaman bir balon gibiydi. Higginson onun kırk seneden fazla yürümediğini söylüyordu. Yüzü kirli bir kağıt solgunluğunda olup, küçük kırışıklıklarla kaplıydı. Bu yağ tulumunun içinde acaba kemik namına bir şey varmı diye insan şuursuzca bir düşünceye saplanıyordu. Üzerine yığılan yorganlar altında kıpırdamadan yatıyor ve Carola'yı çukura kaçmış küçük güvensiz gözlerile süzüyordu.

- Yeni hizmetçi sizsiniz değil mi? diye sordu. îsminiz ne?

- Carola, madam.

- Ah, öylemi? Çok genç imişsiniz...

Madmazel Amanda'nın küçük gözleri gülmüyordu ama sarkık dudakları biraz yukarı doğru kıvrıldı. Bu onun tebessümüydü. Yüzünün anlamı, sesinin tonu, kapalı odanın ağır kokusu Carola üzerinde dehşete yakın bir etki uyandırdı. Soru fazla şahsî, aynı zamanda vakit kazanmak istiyenlerin lâubaliliğini taşıyordu. Ama her şeye rağmen böyle hislere kapılması saçmaydı. Yaşlı kadın zavallı sakatın biriydi. Hatta biraz iyimser davranılacak olursa, ona pekâla sevimlide denilebilirdi!

Carola gözlerini sarı yorganlardan birinin köşesine dikerek:

- On altı yaşındayım madam, diye cevap verdi.

Madmazel amanda bu cevabı sessizlik içinde uzun bir süre anlamına erişmek istercesine düşündü. Odadaki üç porselen saat birden çaldı, sustu, odaya yeni bir sessizlik hâkim oldu.

Carola'nın gözleri önündeki yorgan yığını sallanıp duruyordu. Yapabilseydi, madmazel Amanda'nın dizleri üzerine bir örtü örtüp tepsiyi oraya yerleştirecekti. Ama buna imkân göremiyordu. Garip bir hâle düşmüştü. Elinde tepsi bir şey

acak kadar kuvvetsiz hissetmiye başladı kendisini.

an uyuşuyordu, gözleri sarı dağ ve vadilerde dolaşıyordu sanki. Nihayet nı madmazel Amanda'nın yüzü üzerinde durdurmağı başardı.

müş olduğu boşluktan birden bire kurtuldu. Eşya ve gürültüler oldukları ğe başladı. Kumaş yığınları yorgan haline geldi. Madmazel Amanda'nın ülümsiyen yüzü her şeye hakim oldu.

rola yine de kendini sinirli ve garip hissediyordu. Bir budala gibi a sadece: «Kahvaltı» kelimesi dönüp dolaşıyordu. Neden böyle ı, bu kelimeyi neden tekrarladığını bilmiyordu. Önlüğünü düzeltti. ı ateş gibi yanmaktaydı.

rsiniz madam, ne olduğumu bilmiyorum, birden bire başım döndü, dedi.

el Amanda gözlerini kapadı, sonra ağır ağır açtı. Carola'nın özür i duymamış gibiydi.

çok gençsiniz, diye mırıldandı. Güzel değil ama gençsiniz. Ben sizin a iken çok güzeldim halbuki. Simsiyah saçlarım, zambak gibi beyaz ardı. Öylede çok taliplerim vardı ki. Ama hepsini red ettim, hiç birile dim.

iz koca vücuduna şekilsiz ellerile vurdu.

bir kızdım, diye ekledi. Sizin gibi tıkız değil.

mu yüzünde yeni bir tebessüm dalgalandı.

güzel, kuvvetli ve genç olmanın değerini anlıyamadan felç geldi ma... Uzun bir süreden beri yatakta yatıyorum.

e cevap vereceğini bilmiyordu. işittikleri korkunç bir facia olmakla karşısındaki ihtiyar kadına acımak içinden gelmiyordu. O an bir tek ardı: Bu odadan kaçmak. Buradan kaçmak ve aşağı mutfağa, n'un yanına dönmek. Kulaklarında bir uğultu, başını sıkan bir çember ki. Ama madmazel Amanda onu salıvermedi. Konuşmasına devam etti.

- Hiç sizi istiyen oldumu Carola? Bir talibiniz varmı?

- Evet madam.

- Tepsiyi şuraya koyunuz Carola. îyi. Şimdi lütfen biraz yastıklarımı düzeltiniz, işte şöyle. Tamam.

Şimdi daha rahatım.

Arkasına yerleştirilen yastıklarla biraz doğrularak şeker kâsesini okşadı.

- iki tane.

Carola eline şeker maşasını aldı, şekeri bardağa bırakmak üzereydi ki madmazel Amanda sol koluna, tam bileğine yağ tulumu parmaklarile yapıştı.

İki kadın birbirlerine uzun uzun baktılar.

Madmazel Amanda'nın gözleri hile ve uzak hatıralarla doluydu, Carola'nınkiler ise hayret ve sıkıntıyla...

İhtiyar kadın sağ elinin küçük parmağı ile Carola'nın kolunu okşamıya başladı. Okşayış yukardan aşağı, aşağıdan yukarı devam edip gidiyordu. Bir an etli kolu hafifçe çimdikledi. Yüzündeki iğrenç tebessüm daha da genişledi. Sonra yeniden ağır ve gıdıklayım okşayışa başladı.

Carola taş kesilmiş kıpırdıyamıyor, kolunun üstünde bir yılanın gezindiğini hisseder gibi tüyleri ürperiyordu.

Madmazel Amanda:

- Ben diğer ihtiyar kadınlar gibi değilim Carola, diye mırıldandı. Sadece yemekten zevk almam. Zevk alınacak başka şeylerde var hayatta. Yıllarca yatalak olduğum halde bu başka şeyleri unutmadım. Siz gençsiniz... Gençliğinize bayılıyorum... Yalnız, düşüncelerinize değil, bunu bilin. Gençler bu zevklerin sadece kendilerine ait olduğunu sanırlar ama, egoist olmamak lâzımdır.

Küçük gözlerinde şehvet parıltıları uçuşuyordu.

- Demek bir talibini var? Talibinizin ismi nedir?

- Donald madam.

- Donald ha! Haydi, bana biraz ondan bahsedin. Uzun boylumudur? Kuvvetli, çok kuvvetlimidir? Vücudu nasıldır? Anlatın Carola, bana onu tarif edin. Sizi kollarına aldığı zaman nesil sever, nasıl öper? Çok hoşlanılmışınız onun okşayışlarından?

Carola bütün ihtiyatı unutarak kolunu sert bir hareketle çekti. Boğulur gibi oluyordu. Bu yatağın başından, üç porselen saatin birden gürültüyle işlediği bu odadan, hâlâ havada duran ihtiyar kadının küçük parmağından kaçıp uzaklaşmazsa fena halde hastalanacağını hissediyordu.

- Haydi gidin şimdilik Carola, dedi yaşlı kadın. Ama yarım saat sonra gelip tepsiyi almayı unutmayın.

Carola merdivenlerden inerken hıçkırıklarla ağlamamak için kendini güçlükle tutuyordu. ihtiyar büyücü, diye söylendi. Avazı çıktığı kadar bağırmak, avizeleri kırmak ve göz yaşlarını akıtmak istiyordu. Donald! Ah Donald!...

Bu sevdiği ismi kendi kendine kuvvet vermek ister gibi, ondan kuvvet almak ister gibi durmadan tekrarlıyordu. Ne yapmalıydı? ilk işe girdiği gün, buradan kaçacak olsa, herkes ihtiyar kadının kendisini kovduğunu zanneder ve onunla alay ederlerdi. Hatta Donald'a bile bunları anlatamazdı... Donald! Donald!...

Dalgın bir yüzle mutfağa girdi, Higginson'un önünden geçti. Kızaran gözlerini ona göstermek istemiyordu. Musluğu açtı, yüzünü gözünü yıkadı, Kollarını sabunla oğmıya başladı. Temiz su altına onları tutuyor, iyice temizlenmeleri için üstlerinde bol bol su akıtıyordu.

Higginson onun konuşmadığım, durmadan kollarım yıkadığını görünce:

Bir şeye canın mı sıkıldı? diye sordu.

- Hayır. Bir şeyim yok.

- Yok olurmu, var,! Neden neşesizsin? ihtiyar kadın seni azarladı mı yoksa? Biliyormusun, hani açık söyliyeyim ihtiyarların yanında çalışmak hiçte kolay

değildir. Madmazel Amanda garip bir ihtiyardır. Buraya öyle çok kız gelip gitti ki! Hiç biri fazla oturmadı. Altı aydan beri ilk gelen genç hizmetçi sizsiniz.

Higginson sandalyeye oturarak:

- Ne oluyor bende anlamıyorum, diye devam etti. Ama hakikat bu... Sen bile ilk serviste başkalaştın. Bazıları, hele çok genç olanlar, burada kısa bir süre çalıştıktan sonra acaibleşmeğe başlıyorlar. Maskaralar madmazel Amanda'yı taklit ediyorlar. Gözlerini onun gibi kısıyorlar, küçük parmaklarını diğerlerinden ayırarak havada tutuyorlar... Bazen konuşmaları bile onun gibi oluyor.

Bu da insanın sinirine dokunuyor yani. Son gelen kız hemen hemen senin yaşındaydı. ihtiyar kadını en iyi taklit edende oydu. Yanında en çok kalmağa tahammül eden olduğu gibi. Yani bir ay kaldı. Sonra, bir sabah erkenden meyva bahçesinde bir ağaca kendini astı zavallı. Kimse onun sebebini öğrenemedi. Ayağının altına mutfak iskemlelerinden birini koymuş... En yüksek dala asılabilmek için. Sonra da iskemleye bir tekme vurup yere savurmuş. işte şu sandalyeye.

Higginson zafer dolu bir tavırla üzerinde oturduğu iskemlenin arkalığına vurdu.

- Hiç kimse, polis bile kızın davranışına bir sebep bulamadı. Bununla beraber uzun bir süre evin içinde araştırma yaptılar.

Carola cevap vermedi. Şimdi sakin sakin ağlıyordu. Göz yaşları Higginson'un anlattığı kızın hazin ölümü için değil, kendi hırsını dışarı vurmak için akıyordu.

- Artık kes ağlamayı, dedi Higginson. Ne bu kadar hassas, ne de bu kadar kuruntulu olmamalısın. ihtiyar kadınlar, neyse odurlar. Onların her dediğini dinlemek ve susmak lâzımdır Çünkü vazifeniz budur.

Hem bir daha suyuda bu kadar çok akıtma. Depodaki suyu bitirecek, hemde kollarını yıkamaktan tahriş edeceksin!

Gün ilerledikçe Carola'nın başının ağrısı artıyordu. Bu ağrı onu dalgınlaştırdı. Sinirlerimde öylesine gerildi ki...

Kahvaltı takımını yıkadı, sebzeleri ayıkladı, ofisi temizledi.

Öğlen oldu.

Öğle yemeği tepsisi yukarı kata çıkarıldı ve indirildi.

Madmazel Amanda genç kıza tepsiyi koy, kaldır, gibi bir iki basit kelimeden başka şey söylemedi.

Carola bütün öğleden sonra keder dolu gözlerle saatin yelkovanlarına bakıp durdu. Dalgınlığından Higginson'un tembihlerini ters yapıyordu. Bu arada birde bardak kırdı.

Bir şey kaldırmak istediği zaman elleri yumuşacık bir kumaş haline geliyordu. Saat dört... Saat beş, beş buçuk... Saat altı...

Saat sekizde Donald küçük arabasile gelip onu alacaktı. Birlikte gideceklerdi. Başını sıkan ateş çemberide gittikçe daralmaktaydı.

Higginson hırsla:

- Böylesine dalgın olmamalısın kızım, diye bağırdı. Çalışırken başka şeyler düşüneceğine, akimi işine ver...

Carola dişlerini sıkarak Higginson'un elinden tepsiyi aldı. Dikkat ediyordu. Hiç bir şeyi dökmedi.

Ama yatak odasından içeri girer girmez aynı , sessiz utanç hissi benliğini sararak tepsiyi tutan elleri titremiye başladı.

Carola bir an ihtiyar kadının bir şeyler söyliyeceğini, aynı sinsi okşayışa başlıyacağını ümit etti. O zaman bu hareketsiz vücut üzerine atılıp, kötü şiş suratı tırnakları ile kan içinde bırakmağa bir sebep bulmuş olurdu.

Tepsiyi yatağın üzerine yerleştirdi.

Ama ne oluyordu?

Hayatında böyle şey başına gelmemişti hiç! Böylesine çatlıyacak gibi hiç başının ağrıdığını bilmiyordu.

Ama, yemek hadisesiz geçti.

Carola bulaşıkları yıkadıktan sonra Donald gelinciye kadar mutfakta bekledi. Pencereden Donald'ın arabasını görünce heyecanla mantosunu sırtına geçirerek düğmelerini ileklemiye başladı.

Nişanlısı gevşek bir tavırla arabadaki tahta sıraya oturmuş, kırbacıyla atın kuyruğundaki sinekleri kovuyordu. Carola hoşnutlukla onun sağlam karakterini düşündü. ihtiyar kadının söylediklerini ona anlatacak olsa evi ateşe vereceğini biliyordu.

Şapkasını giydi. işte o an, madmazel Amanda'nın zili çaldı. iki defa çaldı.

Higginson:

- Bu sana, dedi. Gitmeden evvel, çık bir sor bakalım ne istiyor. Hiç merak etme, delikanlın seni bekler.

Ona çağırıldığını söylerim.

Carola kadına ümitsizlikle baktıktan sonra çıktı.

O gün artık Madmazel Amanda'yı bir daha görmeğe tahammül edemiyeceğini zannediyordu. Bununla beraber yatak odasının önüne geldi, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Madmazel Amanda tatlı bir sesle:

- Gidiyormuydunuz Carola? diye sordu. Ah, bundan tabiî ne olabilirki... Bende ne budalaca sorular soruyorum. Sizi bir bekliyen var değil mi? Biraz doğrulunca onu pencereden görebiliyorum. işte, böyle. O sizin Donald'ınız değil mi?

Carola aceleyle:

- Evet madam, diye cevap verdi. Bir şey mi istiyordunuz?

İçinden de: « Eğer uygunsuz bir kelime söyliyecek olursa derhal kaçar ve her şeyi Donald'a anlatırım. Burayada bir daha adım atmam.» diye geçiyordu.

Ama madmazel Amanda sadece:

- Evet Carola, şu yastıklardan birini kaldırır mısınız? Hepsile uyuyamıyorum, demekle, yetindi.

Carola'nın aldanmaması lâzımdı.

O an odadan kaçabilirdi.

Üç porselen saatin ahenkli çanlarından, ihtiyar kadının şehvetli titrek parmağından uzaklaşabilirdi.

Hiç bir şeye güvenmemesi lâzımdı.

Ama madmazel Amanda'nın sesi öylesine kederli ve rica doluydu ki... Konuşma hakkı olmıyan zavallı ihtiyar bir sesti bu.

Carola yatağa yaklaşarak kendinden isteneni yapmağa hazırlandı.

- Böyle iyi, dedi madmazel Amanda. Hemde çok daha iyi.

Sonra, elleri birden bire Carola'nın omuzlarına yapışarak onu yatağa oturtmağa mecbur etti. Genç kızın yüzü şimdi kendisininkine çok yakın, bir kaç santimetre uzaklıktaydı.

İhtiyar kadının elleri öylesine kuvvetliydi ki tek eliyle bile Carola'yı tutmağa gücü yeterdi. Şaşılacak bir şeydi bu.

Küçük hizmetçinin başındaki ağrı madmazel Amanda konuşmağa başlayınca daha da fazlalaştı.

- Hayır Carola, aşığınızın yanına gitmiyeceksiniz. Onunla buluşmıyacaksınız. Ne şimdi, nede başka zaman. Onu hiç görmiyeceksiniz artık. Ama o da bundan dolayı büyük hayal kırıklığına uğramayacaktır.

Çünkü siz artık aynı Carola olmayacaksınız ki...

Carola carola carola

Ses, hile dolu gözlerinden çıkar gibiydi.

Carola'yı sarıyor ve felce uğratıyordu. Izdırabından kurtulmak, gülünç porselen

saatlerinin tık tiklarının etkisinden kaçmak istiyor, bir türlü başaramıyordu bunu...

Sadece karanlıktaki rüzgârı işitiliyordu.

Sonra, çok yakınındaki ihtiyar yüz kaybolarak sadece iki çukuru andıran siyah gözler kaldı önünde. Bu iki kara gözde az sonra birleşerek bir tek siyah kuyu haline geldi ki, bu siyah kuyu onu derinliklerine büyük bir kuvvetle çekiyordu. Daha sonra, o da derin bir sessizliğe gömüldü.

Başını demir bir çember gibi sıkan ağrı geçiverdi. Sadece sonsuz bir yorgunluk kalmıştı vücudunda, kalçaları, topukları, ayakları öylesine yorgundu ki...

Bütün uzuvları gözü önünde uzamıya başladı.

Pamuklar içine, hiç bir ağırlığı olmıyan örtüler altına giriverdi.

Hayretler içinde, tıpkı kendisine benziyen birisinin yataktan kalkarak onun çıkardığı mantoyu giydiğini ve aceleyle odadan çıktığını gördü.

Evet, şimdi Carola yatakta yatıyordu, hiç kendi kendisine benzememekle beraber, yataktan kalkan yatalak canlanmış ve onun kişiliğine girerek merdivenlerden aşağı inmiye başlamıştı!

O da ayağa kalkmak, gideni izlemek istiyordu ama kalkamıyordu ki!... Hatta aynaya bile bakmıya gücü yetmiyordu. Küçük parmağı gerektiği gibi havada duruyormuydu acaba?

Hiç bir şey yapamıyordu, hatta derin bir dehşetle kırk seneden beri yürüyemediğini anladı!...

Başı üzerinde oda fırıl fırıl dönüyordu.

Durdu.

Birden bire, büsbütün müdafaasız olmadığı aklına geldi. Yatağın yanında, sol tarafta zil kordonu vardı. Tanımadığı, şişman kolunu uzattı. Bu yabancı kol isteğine itaat ederek kordonu çekti.

İhtiyar dudaklardan çıkan şu sözleri gayet iyi hatırlıyordu:

- Sizi bekliyen var değil mi? Biraz doğrulunca onu pencereden görebiliyorum.

Carola, Donald'ı ve kendi şekline giren yaratığı düşündü. Yastıkları üzerinde doğruldu...

Şimdi aşağıdaki genç adamı ve Yaratığı görmekteydi. Donald avluda, arabasının kerevetine oturmuştu. Güzel yüzü tasasızdı. Açık mutfak kapısından akseden ışık bu yüzü aydınlatmaktaydı. Kapı eşiğini atlıyan ve kendisine doğru koşan genç kıza gülümsedi.

- Beni epey beklettin Carola, diye söylendi.

Ses oda penceresine kadar yükseliyor, Carola'ya erişiyordu. Donald'a doğru kalkan ve kendisinin olan yüzü görüyordu. Donald onu kucağına alarak arabaya kendi yanına oturttu.

Ama Carola derhal cama açtı, şimdiye kadar hiç işitmediği bir sesle:

- Yakalayın... Durunuz... Hırsız var! diye bağırdı.

Öylesine çok pencereden sarkmıştı ki, neredeyse aşağı düşecekti.

Higginson mutfaktan çıkarak üst katta neler olduğunu anlamağa koştu. Donald ve dehşete uğramış genç kız başlarını yukarı kaldırarak baktılar.

Lüzumlu ve kurnazca kelimeler bir anda aklına geliverdi Carola'nın. Neler söyliyeceğini çok iyi biliyordu.

Higginson'a:

- Yüzüklerim! diye gürledi. Bu kız yüzüklerimi çaldı.

Aşağıda, kendisinin olan yüz, söylenenleri inkâr etmek için sertleşti.

Madmazel Amanda'nın irade gücü ne kadar fazla olursa olsun, Higginson'la savaşa yetecek kadar değildi.

Hiddet içinde olan ahçı kadın genç kızı bileğinden çekerek eve sürükledi. Kısa

bir an, araba üstünde neye uğradığını anlıyamıyan Donald yere atladı. Öylesine şaşırmıştı ki, hayreti hiddetlenmesini yeniyordu, Higginson'a:

- Neler geçtiğini bilmiyorum ama, diye bağırdı, nişanlımı yalnız olarak götüremezsiniz. Bende sizinle beraber geliyorum.

Ama, genç kızla içeri gireri Higginson kapıyı delikanlının burnuna kapatıverdi. Donald boş yere bu kapıyı yumrukladı durdu.

Carola,pencereyi kapattı.

Gürültü kalbinin çarpıntılarından daha hafif olarak aksediyordu şimdi. Yastıkları üzerine çökerek beklemiye başladı.

Higginson kızı pençeleri arasına almıştı. Onu zorla merdivenlerden çıkarıp odaya getirdi.

- Siz gidebilirsiniz Higginson, dedi Carola. Ben bu işi yalnız başıma yoluna koyabilirim.

- Peki madam. Ben polisi çağırayım, ilk önce size yüzüklerinizi iade etsin kız...

- Polis, diye Carola mırıldandı. Evet, evet polisi çağırınız ve polisle birlikte geliniz.

Odada yalnız kaldıklarında Amanda kendi latif ve genç sesile:

- Beni burada ebediyen tutamazsmız, dedi. Polisler geldikleri zaman yüzükleri baş ucunuzdaki kasa içinde bulacaklardır. Ve sizin skandal çıkarmak istiyen bunak bir ihtiyar kadın olduğunuzu düşüneceklerdir. Ama beni serbest bırakacaklar... Bende Donald ile gideceğim! Sizin kıymetli ve sevgili Donald'ınızla!...

Bu kelimeleri tekrarlıyarak yatağa yaklaşıyordu. Yeteri kadar yaklaşınca, kendisini dikkatle dinliyen yüze tükürdü.

Aynı sahne yüz kere bile tekrarlansaydı, Carola yine aynı şeyi yapardı.

Ne yapacağını biliyordu çünkü!...

Genç yüzün altında bir boyun vardı. Bembeyaz bir boyun. Carola ihtiyar parmakların ne derece çabuk hareket ettiklerini, ne kadar kuvvetli olduklarını, tamda ince bir boynu sıkacak hacimde olduklarını biliyordu.

Avuçları anlatılması imkânsız bir sıkma arzusuyla karıncalanmıya başladı. Carola merdivenlerden yükselen ayak seslerini işitinciye kadar, avuçları arasındaki boyunda hayat kalmayıncaya kadar sıktı.

Bir polisin ağır ve şahsiyetsiz ayak seslerini işitiyordu.

Kısa bir an sadece dinledi ve bekledi. Sonra büyük bir korkuyla titredi.

Sadece, hareketten mahrum sakat bacaklarına değil, kuvvetli parmaklarına bakıyordu şimdi...

Bu parmaklar birer kanca gibi genç boğaza gömülmüştü. Dokuz tane kanca sayabildi. Onuncu parmak, sadece genç kolları ve vücutları okşamağa yarıyan küçük parmak, nazik bir şekilde diğerlerinden ayrılmış, açıkta duruyordu.

Sanki: «Ben cinayet işlemem, sadece severim.» der gibi sitemli bir baş çevirişi vardı bu küçük parmağın.

Higginson yatak odasının kapısını polislere açarken:

- Hele şükür gelebildiniz! diye söyleniyordu. insanlar başları sıkışınca kime dert anlatsınlar bilmem ki!...Hele böyle, sakat, kötürüm, yatağa mahkûm, kuvvetsiz olanları kim koruyacak bilmemki... Sorarım size kim koruyacak?...

MANYAK

BU fikir Tony'nin aklına gelmişti...

Ben, o, ve küçük sevgilim Jane sinemadan çıkıyorduk. Berbat bir film uğruna son meteliğimizide harcamıştık. Vakit geç, gece yarısına gelmekteydi. Bir şeyler çarpmak için birini dalgaya düşürmek gerekiyordu!

Hemde en kısa yoldan...

İşte o zaman delikanlıyı gördük.

Sinema kapısı önünde durmuş, çıkanları yan gözle süzüyordu. Ablak yüzlü, yağlı iri vücutlu antipatik biriydi. Önü açık ceketinden görünen bel kayışının üstünden yağlı karnı fırlamıştı.

Ama pis bakışlı gözleri garip bir parıltıyla yanıyordu. Sonra elmas gravat iğnesi, hakiki elmas olduğuna emin olduğumuz gravat iğnesi ve altın kol düğmeleri gözümüze çarptı.

Bu küçük şeyler ilk bakışta tabii ki herkesin gözüne çarpmamaktaydı. Sadece ablak yüzü farkedilirdi onun. Beyaz, iri bir leke gibi... ve küçük domuz gözüne benziyen gözleri...

Bu gözler önünden geçen her kızı çırılçıplak soyarcasına hayasız bir parıltıyla yanıyordu.

Üst dudağının üstü ve alnı ter damlaları ile kaplı olup cebinden mendilini çıkararak onları sümeği akıl etmiyordu.

Hele güzel bir kız önünden geçmiye görsün!... Kemik kokusu almış bir köpek gibi yapmacıklı bir tebessümle ona doğru eğilerek rezilce söz atıyordu. Sonra Jane'i gördü ve kocaman mendilini çıkararak alnını kuruladı. Kursağı kaynıyan bir kazandı sanki. Durmadan kaynar su sızdıran bir kazan.

Ondan hiç hoşlanmadım.

Jane'de bu gece hakiki bir taş bebek hani!... Kalçalarının bütün güzelliğini meydana çıkaran beyaz ince bir eteklik giymişti. Vücuduna iyice yapışan eteklik her adım atışında bütün güzel hatlarını meydana koyuyor, onu seyredenlerin başlarını döndürüyordu. «V» biçimi açık yakalı, kolsuz, eflâtun bluzu ise gözlerinin rengine nasılda uymuştu!...

Genç ve minyondu Jane.

Caddenin nihayetine kadar yürüdük, sonra durduk. Tony bir sigara yaktı. Tavırları reisimiz olduğunu gösteren kabadayılıktaydı.

- Herifi enselemiyecekmiyiz? diye sordu.

Bu fikir hiçte hoşuma gitmedi ve ona içime doğan hoşnutsuzluğu açık açık söyledim.

- Neyin var bu akşam bebek? diye Tony pis pis sırıttı. Burnuna biç mi mangır kokusu dolmadı? Hımbıllaşıyorsun galiba... Herifin elmas iğnesi ile altın kol düğmelerini de görmiyecek kadar körmü oldun yoksa? Cebinde kuruşu bile olmasa onlar bizi üç gün paşa gibi geçindirir.

- Yükünü sevmedim. Uğursuz kötü bakışları derime batıyordu sanki.

- Yani aklı kadın olsun, erkek olsun herkesin sadece cinsiyeti üzerinde mi duruyor demek istiyorsun? Bize ne yahu! Şüphe yok ki herif biraz manyak tipli... Ama kendini ilgilendiren bir şey bu. Bizi ilgilendiren iğnesiyle kol düğmeleri. Birer sandöviç yiyecek paramız kalmadığını unutuyorsun galiba!... Belki de bunamaya başladın delikanlı, topla kendini bakalım.

- Ne dersen de. Ondan hoşlanmadım. Başka bir voli çevirelim.

- Voliler sokaklara dağılmışta biz içinden en kralını seçeceğiz değil mi?

Sen iyice saçmalıyorsun. Hadi bakalım aklını başına al... O bizim bu geceki ekmeğimiz, ekmeğimiz anladın mı?

Tony'ye baş eğeceğimi biliyordum. Çünkü her zaman onun emirlerine itaat ederdim. Jane'e baktım:

- Sen ne düşünüyorsun?

Kız ağır bir sesle:

- Bir şey bilmiyorum, diye mırıldandı. Bana bakış şeklini bende beğenmedim. Tüylerimi ürpertti bakışları.

Toni sigarasını bitirmişti. îyice ufalan izmariti hiddetle yere attıktan sonra:

- Yeter diye bağırdı. Sizin mızmızlığınızı dinliyecek vaktim yok. Sokaklar gittikçe tenhalaşıyor... ve... ve bu oğlan çantada keklik...

- Belki doğru söylüyorsun Tony ama... neden bilmem kötü bir şeyler

hissediyorum onda.

- Dinle ahbap. Bu işin kolay olduğunu görmesem, kötü bir yön farketsem ve meteliksiz olmasak, kendimi tehlikeye atacak bir budalalıkta bulunurmuyum hiç... Sadece sizin mi canınız var? Yakalanacak olursak kodesi sadece sizmi boylıyacaksınız? Ha, doğru değil mi sözlerim?

Jane'e bakarak:

- Evet doğru söylüyorsun, diye cevap verdim.

Kız Tony'ye boyun eğeceğimi biliyordu. Biliyor ve o da korkuyordu. Tuhaf bir şekilde korkuyordu. Güzel yüzü sapsarıydı ve bir ayağı üzerinde sekercesine sallanıp duruyordu.

Daha sokak kadınlığına yeni başlamıştı. Müşterilerden topladığı parayı bana getiriyordu. Yani, gönlünün erkeği bendim.

Açık gözdü ve her dediğimi yapacak kadar bana bağlıydı. Kızın müdafaasız olduğunu ve korktuğunu görüyor, Tony'nin canını cehenneme yollamak istiyordum. Ama benimde kabadayılığa halel getirmiyecek olan bazı şeylere inancım vardı. Sonra Tony beni bir tabansız zanneder, karı kısmına yaltaklanan zibidinin teki sanırdı.

- işin çantada keklik olduğuna emin misin Tony?

- Tabiî dostum, tabiî.

Jane'e artık bakmıya cesaret edemiyordum ama onun tükrüğünü güçlükle yuttuğunu hissediyordum. Titriyen elile kolumu tuttu.

- Kabul ediyormusun Jane? diye sordum.

Çekiniyordu ama yine de ağır ağır kabul ettiğini belirten bir şekilde başını salladı Konuşurken sesi titriyordu:

- Sen her ne istesen bilirsin ki yaparım Jake.

Tony sevinçle avuçlarını uğuşturdu.

- Mükemmel dostlarım. Haydi, gidiyoruz değil mi?

- Evet.Söyle bakalım...

- Öyleyse dinleyin: Yapacaklarınızı size söyliyeyim,. Sen önden yalnız yürüyecek ve kırıta kırıta şişko delikanlıya yaklaşacaksın Jane. Sonra onu tenha, dar bir sokağa çekersin. Anlıyorsun ne demek istediğimi değil mi? Jake ile ben sizi izliyeceğiz. Bir kere istediğimiz ıssızlıktaki sokağa daldınız mı, üstünüze saldırıp ve gencin ceplerini temizledikten sonra işini bitireceğiz. Sonrada cızlamı çekeriz. Sen bizim tuzağımız, kapanımızsın! Çok basit bir şey değil mi?

Cebimden yarım bir izmarit çıkararak yaktım. Kuru bir yaprak gibi titriyordum ama korkumu alaylı sözler altında saklıyordum.

Kendi kendime Jane'i tanıdıktan sonra uslu bir kocaya döndüğümü tekrarlıyarak küfürler ediyor, bu küfürlerden cesaret almıya çalışıyordum.

Eskiden buna benzer az mı iş yapmıştık?...

Hemde sık sık... Hepside başarı ile sonuçlanmış, ceplerimiz para dolmuştu.

Jane zayıf bir sesle:

- Tamam, dedi. Ama o pis bakışlı herifle beni izüyeceğinize söz verin. Geç kalmayın. Ben onu en çabuk tarafından karanlık bir sokağa çekerim. Dediğim gibi sadece siz geç kalmayın. Çünkü neden bilmem bana korku veriyor o adam.

- Sizi izliyeceğiz bebeğim. Söz veriyorum. Ve bilirsin ki sözümü tutarım.

Jane topuklarının ucunda yükselerek Tony'nin önünde beni dudaklarımdan öptü.

Oh, ne de tatlı kız yarabbi...

Hakikî bir bebek!...

Sokak fenerinin direğine dayanarak yürüyüşüne baktım. Yeniden içimi derin bir şefkat ve acıma kapladı. Kendimi hiçte iyi hissetmemeğe başladım.

Şişman delikanlı da beni korkutan bir şey vardı...

Şimdi yollar iyice tenhalaşmıştı. Etrafta kimseler yoktu. Sadece Jane'le iri oğlan vardı...

Kıza bakıyor ve alnından seller gibi akan terleri siliyordu. Evet, kendinden geçmişti sanki.

Gözleri kızdaydı, ne Tony'yi, ne de beni görüyordu. Gece yarısı böyle bir tesadüfe hayret ettiği belliydi.

Kız öylesine güzel ve gençti ki... Henüz on altı yaşındaydı. Buna rağmen işini biliyordu.

Pişkin bir halle durdu ve oğlanla konuşmağa başladılar. Şişko oğlan arsız arsız güldüğünü ve iri elini kızın buluzundan içeri soktuğunu görüyordum.

İçimde onu hemen, oracıkta boğuvermek arzusu geldi.

- Sakil ol, sakin ol, diye Tony mırıldandı.

O zaman şişko delikanlıya yüksek sesle küfrettiğimin f arkına vardım.

Oğlan kolunu kızın beline doladı ve önümüzde ilerliyerek dar bir sokağa yöneldiler.

Küçük dostumun ayak sürüyüşünden onun delikanlıdan derin bir şekilde korktuğunu anlıyordum.

- Yürü Tony, diye ilerledim.

- Sersemlik etme, dedi Tony. Bekle biraz. Daha vakit gelmedi. Her şeyi berbat etmek mi istiyorsun yoksa?

Kendimi sakin olmaya zorladım. Tony'nin haklı olduğunu biliyordum. Biraz beklememiz gerekiyordu. Şişko delikanlı kendilerini izlediğimizi farkederse kıza güvenmezdi.

Kendi kendime kuvvet vermek, için neler söylemiyordum, neler!... Jane ilk defa mı bir erkekle yatacaktı sanki?,.. Bu onun işi değilmiydi?...

Neticede, iş işti... O bir orospu, bende bir hırsızdım...

İkimiz de budala değildik. Eninde sonunda belâları atlatır ve keyfimize bakardık...

Ama bu sözler şimdi bir işe yaramıyordu.

Kendimi iyi hissetmiyordum.

İçime bir uğursuzluk olacağı korkusu sinmişti...

Jane ile delikanlı artık karanlık sokağa dalmışlar, görünmez olmuşlardı.

- Yürü, onları bastıralım, vakit geldi, dedi Tony.

Ona sözünü ikinci defa tekrarlatmadım. Atıldım. Caddeyi geçiyoruz...

Daha hızlı, daha hızlı... Koşmak istiyorum. Elim ayağım buz gibi. Baştan aşağı kanım soğuk akıyor sanki. Dar sokağa yüz metre kadar bir şey var ama sanki oraya hiç ulaşamıyacakmışız gibi mesafe uzuyor gözümde.

- Tabu adımlarla yürü, diye Tony fısıldadı.

Dikkatli ol, adımlarının tabiî olmasına çalış.

Oh! Bir bu eksikti... işte önümüzde aynasızların arabası durdu, iki polis kaldırıma atladı. Biri sert bir sesle:

- Hey, ikiniz de olduğunuz yerde durunuz bakalım! diye bağırdı.

- Neden? Ne yaptık ki? dedi Tony.

- Şimdi öğreneceksiniz. Şuraya duvara doğru dizilin bakalım.

- Dinleyiniz mösyö... diye söze karışmak istedim.

- Sus bakalım. Ne dediğimi anlamadın mı?

Bu tondaki bir sesle münakaşa edilemezdi. Ellerimiz havada, dar sokağın başındaki evin taş duvarı önüne doğru ilerledik.

Polis ellerini bütün vücudumda dolaştırarak üstümü aradı. Bir şey bulamadı.

- Nereden geliyorsun? diye sordu.

- Sinemadan. Daha yeni çıktık. Son matineye gitmiştik.

- Ah! Öylemi?

- Tabiî mösyö, insanları sinemaya gitmekten alıkoyan bir kanun yok, değil mi ya?

- Ya diğeri? diye arkadaşına sordu.

- Ondada bir şey yok, dedi arkadaşı. Karakola götürmemiz lâzım mı?

Birden, zannedersem bayılmak üzere olduğumu gördüm. Dizlerim öylesine büyük bir şiddetle titremiye başladı ki, düşmemek için yanında durduğumuz evin duvarına dayandım.

Öteden beri aynasızları, yani polisleri sevmezdim. Bu hissimi onlardan saklamaz, biçimine göre yüzlerine haykırırdım.

Ama bu gece, bu gece böyle bir şey yapamazdım. Düşüncelerim sadece karanlık sokakta kaybolan Jane ile şişko oğlandaydı.

Polislere yalvarmıya başladım. Bizi karakola götürmeğe kalkarlarsa... Aman yarabbi! Karakol bulunduğumuz yerden en azından bir buçuk kilometre uzaktı...

- Dinleyiniz mösyöler, biz sinemadaydık... Yemin ederim ki sinemadan henüz çıktık...

Polisler kısa bir düşünceye daldılar. Sonra biri arkadaşına:

- Şunu sinemaya kadar götür. Orada olduklarını doğruluyacak bir delil bul, dedi.

Polis, beraberinde Tony, az önce gelmiş olduğumuz yola doğru yürümiye başladılar.

Bağırmak istiyordum.

Sert sesli aynasız cebinden bir cigara çıkararak yaktı. Onun acelesi ve içini kavuran bir endişesi yoktu tabiî! Arkadaşını rahat rahat bekliyebilirdi.

Ama ben... ben ateş üstünde oturan bir kaplandan farksızdım. Kısık gözlerile

beni tepeden tırnağa süzdükten sonra:

- Epey sinirli, gözüküyorsun... Bir derdin mi var? diye sordu.

Büyük bir kuvvet sarfederek gülümseyebildim:

- Yo... ne derdim olacak? dedim.

- Bilmem. Bende kendi kendime onu soruyordum.

Üzüntü ve merak beynimi altüst ederken güldü. Oh, derdim vardı... Hemde büyük bir derdim...

Şişman delikanlının yüzü kötü anlamlarla doluydu. Ama bu kötülük neydi bilmiyorum...

Ya anormal zevkleri varsa bu herifin? Ya Jane'i namuslu bir vatandaş gibi sevmezse?...

Neredeyse deli olacağım. ikisinin kaybolduğu karanlık sokağa göz attım. Oradan en küçük bir ses, bir gürültü, gelmiyordu.

Polise:

- Ne arıyorsunuz? Bizi neden durdurdunuz? diye sordum.

- Serseriler bu sokakta bir dükkânı soyarak: kaçmışlar. Onları arıyoruz.

- Dükkânı biz soymadık.

Polis sigarasına dikkatle bakıyordu.

- Bunu çabuk anlıyacağız delikanlı.

Bakışlarım yeniden karanlık sokağa daldı. Sırtımdan terler akıyor, çamaşırlarım vücuduma yapışıyordu. içimdeki korkunç endişeye maddi bir acı katmak amaciyle tırnaklarımı yanında bulunduğum duvara sapladım.

Birden, karanlık sokaktan şişman delikanlı yalnız başına çıktı!

Kısa bir an olduğu yerde hareketsiz durdu, çıktığı sokakta bir şey düşürmüş gibi

omuzu üzerinden arkasına baktı.

Sonra yere bir şey attığını farkettim.

Kaldırım kenarında kaybolan, karanlıkta görünmiyen bir şey.

Benim kendisine baktığımı gördü, yolun aksi istikametindeki bir başka karanlık sokağa doğru acele adımlarla dalarak gözden kayboldu.

Dilim ağzımda büyümüştü adetâ...

Konuşmak istiyor, bir kelime bile söyliyemiyordum. Gözlerim şişman delikanlının kaybolduğu uğursuz karanlık sokaktaydı. Hatta aynasızla dönen Tony'de göremez olmuştum.

- Sinemada oldukları doğruymuş, dedi polis. Biletçi kız onu tanıdı.

- Tamam. Evinize gidebilirsiniz artık delikanlılar.

Ama ben artık bir şey dinlemiyordum. Sürünür gibi Jane'in girdiği dar sokağa yürüdüm. Tony arkamdan geliyordu. Polisler arabalarına bindiler, gittiler.

Cehenneme kadar yolları var...

Hızlandım, sonrada koşmıya başladım. Şişman delikanlının yoldan çıkıp bir an durduğu köşeye geldik.

Tony eğilerek uğursuz şişkonun yere attığı şeyi aldı.

Onu sokak fenerine doğru kaldırarak baktı. Bu bir bıçaktı...

Vıcık vıcık kan içinde bir bıçak...

Bir saniye bakışlarımız karşılaştı. Sonra hızla sokağa daldık. Kendimi çok kötü hissediyor, kusmak istiyordum. Çünkü orada Jane'i ne halde bulacağımızı çok iyi biliyordum.

Ölüm Ağacı

İNGİLTERE'NİN doğu bölgesinde seyahat edenler o havalideki köy evlerini bilirler.

Bunlar Italyan stili etkisinde kalmış rutubet sızdıran taşlardan yapılmış yüz arlık kadar bir araziye serpiştirilmiş, gözleri okşıyan hoş evlerdir.

Bu bölge ve evler beni daima çekmiştir. Bahçeleri tahta parmaklıklarla çevrilmiş, binaları, yüz yıllık yaşlı ağaçları, sazlı gölleri, ufkunda uzak ormanların kaybolduğu Romantik manzarayı severim. XVII, inci yüzyılın Grek modasını izliyerek eklenmiş olan kolonlu kapılan, kırmızı kiremit damlı kraliçe Anne devrinin evlerini severim.

İçinde daima resim galerilerinin ve küçük orgların bulunduğu yüksek tavanlı küçük sofaları severim.

Yine içinde bütün kitapların, XIII üncü asır el yazılarından Shakspeare'in klasiklerine varıncaycaya kadar çeşitli eserleri saklıyan kütüphaneleri severim. Ve nihayet bu evler kendilerini inşa ettirenlerin, elden ele geçtiklerinde resimlerini sinelerinde barındırırlar ki beni en çok düşündüren ve hayallere yönelten bunlardır.

Onların pırıl pırıl parladıkları gençliklerini, zengin devirlerini gözümün önüne getiririm. Bu günkü durumlarile kıyaslarım.

Belki de ilk sahipleri tahmin ettiğim gibi zengin değillerdi ama, hayatları bilmediğimiz değişikliklerle doluydu ve ilgi çekiciydi...

Bu evlerden birine sahip olmak ve onu muhafaza edebilmek için yeteri kadar paramın olmasını, oraya ara sıra sevdiğim dostlar çağırmasını nasıl da isterdim bilseniz;!

Ama bu bir istek sadece. Maksadım şimdi size anlatacak olduğum, onlardan

birinde geçmiş olan meraklı olaylar dolayısile dekoru tanımanız için bir tarif yapmaktı.

Castringham Hail, Suffolk'da inşa edilen binaların en eskisidir. Zamanla bir çok değişikliklere uğramış olmasına rağmen ana hatlarına hiç dokunulmamıştır. Italyan stili sokak kapısile dört köşe, beyaz büyük bir ev...

Geniş bahçesinin çevresi tahta parmaklı bordürlerle çevrili, havuzu kırmızı balık doludur. Bu sevimli binanın değişikliğe uğrıyan kısmı çoğunlukla içindedir.

Dış görünüşile diğer evlerden farklı oluşu sadece sağında boy salan diş budak ağacıdır. Onîki metreden uzun olan ağacın dalları hemen hemen binanın duvarlarına sürünecek yakınlıktadır.

Ağacın ev yapılmadan öncede orada bulunduğu ve Castringham'ın onu hem bir süs, hemde binaya destek olarak olduğu yerde bıraktığı tahmin ediliyor. 1690 da ev boyunca yükselmişti.

O sene, Castringham Hail bölgesi büyük bir büyücülük davasile çalkalanıyordu. Toplumun büyücülerden fazlasiyle korktuğu ve anlıyamadıkları çözülmez olayları büyüye atfettikleri senelerdi.

Büyücüleri şiddetle cezalandırıyorlardı. Bu cürümle suçlanan kimse hakikaten bazı şeytanî kuvvetlere sahipmiydi?

Kaderleri değiştirebilecek bir gücü varmıydı?

Büyücünün büyüsü neydi?

Nasıl ispat edilebiliyordu bu suç?

İşte benim fikrime göre, bunlar hiç bir zaman cevaplandırılmamış ve kesin bir karara varılmamış sorulardı.

İşittiklerimi size anlatmıya hâlâ çekmiyorum. Ama onların hakikat olup olmadıklarını bende bilmediğim için, okur ve kendi kendinize hüküm verirsiniz.

Castringham yakılma cezasına çarptırılan bir suçlu yakalamıştı.

Mothersole adında bu kadın diğer büyücülerden farklı olup, şehirde ibiydi. Zengindi.

iftçileri, saygı değer kimseleri, hatta rahip bile mahkemede lehine derek hâkimin vereceği karar üzerine tesir etmek istediler.

bir tek kötü şahidi vardı: Castringham Hall'ın sahibi Sir Matthew Fell.

na edici gür sesile bütün imanı üzerine yemin ettikten sonra:

r çok geceler, bilhassa mehtaplı gecelerde evimin yanındaki dişbudak üzerinde gecelik entarisiyle, elinde kara bir bıçak ince dalları keserken demişti. Daldan dala bir kuş git» uçuyor ve kendi kendimle ordu.

itli tuzaklar kurdum. Fakat esrarengiz birinden haber almışçasına n kurtuldu. Bazen, o ağaçtayken bahçeye koşuyorum ve ağaca çıkıp onu cağım sırada bir tavşan haline girerek şehir istikametinde koşuyor. Bu büyücü değilde nedir?

Fell bir gece büyük bir hırs içinde tavşanın peşinden koşmuştu. n madam Mathersole'un kapısı önünde yok olduğunu görünce olanca kapının zilini çalmıya başlamıştı. Onbeş dakika kadar bu kaba zil n sonra, sokak kapısı açılmış ve gecelik gömleği ile kapıyı açan madam ole hiddetle ne istediğini ona sormuştu.

hali hakikaten yataktan henüz kalkmış, uyandırılmış gibi olduğundan, Fell kapıyı neden çaldığını soyliyecek bir şey bulamamış. Ama bir çin bunlar basit şeyler değimliydi?

unun gibi şikâyetler artınca madam Mothersole suçlu kabul edilerek ahkûm edildi.

iyetinden bir hafta sonra kendisi gibi beş altı bahtsızla birlikte asıldı.

dımcısı olan Sir Matthew Fell emrin infazında hazır bulunmuştu.

u ve soğuk bir kış sabahıydı... Araba çamurlu otları ezerek dar ağacının

kurulu olduğu Northgam istikametindeki tepeye tırmanıyordu. Arabada bulunan diğer mahkûmlar, mutsuzluklarının yükü altında şimdiden ezilmiş, sessiz oturuyorlardı ama madam Morthersole onlardan bambaşkaydı. Karakteri değişikti, cesurdu. Yerinde duramıyor, hırs içinde bağırıp çağırarak köpürüyordu.

Darağacı etrafında toplanan seyirciler ona bakarken ürperdiler... Kadın şeytanın ta kendisiydi sanki.

Bununla beraber, bağırıp çağırmasına rağmen, kolundan tutup onu sehpaya doğru götüren kanun adamına karşı direnmedi. Ama ona el değdirmiş olanlara, cellada öylesine bir bakışla baktı ki, hepsi günlerce bu zehirli bakışın bir kâbus gibi gözlerinin önünden gitmediğini söylediler.

İdam edilirken, bir kaç kere alçak sesle anlamının ne olduğu anlaşılmıyan şu kelimeleri tekrarladığı duyuldu:

- Castringham Hall'ın ziyaretçileri olacak...

Sir Matthew Fell kadının dik duruşu ve sesindeki azametten ötürü büyük bir heyecana kapılmıştı. idamdan sonra rahibin evine giderek onunla uzun bir görüşme yaptı.

Aslına bakılırsa mahkemede yaptığı şahitlikten kalben pek memnun değildi. O manyak bir büyücü avcısı değildi ki! Ama gördüğü şeyleride inkâr edemiyordu. iyi yaşamasını seven, komşuları ve hemcinslerile iyi geçinen bir adamdı. Kadını ihbar etmekle insanlık görevini yerine getirmişti, hepsi hu kadar... Yoksa kadına düşman değildi.

Papaz onu teselli etti. Aklı başında olan her insan onun gibi davranırdı.

Bir kaç hafta sonra, yine mehtaplı bir gecede, Sir Fell ile rahip yolda karşılaştılar. Castringham Hall'a doğru ilerlediler...

Tatlı bir Mayıs gecesiydi ve ay pırıl pırıl parlıyordu. Sir Fell'in karısı hasta. olan annesinin yanına gittiğinden, Fell evde yalnızdı. Rahip onun birlikte yemek davetini hoşnutlukla kabul etti.

O gece Sir Matthew çok neşeli bir ev sahibi değildi. Konuşmaları genel olarak aile konuları ile kilise üzerine idi. îyi bir tesadüf sonucu olarakta Sir Matthew evi ve eşyaları üzerine hazırlamış olduğu yazılı vasiyetnameyi tamamlamıştı. Bunu rahibe verdi. Kendisi için büyük bir önem taşıyordu yazılı kâğıt. Saat dokuz buçuğa doğru rahip M. Crome evine dönmek için izin isteyince Sir Matthew onu bahçe kapısına kadar geçirdi.

M. Crome hayretle dişbudak ağacına bakarak:

- Ağaçta ne var? diye sordu.

Sir Matthew durdu ve ev Boyunca yükselen ulu ağaca baktı.

- Evet, bende görüyorum ama ne olduğunu pek iyi seçemiyorum, diye mırıldandı. Bir sincaba benziyor, fakat bu saatte sincapların ağaç tepesinde işi ne? Hepsi yuvalarındadır sincapların!...

Rahip dikkatle ağaca bakmıya devam ediyordu. Ay ışığı olmasına rağmen dallar arasında sıçrıyan dört ayaklı hayvanın rengini tayin edemiyordu. Sonra onu gözden kaybettiler.

Rahiple Sir Matthew kısa bir an kendilerini oyalıyan bir hayvan üzerinde fazla durmıyarak birbirlerinden ayrıldılar.

Ertesi sabah Sir Matthew adeti üzere saat altıda kahvaltıya inmedi. Yedi, hatta sekiz oldu saat, o hâlâ görünürlerde yoktu.

Hizmetçiler meraklanarak oda kapısını vurdular. Ses yok... Gittikçe artan bir merak ve sıkıntıyla kapıyı bir kaç kere vurdular.

Sonunda içeri girdiler...

Gördükleri manzara korkunçtu. Efendileri yüzü simsiyah olmuş ve ölmüştü! Ölüm sebebini açıklıyan ya da şüphe doğuran hiç bir iz yoktu.

Sadece pencere açıktı.

Hizmetçilerden biri koşarak rahibi çağırmıya gitti. Bir diğeri de ölüm haberi bildirilecek olan diğer makamlara koştu.

Sir Matthew'in en yakın arkadaşı olan rahip M. Crome koşarak geldi. Ölüm hakkında ne diyeceğini bilmiyordu. Duyduğu üzüntü büyüktü.

Yıllar sonra Sir Matthew'in ölümüne ne kadar açındığını yazmış olduğu hatıraları arasında göze çarpmaktadır.

Anlattıklarımla ilgili olduğundan rahibin hatıralarındaki o bölümü aynen alıyorum: «Odaya zorla girildiğini gösteren hiç bir iz yoktu. Sadece penceresinin iki kanadı da açıktı. Zavallı dostum güzel havalarda penceresi açık yatmayı severdi. Baş ucunda geceleri içmeği adet edindiği gümüş bira kupası duruyordu. Doktorun tavsiyemle uyumadan evvel içtiği birayı bile bitirememişti o gece. Sir Matthew'in zehirlenerek öldüğü kanaatine vardım. Ama tahlil edilen birada zehir yoktu. Ne şekilde ve kim tarafından zehirlendiği de meçhuldü. Yalnız bumburuşuk olan çarşaflar ve ellerinin korkunç takallusu zavallı dostumun ölmeden evvel fazlasiyle ızdırap çektiğini açıklıyordu. Sonra yine, içinden bir türlü çıkamadığım ikinci muammada bu kuvvetli zehrin ne olduğu idi. Ölüye dokunanların elleri günlerce şişmiş ve ağrımıştı. Bununla beraber deri üzerinde en küçük bir leke bile yoktu. Doktorla birlikte elimizde luplar ölünün bütün vücudunu inceledik. Omuzda ve sağ kolda iğne batmış gibi gözle görülemiyecek kadar küçük iki delik bulduk. Şüphe yok ki zehir buradan vücuda yayılmıştı. Ama kim ve ne tarafından bilmiyorduk. Ceset üzerinde keşfedebildiğimiz araz sadece bunlardı.

Şimdi birde kendi özel inanış ve görüşlerimi yazayım. Bunlar bir işe yararmı bilmiyorum ama, ben öldükten sonra, anlamlarına değer verip okumak zahmetine katlananlar arasında benden daha zekileri bulunacağından yazacak olduğum şeydeki anlamı nasıl kabul edecekler bilmiyorum.

Dostumun baş ucundaki dolabın üstünde birde Mukaddes kitap bulunuyordu. Çaresiz kaldığımız zamanlar daima dinden medet ummazmıyız? Sonra birde büyüklerin bir sözleri vardır ki hiç aklımdan çıkmazdı: (Ne yapacağını bilmediğin, yahutta cevaptan aciz kaldığın sorular karşısında rastgele mukaddes kitabı aç ve parmağını bir satır üzerine koy. Orada aradığını bulursun.) Şuursuzca kitabı aldım, açtım, ve parmağımı bir satır üzerine koydum. «Onu

yıkınız.» Yeniden kitabı kapadım ve bir başka satır üzerine parmağımı koydum: «Çok yaşayacak.» Üçüncü bir defa kitabı kapadım ve bir başka satır üzerine parmağımı koydum.

«Küçüklerde kanla beslenirler.»

Siz bu üç denemeye ne dersiniz?»

M. Crome'ın kâğıtları arasında Sir Matthew'in ölümü için işte bunlar yazılıydı. Bu ölüm bir esrar perdesi altında saklı kaldı. Herkes heyecanlıydı...

Sir Matthew'i toprağa verdikten sonra Castringham'ın efendisi büyük oğlu Luc oldu.

Luc babasının öldüğü oda ile pek fazla ilgilenmedi. Kardeşleri ve annesile günlük hayatın hayhuyuna karıştı.

Bir gün, neden olduğu bilinmeden o da birden bire öldü. Vücudunda ölüm sebebini açıklıyan hiç bir iz yoktu.

Ağabeyinin ölümünden iki ay sonra Rudy'de ha? yata gözlerini kapayınca herkes eve karşı garip bir antipati beslemeğe başladı.

Ahırlarda hayvanlar ölüyor, av hayvanları gittikçe azalıyordu. Sari bir hastalık düşüncesi şehir halkını sardı. Ölüler birden bire yere yıkılan ve ardında iz bırakmıyan cinsten bir afetin esirleriydi sanki.

O süre bir salgın gibi şehirde birbirine benziyen ölümler arttıkça şehirliler buna: «Castringham hastalığı» demeğe başladılar.

Ama hayat devam ediyordu. Ölüm bir yandan hükmünü icra ederken, hayatta yeni filizler sürdürerek ondan daha büyük bir kuvvetle insanları hayata bağlıyordu. Şehirliler yeni kilise inşasına karar verdiler.

Kilise madam Mothersole'un mezarı bulunan araziye yapılacağından kadının mezarı açılarak tabut çıkarıldı ve başka yere nakledilmeğe karar verildi. Castringham'lıların esrarlı ölümlerile madam Mothersole ismi daima yan yana hatırlanan bir konu olduğundan tabut meydana çıkınca toplum merakını

yenemiyerek tabutun açılmasını istediler.

Tabut kapağı açıldı.

Kimsenin sesi çıkmıyordu.

Nefes almağa bile korkuyorlardı... tabut bomboştu!

O senelerde yeniden dirilme, ya da göğe uçma gibi olağanüstü olaylara pek inanılmazdı ama, büyüye, sihre inanılırdı.

Tabut derhal yakıldı.

Castringham'm efendisi en küçük oğlu Sir Richard'ı artık. O uzun bir süre eve uğramadı. Seyahate çıktı.

Londradan döndüğünde eve bambaşka bir yüz verdi. Yarı Italyan, yarı Ingiliz stili bir mimarile o değişik bir yer oldu.

Ev bence son derece gülünçtü ama ona senelerce hayran olan insanlarda vardı. Bir sabah (1754) da Sir Richard kötü bir gece geçirerek uyandı.

Dışarda rüzgâr kudurmuşcasma esmiş, şöminede tutmuştu. Ama hava soğuk olduğundan şöminede ateş yakmak zorundaydılar.

Rüzgâr öylesine büyük bir şiddetle camları sarsıyordu ki, hiç kimsenin böyle bir havada rahat uyumasına imkân yoktu.

Ama o gün ev bir gün evvel gelen misafirlerle doluydu. Bunlar Sir Richard'ın av arkadaşlarıydılar. Av hayvanlarının havalide gittikçe azalmış olmalarına rağmen ev sahibi bu hakikati kabul etmek istemiyor, çeşitli şehirlerden arkadaş çağırıyordu. Lakin uykusuz geçen bir geceden sonra canı bir şey çekmemekteydi. Odasının rüzgâra karşı kötü bir oda olduğu düşüncesine vararak bir daha o odada yatmamağa karar verdi.

İşte o sabah kahvaltı ederken düşünceleri bu merkezdeydi. Kahvaltısı sona erince büyük evin bütün odalarını dolaşmağa ve kendisine en uygun geleni aramaya başladı.

Arayışı uzun sürdü. Odaların kimi doğu rüzgârına karşı, kimi batı rüzgârını alıyor, kimi de hizmetçilerin durmadan önünden geçtikleri sofaya karşı oluyordu.

Bir dördüncüdeki tahta karyoladan hoşlanmadı. Hayır, ona lâzım olan güney doğuya nazır bir odaydı. Ne güneşin doğusuyla çok erken uyansın, ne de evin aktivitesi fazla olan kısmına yakın olsun...

Oda hizmetçisi kadının sabrı tükenmişti:

- Sir, böyle bir odada yatamazsınız, dedi. Sizde biliyorsunuz ki aradığınız kalitede evin bir tek odası var...

- Hangisi? diye Sir Richard sordu.

- Sir Matthew'in öldüğü oda.

- iyi ya, bende orada yatarım. O odayı temizleyin. Bu gece orada yatacağım. Gelin o tarafa bir bakalım. Nasıl oldu da evin eski bölümünü hatırlamadım tuhaf değil mi?

- Oh, Sir! Ama o oda kırk seneden beri kapalıdır! Ve kırk seneden beri orada kimse uyumamıştır. Sir Matthew'in ölümünden beri havalandırılmadı!

Hizmetçi kadın hem bu sözleri söylüyor, hem de artık kendisini dinlemeden yürüyen Sir Richard'ın arkasından koşuyordu.

- Haydi madam Chiddock, şu kapıyı açınız. Hiç değilse odayı bir kere göreyim. Kadın kapıyı açtı. Pis denebilecek boğucu bir küf ve rutubet kokusu burunlarına çarptı. Sir Richard pencereye doğru yürüdü. Alışılmış acelisile camı kaldırarak panjurları ardına kadar açtı.

Evin bu bölümü hemen hemen hiç bir değişikliğe uğramamıştı. Dişbudak ağacı dikildiği seneden beri olduğu gibi duruyordu. Sadece daha büyümüştü. Ağacın büyüklüğü ve sık yaprakları evin bu bölümünü gözlerden sakladığından kimse o tarafla ilgilenmek lüzumunu duymamıştı.

- Akşama kadar bu odanın pencereleri açık kalsın madam Chiddock. Ve yatak takımını buraya taşıyınız. Misafirim piskopos Kilmore'u da benim eski odama

yerleştiriniz...

Sir Richard'ın sözlerini yabancı bir ses kesti:

- Beni bir dakika dinlemek zahmetine katlanır mısınız Sir?

Sir Richard döndü. Kapı eşiğinde siyahlar giymiş ufak tefek bir adam saygıyla eğilmiş, kendisini selâmlıyordu.

- Habersiz geldiğimden dolayı özür dilerim efendim. Ama belki de beni ismen tanıyorsunuzdur! îsmim William Crome'dur. Büyük babam, sizin büyük babanızın hayatta olduğu senelerde bu şehrin rahibiymiş.

- Buyrun mösyö, diye Sir Richard cevap verdi. Crome ismi Castringham'da her istediği zaman girecek olan bir sorumsuzluğa sahiptir. iki nesil önceki bir dostluğun devamı olan sizinle tanıştığım için çok mutluyum. Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim? Zira yanıma geliş şekliniz aceleniz olduğunu gösteriyor.

- Doğru söylüyorsunuz mösyö. Atla Norwich'ten geliyor Bury'ye gidiyorum. Size büyük babamın vasiyet olarak bıraktığı bazı kağıtları vermek üzere uğradım. Onların içinde ailenizle ilgili satırlar bulacağınızı sanıyorum.

- Çok iyisiniz mösyö Crome. Benimle beraber kütüphaneye geçmek ve birlikte bir bardak şarap içmek lütfunda bulunur musunuz? Getirmiş olduğunuz kağıtlara birlikte bir göz atarız. Size gelince madam Chiddock, söylediğim gibi odayla meşgul olun... Evet, işte bu odada büyük babam öldü... Evet, belki ağaç odaya biraz rutubet veriyor ama onun hakkında fazla bir şey dinlemek istemiyorum. Çok rica ederim güçlük çıkaracak kelimeler kullanmayın. Size emir verdim... gidiniz Beni izlermisiniz mösyö?

Kütüphaneye girdiler. M. Crome'ın getirdiği kağıtlar size daha önce bahsettiğim satırlarla doluydu.

Sir Richard kütüphanelerinde bulunan eski mukaddes kitaba ait sözlerle çok ilgilendi. Rahip Crome'in kitabı açınca parmağını rastgele bastığı elimle dikkatini çekti. Gülerek:

- Büyük babamın mukaddes kitabı «Onu yıkınız.» sözlerile muhakkak dişbudak ağacını kastetmiştir.

Eh, bende onun sözünü dinliyerek ağacı kestireceğim. Çünkü sinesinde böylesine rutubet ve koku saklıyan bir ağaç daha görmedim.

Kütüphane kitaplarla doluydu. Hayatı yabancı ülkelerde seyahetlerle geçmiş olan, baba evine döndüğünde de orasını yeni stilde değiştirmeğe kalkan Sir Richard'ın bu kitapları inceliyecek vakti olmamıştı.

- Durun bakalım, diye mırıldandı Büyük babamın mukaddes kitabı burada mı... işte galiba onu buldum.

Sir Richard kütüphanenin üst gözünden eski kalın cildli bir kitabı çekerek aldı. Kapağım açtı. Kapakta şu satırlar vardı: «Matthew Fell'e sevdiği kuzini Anne Aldous tarafından. 2 Ekim 1859.»

- Güzel şey değil mi mösyö Crome? Hatta daha güzeli nedir biliyormusumız? Büyük babanızın vaktile denediği şeyi ben neden şimdi denemiyeyim? Durun bakalım, kitabı rastgele açıyorum ve parmağımı bir satır üzerine koyuyorum.

Sir Richard dediğini yaptı. «Yarın sabah beni arıyacak, fakat bulamıyacaksın.»

- işte ilgi çekici bir bildiri daha? Büyük babanız hayatta olsaydı bana dehşetle bakardı ama ben böyle şeylere aldırmam. Falcı ve kâhinleri iyi tanırım çünkü. işleri güçleri zevzekliktir. Bana bu kağıtları getirdiğinizden dolayı size çok teşekkür ederim. Mösyö Crome, gözlerinizde sabırsızlık okuyorum. Gitmekte acele ediyorsunuz... Ama bir bardak şarap daha içseniz nasıl olur?

Bu iyi kabulden sonra (Sir Richard genç adama büyük bir sempati duymuştu. Halleri ve fikirleri ona güven aşılıyordu.) iki erkek kırk yıllık dostların üzüntüsü ile birbirlerinden ayrıldılar.

Öğleden sonra başka davetliler de geldi. Lady Mery Hervey, Sir Villam Kentfield gibi dostlar...

Saat beşte çaylarını içtiler, oyun oynadılar, akşam yemeklerini yediler, kahve ve

konyaklarını içtiler.

Nihayet yatma vakti geldi ve herkes odasına çekildi. Ertesi sabah Sir Richard öylesine halsiz uyandı ki, kolunda tüfeğini çekecek kuvvet bulamadığından arkadaşlarile ava çıkamadı. Evde kalarak piskopos Kilmore ile gevezeliğe daldı.

Kilmore diğer piskoposlar gibi sınırlı bir yerde yaşamaz, gezerdi. O sabah terasta Sir Richard ile konuşurken dişbudak ağacını göstererek:

- Ağaç odanızın pencerelerinden neredeyse içeri girecek, dedi. Benim Irlandalı dindarlarımın birini bile bu odada on dakika yatıramazsınız.

- Neden monsenyör? Burası benim odam.

- Bizim Irlandalılar dişbudak ağacının uğursuzluk taşıdığına inanırlarda ondan. Sizinki üstelik hiç bir yerde eşine rastlamadığım bir büyüklükte.

Piskopos gülümsedi:

- Söylentiler pekte boş olmasa gerek, diye ekledi. Bakın hiçte sıhhatli bir haliniz yok... Ağaç etkisini gösteriyor galiba. Eğer kuvvetiniz olsaydı ava giderdiniz.

- Bilmem. Şu veya bu, ne olduğunu bende bilmiyorum ama sabahın dördünde uyandım. Ama yarın sabah ağacı kestireceğim. Bundan sonra da kimse onun lâfını etmiyecek.

- Kararınızı alkışlarım. Bu derece sık yapraklar içinden süzülen havayı teneffüs etmek şüphe yok ki gayri sıhhi bir şey.

- Haklısınız monsenyör. Ama dün gece penceremi kapatmıştım. Beni uyutmıyan daha ziyade işittiğim gürültüydü. Belki de cama çarpan dalların sesiydi bu. Gözümü kırpmadım dörtten sonra.

- Sözleriniz inanılacak cinsten değil Sir Richard. Bakın dallara... En yakın olanlar bile camınıza kadar ulaşmıyor. Üstelik dün gece rüzgârda yoktu.

- Haklısınız monsenyör. Acaba o şekilde camı tırmalıyan neydi dersiniz? Pencere pervazlarını örten toz üzerinde iz bırakan neydi?

Sonunda, bunun sarmaşıklara tırmanarak yukarı çıkan fareler olduğunda karar kıldılar.

Gün yine neşeyle geçti. Avdan dönen ve yemeklerini yiyen davetliler Sir Richard'a iyi geceler dileyerek odalarına çekildiler.

Şimdi, ışıkları sönmüş ve penceresi açık olan ev sahibinin odasındayız... Oda mutfağın üstüne rastlıyor, hava sıcak ve sakindir.

Yatak gece kandilinden serpilen hafif ışıklarla şöyle böyle farkedilmekte. Uykuya hazırlanan ve yatağında yatan Sir Richard ise garip hareketlerle sağa sola dönerek kıpırdanmaktadır.

Ama biraz daha yaklaşacak olursanız göğsü üzerinde kıpırdayan kedi kafaları gibi koyu renk yuvarlaklar farkedersiniz. O ne arkaya hareket eden bu korkunç toplarda nedir?

Bir hayal, bir ışık ve gölge oyunumu? Belki de bir şey değil...

Ama işte yatağın üzerine yumuşak bir sesle bir şey daha düştü... Küçük bir kedi yavrusu sanki...

Yine bir kedi çevikliği ile pencereden kaçıp giden şey nedir? işte bir daha bir tane daha, bir tane daha pencereden kaçan yuvarlak şey var... Beş, altı oldular. Hepsi bu kadar...

Tamam...

Her şey yine eski sakin halini aldı.

«Yarın sabah beni arıyacak, fakat bulamayacaksın.»

Sir Matthew'ın başına gelenler, aynile Sir Richard'ında başına geldi. Yatağında simsiyah öldü!

Durum meydana çıktığında davetliler ve hizmetçiler sapsarı, sessiz, dişbudak ağacına bakan pencere önünde toplandılar.

Herkes Sir Richard'ın ağaçtan yayılan pis koku yüzünden öldüğü kanaatine

vardı. Çünkü oda mide bulandırıcı bir koku içindeydi. Piskopos Kilmore ağaç dalları arasına tüneyen vahşi bir kediyi gösterdi.

Kedi, ağacın yaşlı göğdesinde bulunan büyük bir deliğe dikkatle bakıyordu. Orada olan bir şeyi dikkatle gözlediği belliydi. Birden dikleşerek başını deliğe doğru uzattı. Ama üzerinde durduğu dal kırıldığından deliğe yuvarlanarak kayboldu.

Meydana gelen gürültü korkunçtu... Bir kedinin miyavlaması, hattâ ağlaması işitilmiş bir şeydir. Fakat büyük ağacın göğdesinden yükselen uluma öylesine korkunç, öylesine tüyler ürpertici bir dehşetteydi ki!...

Sonra hırıltılı bir boğuşma ve sessizlik...

Lady Mary Hervey derhal bayıldı. Diğer kadınlar kulaklarını tıkayarak kaçtılar.

Piskopos Kilmore ile William Kentfield yerlerinden kıpırdamamışlardı. Ama kedinin hıçkırıkları onları da fena etmişti.

Sir William güçlükle yutkunuyordu. Sonra kısık bir sesle:

- Bu ağacın içinde bizim bilmediğimiz bir şey var, dedi. Zannedersem derhal bir araştırma yaptırmamız gerekiyor.

Fikri herkes kabul etti.

Ağaca bir merdiven dayadılar, bahçıvanlardan biri merdivene çıktı. Dikkatle içeri baktı. Sadece kıpırdıyan bir şeyler gördüğünü söyledi.

Bir fener getirdiler. Feneri ipe bağlıyarak ipi ağacın içindeki deliğe sarkıttılar.

- Cesur olmamız gerekiyor monsenyör. Bana öyle geliyor ki, bir çok korkunç ölümün sırrı bu deliğin derinliklerinde saklı.

Bahçıvan yeniden merdivene tırmandı. Deliğe doğru eğildiğinde fenerin aksi yüzüne vuruyordu. Bu yüz öylesine büyük bir dehşetle kaplıydı ki, gayri insanî bir ulumayla sarsılarak dengesini kaybetti ve yuvarlandı.

Çok şükür ki elinden kaçan fener dişbudak ağacının içine, kendisi de iki

hizmetçinin kolları arasına düştü.

Yarı yarıya baygındı, ağzından bir iki kelime alabilmek için epey uğraştılar. O an, orada bulunanların dikkatini başka bir şey çekti.

Ağacın göğdesinde biriken kuru yapraklar tutuştu. Delikten önce kara bir duman, sonra alevler yükselmiye başladı.

Sir William ile Piskopos adamları yardım aramağa ve yangın söndürmeğe gerekli aletler getirmeğe yolladılar. Zira ağaç gövdesini insan, ya da hayvan bir mahlukun in olarak kullandığı meydandaydı.

Ağaç tamamiyle yanacak olursa oradan çıkmasına imkân yoktu.

Sonra gördükleri ise o kadar garip ti ki...

Önce ateş almış bir top fırladı dışarı. Topun büyüklüğü bir insan kafası büyüklüğündeydi. Meydana çıkar çıkmaz büzülüyor, kıvrılıyor, sonra yere düşüyordu...

On, onbeş tane top gibi şey böylece havaya fırlıyarak yere düştü.

Düşen şeye yaklaşmıya ilk cesaret eden piskopos oldu.

Yaklaştı ve gördü... Gördüğü kömür haline gelmiş anormal büyüklükte örümceklerdi!

Ateş bütün ağacı sardıkça delikten diğer vücutlarda çıkıyordu. Bunlar gri tüylerle kaplı iğrenç hayvanlardı.

Dişbudak ağacı bütün gün yandı.

Eriyip kül olup, tamamiyle ortadan kaybolduğunda bile etrafı nöbet bekliyen adamlarla doluydu.

Ara sıra dışarı fırlayan yarı canlı korkunç yaratıkları öldürüyorlardı. Sonra, uzun bir süre toprağın dibine kadar açılmış olan delikten bir şey çıkmaz oldu.

Piskopos Kilmore:

- Köklere kadar inen delikte dumanla boğulmuş bir kaç dev örümcek daha buldular, dedi. Ama bana bunların hepsinden meraklı gelen orada bulunan başka bir şeydi. Deliğin evin duvarına bitişik en, dip yerinde kurumuş derisi iskeletine yapışan ve kafatasında hâlâ siyah saçlar bulunan bir iskeletti. iskeleti inceliyen bilginler onun elli sene evvel ölmüş bir kadın iskeleti olduğunu bildirdiler.

Gölgelerin İntikamı

21 MART, kararımı verdim. Bu gün, şairlerden nefret eden şekilci ve sanat prensiplerine uygunsuz yaşıyan dünyaya sırt çeviriyorum. Evimi terkedeceğim, gideceğim, kaçacağım...

22 Mart - Projemi yürürlüğe koydum. Hürüm artık. Güneş ışınları ortasında danseden küçük bir sinek gibi hürüm...

Aynı odada uçmağa alışık bir sinek gibi, bir gün lüks transatlantiğe atlıyarak birinci mevki salonlarda başı boş uçar gibi hürüm...

Bundan sonra karnımı bedava doyuracak, şiirlerimi parasını kendimin vermediği kâğıtlar üzerine yazacağım.

Yine parasız elde ettiğim içi kürklü pantuflularla yerde ses çıkarmadan kayar gibi yürüyeceğim.

Bu sabah cebimde bir kuruşum bile yoktu. Şimdi buradayım ve kadife halılar üzerinde geziyorum.

Şüphe yok ki bulunduğum yeri öğrenebilmek hevesile yanıp tutuşuyorsunuzdur. Derhal, bedava yaşanan bu bolluk ve huzur diyarına koşmak için seyahatler düzenliyor, ailenizi oraya göndermek, hatta kendiniz gelmek istiyorsunuz değil mi? Ama böyle bir yeri ne zaman keşfedebileceğinizi bilmiyorum. Sadece bildiğim şu ki, hatıra defterim elinize ancak ben öldükten sonra geçecektir!...

Buna hemen hemen eminim.

Büyük Bracey mağazası içinde ve koskocaman bir peynir kellesi içine gömülen fare gibi mutluyum.

Artık dünyada yaşıyanlar beni tanımıyacaklar.

Sevinçle, mutlulukla daima yığınlarla halılar arkasında, kuş tüyü yastık ve yorganları kendime siper alarak yaşıyacağım. Rahatım tasavvur olunamıyacak

kadar mükemmeldir.

Bu huzur dolu mukaddes yere akşam üstü girdim.

Bir köşeye gizlendim, sesleri dinledim. Nihayet son müşterilerinde uzaklaşan ayak sesleri sokağın uğultusuna karıştı...

Artık Tek endişem gece nöbetçisinden korunmak olacaktır.

Şairler meseleleri kolay halleder, güçlüklerden sıyrılmasını bilirler! ilk keşfimi yaptım ve keşfimin meyvalarını topladım bile...

Ayaklarımın ucuna basa basa kırtasiye bölümüne geçtim, lüzumlu kağıt, kalem ve silgi alarak ömrümü geçireceğim köşeme taşıdım

Bu, tehlikeli bir şeydi.

Bomboş bir mağazada gürültü çıkaracak olsaydım derhal gece bekçisi koşar ve beni bir hırsız diye yakalardı.

Şimdi etrafa çeki düzen verecek, kağıtlarımı masamın üzerine yerleştireceğim. Ondan sonra da diğer lüzumlu ihtiyaçlarımı temin edeceğim. Yemek, şarap, divanım için yumuşak yastıklar, canlı renkli bir röbdöşambr gibi.

Burası şairlik duygularımı öyle tahrik ediyor ki, harikulade güzel şiirler yazacağım

Ertesi gün - Şafakta - Bahse girerim ki, dünyada hiç kimse benim geçirdiğini şaşırtıcı geceye benzer bir gece geçirmemiştir ömründe. İnanılacak şey değil! Bununla beraber ben inanıyorum. Olaylar öylesine ilgi çekici bir yönle akar giderse hayat nasılda yaşanmıya değiyor...

Sürünerek köşemden çıkmış, gerekli eşyamı toplıyacaktım. Mağaza dışardan akseden ışıklarla kâh aydınlanıyor, kâh kararıyordu.

Merkezî bölüm helezonlu merdivenleriyle karanlık kısmı teşkil eder. Oh, burası nasıl da değişik, bambaşka bir diyar yarabbii...

Metal küçük asma merdivenler, ipekli kumaş topları dizili raflar önünde insan

hayal ülkelerinde geçit resmi yapıyor zanneder

karanlık içinde parlıyorlardı. Kollarını uzatan yüzlerce bal mumu bir başka dünyanın perileriydi.

meler içindeki yüzükler, bilezikler, alaca karanlıkta göz kırpan fosforlu gibi şair ruhumu ürpertilerle coşturuyordu.

ayâl dolu bir âlemdi ama bir tek canlı yaratık yoktu.

Oh, var, gece bekçisi!

unutuyorum nedense. Halbuki unutmamam lâzım...

atla zemin katını ayıran koridoru geçip renkli şallar dairesine girmiştim i ve yakın tık, tık, tık, diye sesler işittim.

nu kendi yürek çarpıntılarım sanarak gülümsedim. Ama sonra seslerin geldiğini ve gittikçe yaklaştığını farkederek çarçabuk ipekli şallardan kaladım, örtündüm.

ende bir balmumu manken, ya da taştan bir Carmen oluvermiştim. şalımla hareketsiz, kibirle meçhul bir noktaya bakıyordum.

başarı kazandı.

kçisi elindeki zinciri çevire çevire ve ıslık çalarak önümden geçti, beni di.

gülümsemiye cesaret ederek:

git insanların dünyasına, diye mırıldandım.

rden bire tebessümün dudaklarımda donuverdi Kalbim duruyordu e. Yeni bir korku bütün vücudumu kapladı...

bile atamıyordum. Hatta çevreme bakamıyordum.

beni delip geçen birinin mevcudiyetini hissetmiştim. Duyduğum korku, çisinden sakınmamdan çok daha başkaydı.

İç güdülerim arkana bak diyordu.

Bununla beraber, vücudum bu emre itaat etmiyor, hareketsiz, sadece önüme bakıyordum.

Mantığımın inanmak istemediği şeyi bakışlarım bulmuştu. Bir başka bakışla karşı karşıyaydım. iri, pırıl pırıl gözlerdi bunlar ve birbirimize bakıyorduk. Böylesine iri gözleri hayvanat bahçesindeki baykuşlarda görmüştüm yalnız.

Birbirimizden dört adım ötedeydik. Gece bekçisi aramızdan geçmiş ve beni görmediği gibi onu da görmemişti.

Ama dakikalardan beri sadece önüme baktığım halde ben de onu görmemiştim! Ekose ve yünlü kumaşların serpiştirildiği bir kerevete kırmızı yanaklı balmumu mankenler arasına uzanmıştı. Bu mankenlerin giydikleri elbiseler yüzünün bir kısmını örtmekteydi. Kendisise Shetland tüvidinden son moda bir elbise giymiş, yeşil çizgili gömlek, gri gravat, geyik derisi iskarpinler takmıştı.

Bir mahzende yaşıyan yaratıklar gibi solgundu. Uzun kolları ucunda nihayet bulan elleri şeffaf balık kanatlarını andırmaktaydı.

Konuştu.

Bu bir ses değil, ıslık gibi başka çeşit bir şeydi.

- Bir acemi için hiçte fena değil.

Acemice örtünüşümle alay ederken birazda kompliman yaptığını anladım.

- Burada benden başkasının yaşadığını bilmiyordum, affedersiniz, diye kekeledim.

Garip şey! Sesim bana yabancı geliyordu. Bende onun gibi, kelimeleri yaya yaya bir başka çeşit konuşuyordum.

- Oh, evet! dedi. Bizde burada yaşıyoruz; Harikulade bir şey bu.

- Biz mi dediniz?.

- Evet, biz. Bakınız!

Birinci galerinin parmaklıkları önündeydik. Elinin geniş bir hareketile mağazanın her tarafını işaret etti.

Bakıyordum, fakat bir şey göremiyordum. Bir şeyde işitmiyordum. Uzaklardan akseden sadece gece bekçisinin ayak sesleriydi.

- Görmüyor musunuz?

Karanlıkta bir akvaryuma baktınız mı hiç? Orada çakıl taşları, yosunlar görürsünüz sadece. Sonra birden bire bir taş nefes alır gibi kıpırdar, altından bir yengeç çıkar. Bir başkası daha oynar, bir balık çıkar meydana. Bir yaprak ürperir, bir deniz yılanı süzülür.

Yapraklar ve taşlar yaşamağa başlarlar...

Mağazada da aynı şey vücuda geliyordu. Bakıyordum, gördüğüm boşluktu. Yine ve daha büyük bir dikkatle bakıyordum: Koskocaman bir duvar saatinin altından yaşlı bir kadın çıkıyordu.

Abajurlar arasında mavi yüzlü üç genç kız sallandı. Lavanta şiselerile dolu bir vitrin arkasında güneyli generalleri andıran bıyıklı bir erkek çıktı.

Salıncaklı saldalyede oturan bu şallı kadını nasıl olmuştu da az evvel farketmemiştim bilmiyorum!

Etrafım soluk benizli garip insanlarla doluydu.

Hepsi bana dikkatle bakıyorlardı.

Islık çalarak, uçar gibi, ince elbiseleri havalana havalana yanıma gelmiye başladılar. Gözleri iri ve parlaktı bu soluk benizli insanların.

- Tecrübesizin biri, diye birbirlerine fısıldadılar.

- Belkide bir dedektiftir! diye biri bağırdı. Çabuk Siyah Adamları çağıralım.

- Ben bir dedektif değilim. Ben bir şairim. Dünyayı terkettim.

- Bir şairmiş! Bizimle yaşamağa gelmiş! Onu mösyö Roscoe buldu.

- Bize hayran.

- Madam Vanderpant ile tanıştıralım onu.

Beni madam Vanderpant ile tanıştırdıklarında mağazanın Büyük Hanımı ile karşı karşıya olduğumu anladım.

Öylesine yaşlıydı ki, hemen hemen şeffaflaşmıştı.

- Demek bir şairsiniz mösyö Snell? dedi. Burada ilham bulacaksınız. Mağazanın en eski sakini olmam dolayısile bazı kanaatleri ortaya sürmeğe yetkiliyim. Neler gördüm ve geçirdim bilseniz!...

Üç defa eridim ve tam bir değişikliğe uğradım. Ama yine de benden kurtulamadılar.

Kurumuş, hayâl gibi yaratıklar ellerini çırparak:

- Aziz madam Vanderpant, ona nasıl ortaya çıktığınızı ve sizi ünlü Ingiliz ressamı Whistler'in «Ana» adlı tablosu sanarak nasıl satın aldıklarını anlatsanıza! diye bağırdılar.

- Bu, harpten önce olmuştu. O zamanlar daha güçlü kuvvetliydim. Ama sandıktaki tablonun çerçevesiz olduğunu birdenbire farkettiler. Aramıya başladıklarında da...

- Gitmiştiniz değil mü...

Kahkahaları hayaletlerle dolu bir ormandan akseden çekirge sesleri gibiydi. Madam Vanderpant:

- Ella nerede? diye sordu. Çorbam nerede kaldı?

- Şimdi getirecek madam Vanderpant. Bir kaç saniye bekleyiniz.

- Ella garip küçük bir yaratıktır, diye yaşlı kadın bana döndü. Bizlere hiç benzemez.

- Ne söylüyorsunuz madam Vanderpant! Demek sizlere benzemiyor!...

- Öyle mösyö Snell. Ben burada senelerce yalnız başıma yaşadım. Mağazaya 1880 senesinde sığındım.

O zamanlar çok gençtim. Ve başkalarının dediklerine bakılırsa, çokta güzelmişim. Ne yazık ki babam birdenbire iflâs etmiş, bütün parasını kaybetmişti. O zamanla Bracey adı bütün New York'da hayranlıkla anılırdı. Bracey'ler çok zengin tüccarlardı. Bir genç kıza daha çok tesir eder böyle şeyler. Babamın iflâsından sonra bu mağazaya bir daha gelememek, buradan bir şey satın alamamak beni fazlasile üzmüştü. Ve bu şekilde, kararımı verdim, en iyisi gelip buraya yerleşmek, dedim.

Senelerce sevdiğim yerde yalnız yaşadım.

Yalnızlığa alıştım. Sonra, başkaları gelmeğe bağladılar. ilk günler buna canım sıkılıyordu ama onlarla arkadaş olunca, gelişleri hoşuma gitti. 1907 de hakimler, albaylar akın etmeğe başladılar. Sonra madam Bilbee geldi...

Sizi onunla tanıştırayım.

Madam Bilbee'yi başımla selâmladım. Diğerleri de yaklaşarak kendilerini tanıttılar.

- Madam Bilbee piyes yakarıdır ve Philadelphie'nin en eski ailelerinden birine mensuptur. Burada hepimizin kendine göre özel bir asaleti vardır.

- Çok memnun oldum madam Vanderpant.

- Diğer gençler 1929 da geldiler. Zavallı babaları gökdelen binalardan kendilerini atarak öldüren gençler...

Pekte hakikî sayılmıyan bir hayranlıkla ıslık çaldım. Tanıştırma töreni bir hayli uzun sürdü. Öylesine kalabalıktılar ki...

Bracey mağazasının içine bu kadar insanın sığabileceğini ve oraya yerleşebileceklerini hiç tahmin etmezdim doğrusu.

- işte nihayet Ella! Neyseki çorbamı da getiriyor!

Onu görünce, çevremdeki genç kızların bütün kırıtmalarına, masum tavırlar

takınmalarına rağmen hiçte yeteri kadar genç olmadıklarını farkettim.

Ella henüz yirmi yaşında bile yoktu.

Elbisesine gelince, bu raflardan aşırılıvermiş rastgele bir bez parçasıydı. Ama bu bez parçasının içinde bile o öylesine güzel, öylesine taze bir çiçek gibiydi ki... Bir mezarlık içinde açmış canlı bir çiçek, ya da yosunlar ortasında birdenbire beliriveren deniz perisi...

- Gel buraya genç budala! Madam Vanderpant seni bekliyor.

Cildi diğerleri gibi tebeşir beyazlığında değil, bir inci berraklığındaydı.

Ella! Bu kaybolmuş mahzen ve hayaletler içindeki elmas!... Şirin peri!... Bu mezarda, ölüler arasında senin ne işin var?

Bu gün daha fazla yazamıyacağım.

28 Mart - Yarı karanlık dünyamda, garip yaratıklar arasında yaşamağa alıştım. Yavaş yavaş sessizliğin karma karışık kanunlarını öğreniyorum. Gece toplantılarında nasıl kamufle edilmek gerektiğini, nöbetçiyi görür görmez nasıl hareketsizleşileceğini belledim.

Burada yaşıyanların hepsi gece bekçisinden nefret ediyorlar.

- Ne adi ve iğrenç, yaratık! diyorlar onun için.

Etrafına güneş kokusu saçıyor!

Aslında, o yakışıklı ve kişiliği olan bir adam. Bir gece bekçisi olamıyacak kadar da genç. Ama belki de bu işe girmesinin sebebi askerlikten aldığı bir yaradır diye düşünüyorum.

Burada yaşayanlar, kabil olsaydı onu parça parça ederlerdi.

Bana karşı nazik davranıyorlar. Bunu inkâr edemem. Bir şairin aralarına gelip yerleşmesinden son derece memnunlar.

Bana gelince, ben onları pek sevmiyorum. ihtiyar kadınların büyük bir çeviklikle merdivenlerden inip parmaklıklardan atlayışlarını gördükçe damarlarımda

dolaşan kanın donduğunu hissediyorum.

Nefrete yakın bir his bu. Nefretimin sebebinin çoğu da onların Ella'ya çok sert davranmaları!

Dünkü küçük bir briç partisi çevirdik. Bu gecede madam Bilbee'nin piyesi oynıyacak. Piyesin adı: «Gölgeler memleketindeki aşk».

Sözlerime inanacakmısınız bilmem ama, hepsi hakikattir: Geceki temsile Wanamaker mağazasında yaşıyan gurupta gelecek.

Öğrendiğime göre, bütün büyük mağazalarda bu çeşit yaratıklar yaşıyormuş.

Bu ziyaret büyük bir şeref olarak kabul ediliyor. Zira' bütün bu yaratıklar son derece kibirli ve snob.

Madison caddesini terkedip bir bakkal dükkânına yerleşen gözden düşmüş arkadaşlarından tiksinti ve küçümserlikle bahsediyorlar.

Hayâl ve güzellik dolu kibar mağazaları bırakıp peynir kelleleri ve şarap fıçıları arasına gidip yaşanırmıydı hiç?

Altman mağazasına sığman aç gözlü bir deniz subayını alaya alırlardı sık sık. Adamcağız güzel bir cennete fazlasile vurulmuş. Her gece onu sırtına giyip galeride dolaşırmış. Ama bir gün ceket satılırken dayanamamış, tezgahtar kızın elinden ceketi kaparak mahzene kaçmış.

Kız ceketin birden bire elinden yok olduğunu görünce onu yere düşürdüm zannile bir zaman etrafı aramış. Bulamayınca orada bulunan bir müşterinin onu çaldığını sanmış. Sonuç malûm. Direktöre şikâyet, sorgu...

Bütün gün dükkân birbirine girmiş.

Bu önemli bir suçtu.

Albay derhal mağazadan sürülmüş. Böylesine, göz önünde her hangi bin eşya yok edilirmiydi hiç?...

Neyse, ben ne aç gözlüyüm, ne de elbiselere düşkünlüğüm vardır. Bakalım bu

geceki piyes güzel mi?

14 Nisan - Ella ile konuşma fırsatını buldum. Buna şimdiye kadar cesaret edememiştim. Burada insan daima boş gözler tarafından gözetleniyormuş gibi bir hisse kapılıyor.

Ama geçen gece, piyesi seyrederken hıçkırığım tuttu. Derhal salonu terketmem ve mahzene inmem için emir verildi.

Çöp tenekelerinin bulunduğu yere gidecektim, oraya gece bekçisi hiç girmezdi. Mahzende farelere basmak korkusu içinde ilerlerken kısık bir hıçkırık sesi duyarak durdum.

- Kim var orada? Kimsiniz? diye seslendim. Latif bir ses:

- Ben, Ella, dedi.

- Oh, sizmisiniz Ella? Neyiniz var? Niçin ağlıyorsunuz?

- Benimde piyesi seyretmeme izin vermediler.

- Bunun içinmi ağlıyorsunuz? Değmez, ağlamayınız.

- Ama ben çok mutsuzum.

Elia bana trajik küçük hayat hikâyesini anlattı. Küçükken, çok küçükken, altı yaşındayken bir gün bu mağazaya annesile beraber gelmişler. Annesi bir şapka provası yaparken o vitrinler arasında gezmeğe başlamış ve bir yastık yığını ortasında uyuya kalmış. Uyandığı zaman mağaza kapkaranhkmış.

- Ağladım, ağladım. Kaybolmuştum. Hepsi etrafıma toplandılar. Önce beni kapıyı açıp dışarı salı vermek istediler. Sonra içlerinden biri: «Onu dışarı bırakırsak, burada gördüklerini herkese anlatır ve mevcudiyetimiz meydana çıkar.» dedi. Hepsi bunu söyliyene hak verdiler. Bir diğeri: «Siyah Adamları çağıralım,» dedi. Nihayet madam Vanderpant: «Yok canım, yazık olur, kalsın burada, bizimle yaşasın. Benim zaten küçük bir hizmetçiye ihtiyacım var dedi. Böylece, ondört seneden beri burada yaşıyorum ve onun hizmetçisiyim.

- Bu Siyah Adamlar kimlerdir Ella? Ben geldiğim zamanda onlardan

bahsetmişlerdi.

- Bilmiyormusunuz? Oh! Onlar korkunçturlar'. Korkunç'..

- Anlatınız Ella, bilmek istiyorum. Birbirimizle dertleşirsek, biraz hafifler dertlerimiz.

Ella titriyordu.

- Ölüleri mumya yapanları gördünüzmü hiç? diye sordu.

- Evet Ella.

- işte burada da onlardan var ve onlara Siyah Adamlar adım vermişler.

- Fakat burada bir tahnitçinin, bir mumyacının ne işi olabilir?

- Orasını bilmiyorum. Ama var. istedikleri adamı onlara gönderiyor ve tahnit ettiriyorlar. Oh, korkunç, korkunç şeyler'.... Burada yaşıyanlar bile

Siyah Adamlardan çok korkarlar. Ama şayet biri ölecek olursa, yahutta zavallı bir hırsız kazara fani mağazaya girecek olursa, o zaman Siyah Adamlara iş düştü demektir.

- Çok tuhaf! Sonra?:

- Sonra, ne hırsız ortada kalır, ne de ölü... Hepsi birer bebek halinde depoların dibinde yahutta en yüksek rafların birinde yer alır. Mağaza o kadar büyük ve içerde o kadar çok balmumu manken var ki, Siyah Adamların vücude getirdiği mankenleri diğerlerinden farketmezler bile.

- Ömrümde böyle şey işitmedim!

- Öyle. Siyah Adamlar korkunç ve çirkindirler. Beraberlerinde balmumu ve başka malzemeler taşırlar.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ustadırlarda. Öylesine güzel balmumuyla kaplarlar ki öldürdüklerini... Sonra da üzerine ya mayo, ya da son moda bir elbise giydiriverirler. Kimse geçenlerin farkında olmaz.

- Ama bunlar, diğer balmumu mankenlerde daha ağır olmazlar mı?

- Hayır. Ne yaptıklarını, içlerini nasıl boşalt tıklarını bilmiyorum ama, onlarda hafif oluyorlar. Bu şekilde pek çok insan kaybolmuştur.

- Aman yarabbi! diye bağırdım, Küçükken sizede mi böyle davranmak istiyorlardı?

- Evet. Beni hizmetçiliğine kalbul etmekle madam Vanderpant hayatımı kurtardı.

- Bu insanları ben sevmiyorum Ella.

- Bende. Bir kuş görmeği nasıl da arzu ediyorum bilseniz!...

- Niçin kuş bölümünü ziyaret etmiyorsunuz?

- Öylesine değil. Ben hakikî kuşları görmek istiyorum. Yapraklarla bezenmiş dallara konan kuşları.

- Birbirimize sık sık rastlama fırsatları yaratalım Ella. Buraya gelir, biraz gevezelik ederiz. Size kuşlardan, ağaçlardan ve yeşil yapraklardan bahsederim.

1 Mayıs - Bir kaç geceden beri bütün mağaza hummalı bir hazırlık içinde. Kulaktan kulağa Bloommingdale'de yapılacak olan büyük toplantıdan bahsediliyor, îşte toplantı bu gece...

- Herkes hazır mı? diye Roscoe sordu. Saat sabahın ikisini çalarken hareket edeceğiz.

Roscoe böyle toplantıları idare eden başkandı. Ben hâlâ henüz bir acemi addedildiğimden bütün dikkatide benim üzerimdeydi.

- Sen ne alemdesin Snell? dedi.

- Korkuyorum Roscoe, diye cevap verdim. Sokağa çıkmağa korkuyorum. Ya beni görürlerse? Ya tanırlarsa?

- Budalaca konuşma. Korkacak bir şey yok. Saat ikide mağazadan gizlice çıkıp kaldırımda bekliyeceğiz. Oraya bizi götürecek olan büyükçe bir taksi gelince içine gireceğiz. işte hepsi bu kadar. Gerisi kolay. Sen eskiden hiç geceleri geç

vakit sokağa çıkmadın mı? Kimbilir bize kaç kere rastlamışsındır da farketmemişsindir! Çünkü biz farkedilmeyiz. Sadece birbirlerini izliyen siyah büyük taksiler görürler. Bu da normaldir, kimse bir şeyden şüphelenmez.

- Aman yarabbi! Doğru söylüyorsunuz. Bir kaç defa sabaha karşı bazı eğlentilerden eve dönerken birbirini izliyen büyük kara otomobiller görmüştümde, acaba bunlar bu saatte kimleri taşırlar diye gülmüştüm. Demek içinde sizler vardınız! Ve Bracey mağazasından çıkıyordunuz ha! O zamanlar aklıma böyle bir şey gelmezdi. Ama Roscoe, bu gece alnım alev alev yanıyor, ateşim var. Güçlükle nefes alıyorum. Nezle oldum ben galiba!

- Şu halde sen burada kal daha iyi. Bizimle gelemezsin. Kazara bir aksırmaya gör! Kabul törenimiz mahfolur! Rezil oluruz komşularımıza...

Onların etikete nasıl riayet ettiklerini, ne derece sert kanunları olduğunu biliyordum. Ve Ella ile mağazada yalnız kalacağıma öylesine memnundum ki...

Az sonra hepsi rüzgâr tarafından sürüklenen yapraklar gibi hışırtılar hasıl ederek kayboldular.

Derhal son moda pantolonlardan birini ayağıma çektim. En güzel ve canlı renkli gömleklerden birini giydim. Yumuşak derili Ingiliz ayakkaplarmı ayağıma geçirdim.

Bildiğiniz gibi Bracey mağazasında her şey bulunur. Gece bekçisinin saygısız bakışlarından uzak sakin bir köşe buldum. Orada uzanan bir manken kolunu çiçekçiden aldığım fujerlerle süsledim. Bahar açmış genç bir dal manzarası verdim ona. Yere üstü çiçekli beyaz bir halı serdim. Yapma bir kaya kenarına pasta tabağını yerleştirdim. Artık işim Ella'yı bulmaya ve burada oturup güzel bir göl tahayyülüne kalmıştı.

Ella'yı bulmak güç olmadı.

- Aman yarabbi! diye hayretle gözlerini açtı Snell bunların anlamı nedir?

- Ben bir şairim Ella. Bir şair sizin gibi bir gene kıza rastlıyacak olursa, o derhal aklına onunla kırlarda bir gün geçirmek gelir. Şu dallan yemyeşil olmuş ağaçları

görüyormusunuz? Ona bizim ağacımız diyelim, işte karşımızda da suları ışıl ışıl parlıyan bir göl var! «En güzel gölün hayâl alemimizdeki göl olduğunu sakın unutmayın.» Kuşlar, çiçekler, hepsi tamam değil mi? Bakın, hem dallar arasında, hem de yerlerdeki çiçekler arasında kuşlar da var!

Ella, bana kuşları sevdiğinizi söylemiştiniz...

- Oh Snell! Ne kadar naziksiniz... Onların, cıvıltılarını duyar gibiyim.

- işte bu da kahvaltınız. Ama yemekten evvel biraz kayalar arkasında dolaşalım olmaz mı?

Kayaların arkasına onun için beyaz bir elbise koymuştum. Elbiseyi görünce sevinçle ellerini çırptı. Onu sırtına giydiğindeyse, bir ilk bahar havası etrafı sardı, göl eskisinden daha berrak bir şekilde pırıldamağa başladı.

- Haydi şimdi yemek yiyelim Ella. Eğlenelim. Yüzelim. Sizi üstünüzde en şık mayo ile tahayyül edeceğim.

- Hayır Snell. Oturalım ve konuşalım.

Oturduk ve konuşmağa başladık. Zaman bir rüya gibi geçti. Eğer örümcek olmasaydı, orada saatlerce öyle baş başa oturur, konuşur ve her şeyi unuturduk.

- Ne yapıyorsunuz Snell?

- Hiç Ella. Dizlerinizin üzerinde pis bir örümcek geziniyordu, onu kovdum.

Tabii bu da tam bir hayal ama, hakikate yakın olduğu için geldi. Şimdi onu yakalamam lâzım. Zehirli bir örümceğe benziyor.

- Hayır Snell. Bir şey yapmayın, bırakın. Hem artık geç oldu, çok geç. Neredeyse dönerler. Bende evime döneyim.

Onu yattığı, zemin katındaki ev eşyaları dairesine götürerek iyi geceler diledim. Öpmem için yanağını uzattı. Öpücükle, aklım başımdan gitti.

10 Mayıs - Ella, sizi seviyorum.

Ona bunu basit bir şekilde söyleyiverdim. Birbirimizi artık sık sık görüyorduk.

Günün uzunluğu süresinde yalnız onu düşünüyor, geceleride ne yapıp yapıyor bir kolayını bulup yanına gidiyordum.

Artık hatıra defterime uzun boylu bir şeyde yazamıyorum. Şiire gelince, benim şiirim sadece Ella... Başka şiire ne lüzum var?

- Ella, sizi seviyorum. Haydi düğün eşyaları satılan galeriye gidelimde ihtiyacımız olan şeyleri alalım. Böylesine, dehşete kapılmış bir havaya neden kapıldın sevgilim? Bundan daha tabii ne olabilir? isterseniz burasını derhal terkederiz. Cetral-Park'da küçük bir lokantada yaşarız. Orada binlerce kuş var.

- Çok rica ederim... Çok rica ederim... Böyle konuşmayınız.

- Ama sizi bütün kalbimle seviyorum...

- Sevmemelisiniz.

- Neden? Asıl sevmem lâzım geldiğini anlıyorum. Çünkü çok mutluyum. Zaten başka türlü yapamamki! Bu benim elimde değil artık. Sizi nasıl olduğunu bilmeden sevdim Ella! Yoksa siz bir başkasınımı seviyorsunuz?

Ella bir zaman ağladı. Sonra:

- Evet Snell, dedi.

- Demek bir başkasını seviyorsunuz Ella? Onların hepsinden korktuğunuzu sanıyordum. Ama sevdiğiniz muhakkak Roscoe'dur. Çünkü içlerinde yalnız onda biraz insani bir hava kalmış. Sadece onunla sanattan, edebiyattan, hayattan, genel olarak bir çok konularda konuşabiliyorum. Kalbinizi demek o çaldı?

- Hayır, Snell, hayır. Oda diğerleri gibidir. Hakikaten onların hepsinden nefret ediyorum. Hepsi tüylerimi ürpertiyor.

- Kimi seviyorsunuz öyleyse?

- Onu.

- O kim?

- Gece bekçisi.

- imkânsız bir şey bu!

- Hiçte öyle değil: Güneş kokuyor o.

- Oh, Ella! Kalbimi kırdınız.

- Bununla beraber dost kalmamızı istiyorum yine.

- Dostunuz olarak kalacağım tabii. Ağabeyiniz olacağım. Ona nasıl âşık oldunuz?

- Oh! Snell, bu öyle harikulade bir şeyki! Kuşları düşünüyordum ve ihtiyatsız bir kızdım... Ama bilhassa onlara bir şey söylemeyiniz. Sonra beni cezalandırırlar.

- Hayır, bir şey söylemiyeceğim. Devam ediniz.

- ihtiyatsızdım dedim ya, çamaşır dairesinde dolaşıyor ve kuşları düşünüyordum. Birdenbire tezgâhın arkasından çıktı. Etrafıma baktım, bütün mankenler iç çamaşırı giymişlerdi. Benim üstümdeyse, bu mavi elbise vardı. Böyle görünecek olursam şaşırır ve bir şeyler anlardı. Değişecek, bir çamaşır giyecek zamanda yoktu...

- Durmayın, rica ederim devam edin.

- Derhal elbisemi yere sıyırdım. Ve, çırılçıplak hareketsiz durdum.

- Anlıyorum.

- Ve benim yanımda durdu Snell. Beni giydirilmemiş bir manken zannetti. Bir süre hayran hayran çıplak vücudumu seyretti. Sonra ne yaptı biliyor musunuz? Beni okşadı.

- Birşey farketmedimi?

- Hayır. Çünkü her yerim soğuktu. Daha sonrada ne dedi biliyor musunuz? «Huitieme Avenue'deki bütün kızların size benzemesini isterdim bebeğim» dedi. Bu harikulade bir kompliman değilmi Snell?

- Ben onun yerinde olsaydım «Huitieme Avenue» diyeceğime «Park Avenue» derdim. Çünkü onun bahsettiği sokak adi, benimki kibardır.

- Oh Snell, buradaki korkunç adamlara benzemiye başlamışsınız! Onlar gibi konuşuyorsunuz. Sokağın ne önemi var Snell? Sözleri her şekliyle harikulade bir komplimandı.

- Öyle. Ama kalbim nasıl kırıldı ve kan ağlıyor bilseniz. Lâkin siz ondan ne bekliyebilirsinizki? Bu adam bir başka dünyaya ait.

- Doğru Snell. «Huitieme Avenue» ye ait bir adam. Onun dünyası orası ve ben oraya gitmek istiyorum. Snell, bana hakiki bir dost musunuz?

- Sizin için bir ağabeyim artık. Kalbim kırık, o başka şey...

- Dinleyiniz: Burada yine hareketsiz ayakta duracağım. Beni yeniden görmesi için.

- Sonra?

- Sonra, belki yine bana bir iki kelime söyler.

- Sevgili Ella, kendinize boşu boşuna işkence etmiş olacaksınız. Bundan ne çıkarki...

- Her şey. Çünkü bu sefer bende ona cevap vereceğim. O zaman alıp beni götürür.

- Ella, buna tahammül edemem!

- Sus, biri geliyor! Kuşları, hakiki kuşları göreceğim Snell... Hakiki çiçekleri. Haydi artık yerimize dönelim, geliyorlar.

13 Mayıs- Bu son üç gün hakiki bir cehennem azabı çektim. Bu akşam bitkin bir halde köşemde oturuyordum. Roscoe yanıma geldi. Bir zamandır beni gözlediğinin farkındayım. Elini omuzuma koyarak:

- Sıhhatte görünmüyorsunuz dostum, dedi. Wanamaker'e gidip biraz ski yapsanız hiç de fena olmıyacak.

Nazik davranışı beni açık konuşmıya yöneltti.

- Hastadan beterim Roscoe, diye cevap verdim. Mahvoldum, ne yemek

yiyebiliyor, ne uyuyor, ne de yazabiliyorum dostum. Şiir bile yazamıyorum.

- Ne oldu? Gün ışığınımı özlediniz?

- Roscoe! Anlamıyor musunuz, âşığım!...

- Bir işçiye, ya da müşteriye değildir inşallah Snell. Çünkü bu yasaktır.

- Hayır onlardan birine âşık olmadım Roscoe.

Ama yine de öylesine ümitsiz bir aşkki benimki...

- Aziz dostum, sizi böyle üzgün görmeğe tahammül edemiyorum. îçinizdekileri dökünüz, her şeyi bana anlatınız. Belki sizi teselli edebilirim.

O zaman ona bütün hikâyeyi anlattım. Ona güvenim vardı. Ona güvenebileceğimi düşünüyordum. Ella'ya ihanet etmek, kaçış plânını bozmak, bir gün beni sevmesini beklemek gibi bir niyetim yoktu. Eğer şuur altı böyle bir niyet besliyorsam bile, yemin ederimki bunu bilmiyordum. Roseoe'ya her şeyi anlattım. Bana karşı son derece şefkatli davrandı. Ama bu şefkatin içinde bir çekingenlik gizliydi.

- itirafıma saygı göstereceksiniz değil mi Roscoe? Bunlar ikimizin arasında bir sır olarak kalmalı.

- Bir mezar gibi sessiz ve sır saklayıcı olacağım dostum!

Cevabı yalanmış, gizlice madam Vanderpant'a gitmiş ve olayı anlatmış. O gece atmosfer değişti.

Sessiz yaratıklar sinirle dolaşıyor, gülüyor, oradan oraya sıçrıyorlardı.

Hepsinde korkunç denecek kadar asabi bir durum vardı. Onlara bir şey sorduğum zaman kaçamaklı cevaplar vererek yanımdan uzaklaşıyorlardı.

Şehir elbiselerile verilecek olan bir balo tehir edildi.

Ella'yı ortalarda göremiyordum. Onu arıyacağım.

Daha sonra - Tanrım, neler oldu!...

Buna sebep benim!..,

Ümitsizlik içinde ne yapacağımı bilmezken bütün mağazayı görebilen direktör odası yakınındaki bir vitrin arkasına gizlenerek oturdum.

Gece yarısını bir iki dakika geçmiştiki onların gurup halinde, merasimle, kurbanlarını karıncalar gibi ortalarına almış olarak ilerlediklerini gördüm. Ella'yı taşıyorlardı.

Onu cerrahi aletler bulunan galeriye götürdüler. Beraberlerinde ilâç şişelerine benziyen şişelerde vardı.

Onları izliyemedim. Donmuş kalmıştım. Bir saat sonra geri döndüler.

Dehşetle titredim.

Hepsi korkunç, sadist yaratıklardı bunların.

Ella'yı öldürmüş, mumyalamışlardı!

Ella'yı balmumundan bir heykel haline getirmişler ve omuzlarında taşıyarak vitrinlere doğru götürüyorlardı.

Bu gayri insani, karanlık yüzlü katı kalpli yaratıkları size nasıl tarif etsem bilmemki? Birer gölge gibi sessiz ve giderken bana sürünen yaratıkları?

Ne yapabilirdim?

Bir tek şey: Gidip gece bekçisini bulmak ve ona her şeyi anlatmak.

İkimiz beraber olup Ella'yı kaldırıldığı vitrinden çıkaracağız.

Ya bunu başaramazsak?...

O zaman bu defteri direktörün masası üzerine, yahutta göze görünecek olan her hangi bir masa üzerine bırakacağım,

Planımız başarı ile sonuçlanırsa defterimi, gündüz olmadan geri alacağım.

Yoksa, vitrinlere dikkatle bakınız. Orada üç yeni manken bulacaksınız: iki erkek, ki erkeklerden biri hassas, şair havalıdır, biri de genç bir kız.

Genç kızın gözleri mavi bir kır çiçeği gibi güzeldir. Üst dudağı biraz yukarı doğru kalkıktır. Diğer erkeği tarif etmedim, o da yakışıklı sıhhatli bir gençtir. Biraz kadınlara düşkün şehvetli bir hali vardır.

Bizi arayınız.

Mağazayı dumana boğarak onları saklanmış oldukları deliklerden çıkartınız.

Onları yok ediniz! intikamımızı alınız!

Danetree'nin Tehlikeli Kızları

İki yaşlı bayan hemen hemen bütün geceyi cinayet plânlarını görüşmekle geçirdiler.

İlk önce cinayet fikri kabul edilmesi güç gibi göründüyse de, kararsız olmalarına rağmen, babalarım hatırlıyarak cesaretlerini yenilediler. ihtiyar Judge Danetree zalim, fakat doğruluk yolunda hamiyet sahibi bir adamdı. Kızlarına daima «sakın kötülükle arkadaş olmayın» derdi. «Bulduğunuz an ondan uzaklasın». Bu sebeple, John Mayo'yu öldürmek üzere hazırlanan plânda babalarının emrine itaat etmeleri gerekiyordu. Hiç biri adamın içindeki kötülükten şüphe edemezdi. Üstelik bu işin ucunda tatlı para vardı.

- «Bizim gibi insanlar için» diye Miss Abygail yüksek sesle söze başladı. «Zehir tek çaredir.»

Miss Laetitia üzüntü ile başını salladı.

- «Fakat fare zehiri canım! Kibar bir yol değil»

Miss Abigail elindeki örgüyü bıraktı ve:

- «Hakkin var Laetitia» dedi, «fakat son derece pratik olmak zorundayız. Ben şahsen daha kaliteli bir şeyi tercih ederdim, lâkin çok pahalıya mal olur. Şimdilik en iyisi zehirdir. Greenguff'lar «Roughon-Rodent» ten iyi satış yapıyorlar, bir tübü sadece 59 kuruş.

- «Biliyorum şekerim, fakat pazarlık yapmak biraz zor olacak, hem biz en iyi ailelerden biriyiz. Yani demek istiyorum1 ki, bizim devam ettirmemiz gereken an'anelerimiz var. Hatırlar mısınız, annem her zaman ne derdi... «Cimrilik etmeden yapılan her şey mükemmeldir.»

Miss Abigail öfkeyle dudaklarını büzdü. Ensesinin üzerinde çörek biçimi topladığı gri saçlarıyla ince uzun dimdik bir kadındı. Daima kızkardeşinin biraz

geveze ve dedikoducu olduğunu düşünürdü. Suratını ekşiterek;

- «iyi Laetitia ama, senin daha iyiye ulaştığını hiç görmedim.»

- «Belki de Mr. Mayo'nun üzerine bir Cadillac ile yürüyebiliriz.»

- «iyi ama, değil Cadillac, bizim hiç bir çeşitten arabamız yok.»

- «Belki birisinden ödünç alabiliriz. Veyahut herhangi bir acentayı denemek üzere vermesi için ikna edebiliriz.»

- «Ne saçma söz! ikimiz de kullanmasını bilmiyoruz.»

Miss Laetitia tombul ellerini sevinçle çırptı:

- «Böylesi çok daha iyi. Araba kontroldan çıktı deriz. Hiç kimse de bizi bunun için suçlayamaz.»

Miss Abigail:

- Sen herhalde Mr. Mayo'yu bir mil arkadan takip eder ve evi yerle bir ederdin» diye şiddetle azarladı.

- «Oh canım, benim hakkımda böyle önceden karar verme Abbie. Ben bu gibi şeylerde oldukça akıllıyımdır.»

- «Boş lâf! Kuzenimiz Elbert'in bize Noel hediyesi olarak verdiği elektrikli açacağı kullanmasını bir türlü öğrenememiştin.»

Miss Laetitia suratını astı ve sesini çıkarmadı.

Miss Abigail eteğinin üzerindeki örgüsünü topladı ve merdivenlere doğru yürümeğe başladı, ancak yukarıdaki odadan acaip sesler duyarak durdu:

- «Ah Yarabbi» diye haykırdı. «Zannederim gene sarhoş. Çok garip bir genç. îlk fırsatta bu adam dan kurtulmalıyız.»

Bu arada yukardaki odalardan birinde, hakkında konuştukları adam rahat bir koltukta sırtüstü yatmaktaydı. Kısa boylu, ufak tefek bir insan olmakla beraber; görünüşte güçlü kuvvetli bir insan intibaını bırakıyordu insanda. Saçları siyah,

arlak kahverengi idi. Bütün bunlardan başka gelecekten pek fazla bir emeyen bir tipti. Mecmuaları etrafına dizmiş, eline de yarım bardak ıştı. Boş şişeyi ise yere fırlatmıştı.

igail'in holdeki sert ve ahenkli adımlarına kulak kabarttı, iki ihtiyar bu eç vakte kadar oturmuşlardı. Plânlarını onlarla birlikte ortaya koymak akat şimdilik beklemek daha akıllıca bir işti.

ce canı sıkılıyordu ama, bunu bildiği halde sakin oturuyordu. Burada hat işe başlıyabilirdi ve bilgisi, malûmatı ile bunu uzun müddet lir - yeni bir ispat, hürmete lâyik bir yüz - hiç biri soru sormaya cesaret i, tikleri doğru olduğu halde. Fakat çok uzun beklemeye vakti yoktu.

e ayağında çorapları olduğu halde sessizce dolaba doğru, yürüdü, diz çöktü. Elindeki anahtarı denedi ve en alttaki çekmeceye uydurdu. lidi açıp çekmeceyi çıkardı. Gayet muntazam istif edilmiş, yeşil renkli eleri orada idi. işte tam onun bıraktığı yerde Onları yerinden aldı, büyük ile saydı. Büyük "bir kısmı eksikti. Bu evde uzun burunlu, yapışkan biri vardı mutlaka. Sakın bu, ağızda erimeyen yağ gibi hareket eden ylu zayıf kadın olmasın? Yoksa, şişman taş bebeklere benzeyen diğeri slında, farketmezdi. Çünkü onların her ikisi de kendisi için tehlikeli idi. kurtulmanın en emin yolunu bulabildiği an, her ikisi de bu evden ecburiyetinde idiler. Vücutlarını ortadan kaldırmak ise oldukça marifet ir işti. Bunu yapabilmek için bir kaç güne daha ihtiyacı vardı.

nundaki odada, Miss Abigail uyumakta güçlük çekiyordu. Miss Laetitia yanında yatağa kıvrılmış, yumuşak bir sesle horluyordu. Mr. Mayo'nun l olduğu günden beri, kız kardeşler bir ihtiyat tedbiri olmak üzere yatıyorlardı. Çünkü bu adam hakkında neler olabileceği asla zdi.

nlar, hiç bir ard düşünce olmaksızın, mahallî gazetelerden birine verilen başlamıştı. Kızkardeşler hakikatte bir pansiyoner olmak istemiyorlardı, llerinden bir şey gelmezdi, yoktu. Üç nesilden beri ellerinde

bulundurdukları) baba yadigârı evlerini kurtarmak için başka çıkar yolları yak gibi görünüyordu. Bu sebeple Miss Abigail birkaç kelimeyi geçmemek şartiyle büyük bir dikkatle gazeteye şu ilânı verdi: «iki yaşlı bayan, geniş ve iyi döşenmiş evlerini ayni muhitten bir bayanla paylaşacaklar.»

Esas güçlük bu ilâna hiç yaşlı bayanın müracaat etmemesiydi. Hiç biri John Mayo'ya itiraz edememişti. Miss Abigail çalman zile kapıyı açınca, ellerindeki iki büyük bavulu zorla sürükleyerek içeriye girdi. Evlerine, kiracı olarak bir erkeği niçin alamayacaklarını anlatmaya çalıştılarsa da muvaffak olamadılar. Adam yaşlı kadınları şöyle bir dinledikten sonra:

- «Dinleyin bayan, gazetede ilânı gördüğüm an bunun John Mayo için bir fırsat olduğunu düşündüm. Bütün istediğim anlaşma ve sessizlik, uzun bir istirahat gibi, anlıyor musunuz.»

Miss Abigail kararlaştırdığı fiatı üç misline çıkardı, fakat John Mayo sesi bile titremeden bu parayı ödedi. Bir saat içinde yukarı kattaki büyük ön odalardan birine yerleşiverdi.

Mr, Mayo hakikatte iyi bir kiracı idi. Miss Abigail neticede bu karara varmıştı. Hattâ sarhoşluk nöbetlerinde dahi sessiz kalmasını bilmişti. Şüphesiz bazı garip huyları vardı. Meselâ hiç ümit etmediğiniz bir anda yanınızda görüverirdiniz. Fakat o, bu kusurunu evin içinde ve bahçede bazı işler görerek kapatmaya çalışırdı.

Mevcudiyetinin gün geçtikçe tehlikeli ve müzekker bir atmosfer halinde evin içinde yayılmaya başladığı görülüyordu. Miss Abigail ürkmüştü ve Laetitia da gittikçe artan bir heyecan hissediyordu.

John Mayo, günlük gezintiler hariç, evden çok nadir çıkıyor, ekseriyetle elinde mezeci dükkânından aldığı paketler, likör şişeleri ve çeşit çeşit cinayet mecmuaları olduğu halde geri dönüyordu. Miss Abigail ise bütün bunlara çok üzülüyordu. ilk farkettiği şey, pansiyonerlerinin kibar bir b.ey olmadığı idi. Fakat diğer taraftan Laetitia daha da ileri giderek John Mayo'nun bir sahtekâr, kalpazan belki de - uzak bir ihtimalle - bir cani olabileceğini düşünüyordu.

Şüphesiz ki Laetitia'nın Mr. Mayo'nun odasına hırsız gibi gizlice girip dolaşması ve bilhassa dolabın en alttaki kilitlenmemiş çekmecesini karıştırması çok yanlış bir hareketti. Fakat eğer bunu yapmasaydı her ikisinin de evlerinde gizlenen servetten haberleri olmayacaktı.

Laetitia, destelerden birinin en üstünde bulunan parayı çıkardı ve bunu gördüklerini ispat için Miss Abigail'e götürdü.

Miss Laetitia:

- «Rastgele bir tanesini aldım Afobie. Bunlardan binlerce olmalı.»

- «Onu yerine götür» diye Miss Abigail onu azarladı. «Herhalde Mr. Mayo'nun bizi casusluk, hırsızlık, gözetlemekle suçlandırmasını istemezsin, değil mi?»

Laetitia, her zamanki gibi kabul etmiş göründü. Fakat Miss Abigail, onun parayı elbisesinin altına sakladığından şüphe etmişti. Nitekim, birkaç gün sonra parası önceden ödenmiş, bir çeşit sandık kapılarının önüne geldiği vakit, endişesinin yerinde olduğu ortaya çıktı.

Miss Abigail, bir müddet hiç sesini çıkarmadı, bütün bunlardan sonra John Mayo, çalman para hakkında herhangi bir şekilde bahsetmedi. Eğer bahsetmiş olsaydı, evi terketmesi için bir bahane olacaktı.

Ertesi sabah Miss Abigail, Laetitia'yı merdivenlerin başında, ince bir tel makara ve raptiyelerle meşgul iken yakaladı. Laetitia, yaklaşan ayak seslerini duymayacak kadar meşgul idi.

Miss Abigail, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, onu seyrediyordu. Sonunda dayanamadı,

- «Neler yapıyorsun orada Laetitia?»

Laetitia, asık suratla cevap verirken, tombul yanaklarına bir kırmızılık yayıldı.

- «Sadece bir şey tecrübe ediyordum. Mr. Mayo'nun mecmualarından birinde okumuştum.»

Miss Abigail omuzlarının üzerinden, pansiyonerlerinin kapalı kapısına bir göz

attı. Mr. Mayo daima geç vakte kadar uyurdu. Bu onun için kulak misafiri olmaya değmeyen akılsızca bir konuşma idi. Raptiyeleri ve tel makarayı alıp Laetitia'nın kolundan tuttu ve merdivenden inmesine yardım etti.

Laetitia haşin tavırlarını takınarak:

- «Bundan sonra Abbie, bütün paralar bizim. Eğer Mr. Mayo'ya herhangi bir şey olursa, bütün paraları bizim öyle değil mi? Yani demek istiyorum ki, eğer biz bunları alıp, polis çağırmadan önce bir yere gizlersek, hiç kimsenin bu paradan haberi olmayacak.

- «Fakat hata ediyorsun Laetitia! Bu bir cinayet.»

Laetitia'nın açılan masum bakışlı iri mavi gözleri bir müddet öylece kaldı.

- «Niçin, öyle korkunç şeyler söyleme Abbie! Hem biz Danetree'nin kızlarıyız, öyle değil mi? Kim bizden böyle kötü bir şey ümit edebilir?»

Miss Abigail mahcup olmuştu, fakat düşünceleri onu üzüyordu. Artık John Mayo'nun bir cani olduğundan hiç şüphesi kalmamıştı. Bu sebeple paraları asla doğrudan doğruya ona ait olamazdı. Miss Abigail ile Miss Laetitia, şüphesiz ki, bu parayı viski ve mecmualardan çok daha iyi yerlere kullanabilirlerdi.

Eğer bu adam ortadan kalkar da ve paraları bunlara kalırsa niçin harcamasınlardı? Fakat Laetitia'nın metodu biraz saçmaydı. Meselâ, ayağı kayabilir, trabzanın üstünden düşebilirdi. Düşüp bir ayağını kırabilirdi? Son günlerde çok öfkeliydi. Tehlikeli olmaya başlamıştı. Hattâ tecavüz dahi edebilirdi.

Hayır, hayır, böyle tehlikeli işe düşünmeden giremezsiniz. Bunun için son derece hünerli bir plâna ihtiyaç vardır.

Miss Abigail, sinirleri ancak Laetitia'nın kollarını boynuna dolayıp yanaklarından öptüğü zaman yatıştı, düşüncelerini yüksek sesle söyleyip içini boşalttığını neden sonra farketti.

- «Oh, sevgili Abbie» diye Laetitia atıldı. «Senin de benim gibi düşündüğüne

öyle sevindim ki.»

Şimdi, yatağında uzanan Miss Abigail rahatsız bir şekilde doğruldu ve yanında yatan kızkardeşine bir müddet baktıktan sonra kararını verdi. Ertesi gün Greenguff lara gidecek ve bir şişe Rough-On-Rodents alacaktı. Laetitia ne derse desin, kendi plânı en iyisi idi. Bu kararı verdikten sonra rahat ve derin bir uykuya daldı.

Ertesi akşam Danetree'lerin evinde âdeta bir bayram havası esiyordu. Miss Laetitia telâşla mutfaktan yemek odasına geçti. Üzerinde, kenarları mekik işi yapılmış bir örtü ile örtülmüş olan en iyi masalarını kuruyordu. Kristal bardaklar, evde dokunmuş keten peçeteler koyuyordu.' Bu işleri yaparken bir yandan da ağzı kapalı, şarkılar mırıldanıyordu.

Miss Abigail, mutfağın ortasında duruyor, nefis kokulu soğanlar, yeşil zencefil, kişniş otu, sarmısak ve cızırdayan et dilimleri hazırladığı baharatlı yiyeceklerin en mühimini teşkil ediyordu. Pişirdiği yiyeceklere bakıp kendisini tebrik etti.

Bu sabah Greenguff’lardan birkaç parça ev için lüzumlu malzeme getirmişti. Bunların araşma bir şişe Rough-On-Rodents de dahildi. Bu satın aldıklarını topladıktan sonra, ön tarafta ayakta duran ve kendisine bir kere daha baksınlar diye bekliyen aptal bir sarışın kıza verdi, dükkândan çıktı.

Eve John Mayo'dan önce varmıştı. Paketlerini mutfağa bıraktıktan sonra kilere indi. Zeminin kırık çimentosunu muayene etti. iki yaz önce deniz, temalin altına sızmış ve fecî neticeler doğurmuştu. Çimento bloklarının sonunda bir tanesi çökmüş ve buna bitişik olanlar toprağın üstünde çıkıntı yapmışlardı. Bunlardan birini göz önünden kaybetmek için fazla bir kuvvete, ihtiyaç yoktu. Yumuşak toprağın altı mükemmel bir mezar olurdu.

Tam işe başladığı sırada" merdivenlerden gelen ayak sesleri işitti. John Mayo'nun bu manzarayı görmesi üzerine paniğe kapıldı. Kendisini kaçmaya zorlayan itici.kuvvetle savaşmak zorunda idi. Fakat Mr. Mayo, yanına gelince onun tatlı tatlı dişlerini göstererek gülümsediğini görerek rahatladı.

- «iyi, iyi,» dedi. «Burası hakikî bir harabe.»

- «Deniz, biliyorsunuz» diye Miss Abigail mırıldandı.

- «Bakın size ne söyleyeceğim. Benim vaktim oldukça müsait bir miktar çimento alabilirsem, belki de eski haline getirebilirim.»

- «Çok naziksiniz Mr. Mayo, ama herhalde başaramayız.»

- «Üzerinde durmayın.»

Miss Abigail boğazını temizledi ve devam etti:

- «Miss Laetitia ve ben sizi akşam yemeğine davet etmek istiyorduk Mr. Mayo. Bu akşam özel hazırlanmış Hint pilâvı var. Sizin de bize katılacağınızı ümit ediyorduk.»

Mr. Mayo, mübalâğalı bir tarzda dudaklarını şapırdattı.

- «Hint pilâvı mı? işte bakın, bundan bir tabak yemek için gelirim. Sıcak ve en iyisi.»

- «Çok güzel, sizi saat yedide bekliyoruz.»

- «En iyi kıyafetimle orada olacağım, bunun üstüne bahse girerim.»

Miss Abigal, derin derin içini çekmekten kendini alamadı. Eğer Mr. Mayo, Hint pilâvını sevmezse, işler zorlaşacaktı.

Günün geri kalan kısmı akşam yemeği için hazırlık yapmakla geçti. Şimdi ise saat tam altı buçuk. Miss Abigail tüpten sıktığı siyah macunu denemek istedi. Bu öldürücü doz'un ne kadar koyacağını merak ediyordu. Gerek Laetitia'nın, gerekse kendi tabağına bir parça dahi değdirmemek için son derece dikkatli olması gerekiyordu. Yukarıda dolaşan Mr. Mayo'nun ayak seslerini duymak için çalışmasına biraz ara verdi. Her an aşağıya inebilirdi. Bir an ümitsizliğe kapıldığını belirten bazı hareketlerde bulundu. Dikkatini isteyen pek çok hususiyetler vardı.

Kapı zilinin sesi Miss Abigail'! şaşırttı. Ellerini önlüğüne silerek alelacele ön odaya geçti, fakat tam o sırada Laetitia, kapıyı açmıştı. Balkonda iri yarı, hantal bir adamın gölgesi belirmişti. Uzaktan, olduğundan daha da korkunç

gözüküyordu. Fakat, kardeşinin yanına gelince Miss Abigail, Şerif Tom Mc Gee'yi tanıdı.

Şerif işaret parmağını dudaklarına yaklaştırarak sessiz olmalarını belirtti ve adeta fısıltı halinde konuştu.

- «Bayanlar, sizin buraya bir pansiyoner aldığınızı duyduk. Doğru mudur?»

Miss Abigail cevap verdi:

- «Ah! Evet şerif, ismi de John Mayo.»

- «Bu mudur?» Şerif elinde tuttuğu bir kâğıt parçasını gösterdi. Miss Abigail acele ile kâğıdı aldı. Bu, Miss Abigail'in postahane duvarlarında sık, sık gördüğü cinsten bir kâğıttı. Yukarı kısmında biri cepheden, diğeri profilden olmak üzere bezirsiz iki fotoğraf vardı. Yukardaki adamın bu olduğuna artık kanaat getirmişlerdi. Miss Abigail'in gözleri bir an siyah yazılara takıldı.

KAATiL, BANKA SOYGUNCUSU OLARAK ARANIYOR»

Bunun altında bir isim ve yarım düzine lâkab.

Miss Abigail yutkundu, fakat cevap verirken sesi titriyordu. Zorlukla:

- «Evet, bu o adam» diyebildi.

McGee, tasdik mahiyetinde mırıldandı ve Miss Abigail'in elindeki kâğıdı geri aldı. Miss Abigail, şerifin arkasına doğru baktığında, kapının yan tarafında duran kısa boylu, tıknaz iki adamın daha olduğunu farketti.

- «F.B.I.,» diye McGee izah etti. «Şimdi, bayanlar, siz mutfağa dönseniz çok iyi edersiniz. Çünkü biz yukarıya Mr. Mayo'yu almaya gidiyoruz Tehlikeli bir adamdır. Belki bazı silâhlı çatışma olabilir, onun için uzak durun.»

İtaatkâr kızkardeşler mutfak kapışma doğru yöneldiler. Üç adam merdivenleri tırmanırken son derece sessiz olmaya bilhassa dikkat ediyorlardı. Yukarı kattaki hole çıktılar ve gözden kayboldular. Sonra aniden bir kapı çarpması, boğuk, kısık bir bağırma ve kavga sesleri duyuldu. Bir müddet için evde sessizlik hâkim olmuştu. Sonra bu sessizliği, tatlı sözler ve odanın araştırıldığını belirten

mobilya sesleri bozmuştu.

Sonra aniden John Mayo, acı acı haykırmaya başladı. Bir yandan bağırıyor, bir yandan söyleniyordu. Sonunda, merdivenin başında gözüktüğü sırada adamlardan bir tanesine şiddetli bir tokat attı. Böylelikle öfkesini biraz olsun dağıtmıştı. Aşağıya indi ve başı öne eğik olarak şaşılacak derecede mahcup bir tavırla kızkardeşlerin karşısında durdu. Sonra başını yukarı kaldırdı, gözlerini kısarak düşmanca bir bakış fırlattıktan sonra üzerlerine doğru atılmak için bir hamle yaptı. Fakat memurlar kendisini geri çektiler ve ön kapıdan dışarı çıkartıp arabalarının beklediği yere kadar adetâ sürükleyerek götürdüler. Sadece Tem McGee kaldı.

Şerif mutfaktan gelen nefis kokuları kokladı.

- «Hint Pilâvı» diye anladığını belirtti ve devam etti. «Bayanlar, zannederim Mr, Mayo'yu bu akşam yemeğine davet etmiştiniz. Öyle anlaşılıyor.

- «iyi bir yemeğe ihtiyacı vardır, diye düşündük,» diye Miss Laetitia, belirtti.

McGee elini şiddetle masaya vurdu, sert bir sesle konuştu:

- «Bayanlar, sizin her ikinizi de çocukluğumdan beri tanırım. Size itimadım sonsuzdur. Fakat şunu söylemeliyim ki, böyle yabancı bir adamı evinize almakla iki budala gibi hareket etmiş oldunuz; Yukarıda ne bulduğumuzu biliyor musunuz? Oldtown'daki Federal Bank'tan çalman yirmi bin dolar...»

- «Yirmi bin dolar ha!» diye Miss Laetitia soludu.

- «Evet, ve biz bunu sizde görmeseydik asla bulamazdık Miss Laetitia.»

- «Ne demek istiyorsunuz?»

- «F.B.I. da büyük banknotların bir listesi vardır, bunlardan bir tanesi de mahallî bankada gösterilmiştir. Bunun izini takip etmek çok zamanımızı aldı. Fakat sonunda Joe Katz, sizin dükkâna bu parayla girdiğinizi hatırladı.

- «Niçin? Ben asla...»

- «Beni yanıltmaya çalışmayın Miss Laetitia. Danetree kardeşlerden böyle bir

şeyi asla ummadık, ancak etrafta araştırmaya başladığımız sırada sizin bir pansiyoneriniz olduğunu öğrendik. Sonunu zaten siz biliyorsunuz. Bütün bunların yanında bu işin komik bir tarafı da Mr. Mayo'nun her aldığı şeye bozuk paralar ödemesi. Acaba bunları nereden tedarik ediyordu.»

Miss Abigail, derhal şerifin lâfım kesti:

- «Sizi temin ederim ki bilmiyoruz. Yalnız, siz şimdi Mr. Mayo ne olacak onu söyleyin?»

- «Sandalyeye gidecek Miss Abigail. Bundan hiç şüpheniz olmasın. Banka bekçisinin ölümüne, üç şahit var. Sizin bilmeniz gereken bazı şeyler var. Sizin içinize korku düşürmek istemem bayanlar. Fakat belki bu size bundan sonraki günlerde daha dikkatli olmanızı öğretecektir. Onun yukarda neler saçmaladığını işittiniz. Sizden hakikaten nefret ediyor, sizi parasını çalmakla itham ediyor. Şüphesiz bu çok saçma. Ama hemen hemen delirmiş gibiydi, bir ara, her ikinizi de öldürüp cesetlerinizi bodruma gömmeyi tasarladığını ağzından kaçırdı. Böyle düşündüğünü zaten tahmin etmiştim. Ancak sonunda nasıl olsa sandalyeye gidecekti. Sizi bu akşam yemekten sonra boğmaya niyetlenmişti.

Miss Laetitia hayretle:

- «Yemekten sonra mı? Fakat çok gecikmiş olacaktı.»

Miss Abigail derhal kardeşine bakarak ikaz etmek istedi, ellerini ağzının üzerinde çarptı.

Şerif bunu farketmemişti.

- «Mr. Mayo'nun bazı çılgınca fikirleri vardı. Sizin yeğeniniz olarak burada yaşamaya kararlıydı. Sizin de seyahate çıktığınızı söyliyecekti. Şüphesiz bu olmayacak bir şey ama, bir akıl hastası idi. Aklından neler geçirdiğini, nasıl bilebilirsin. Her neyse, sizlerle beraber oturup Hint pilâvınızı paylaşmayı çok arzu ederdim ama, ne yazık ki gitmem gerekli, karakolda bana ihtiyaçları vardır# Şimdi size tekrar söylüyorum, bundan sonra adımlarınızı dikkatli atın.»

- «Oh, öyle yapacağız» diye güldü Miss.Laetitia. »

Şerif gittikten sonra Miss Abigail mutfağa döndü. isteksizce pilâvı aldı ve çöp kutusuna döktü. Bu günahkâr yiyecekten ne kendisi ne de Miss Laetitia bir lokma dahi yiyemedi.

Bir müddet te siyah macunu atmak fikri ile oyalandı, fakat sonunda jöle kavanozuna sıkıp rafa kaldırmayı uygun buldu. Bu fare zehiri bir gün yanlışlıkla ele gelebilirdi.

Temizliğini bitirdikten sonra ön odaya geçti. Miss Laetitia, sallanan iskemlesinde sessiz sedasız, ağlamaklı bir yüzle oturuyordu. Başını kaldırdı ve:

- «Düşün bir kere, bütün parayı kaybettik.» dedi.

- «Biliyorum, şekerim.»

- «Eğer biraz acele hareket etmiş olsaydık, her şey çok daha iyi olurdu. Zavallı Mayo'nun sandalyede olduğunu düşün. Eminim ki bizim metodumuz daha nazikti. Hattâ bunu merhametli bir hareket olarak ta vasıflandırabilirsin.

- «Evet, anlıyorum.»

- «Ve şimdi her şey bitti. Hayat artık çok sıkıcı olacak.»

Miss Abigail, cevap vermedi. Benekli keresteden yapılmış eski bir yazı masasına doğru yürüdü ve çekmeceden bir parça kâğıt kalem aldı.

Bir müddet sonra Miss Laetitia kalktı, gerindi. Aniden ellerini çırptı.

- «Sevgili Abbie,» dedi. Daily Bugle'ye bir başka ilân verelim. Neden sanki bunu düşünmedim?» Miss Abigail kardeşine baktı ve güldü.

- «Bu sefer başka bir kadın belirteceğimizi hiç zannetmiyorum. Sadece şirin evimiz hakkında iyi seçilmiş birkaç kelime yeter. Ne dersin bu fikre Laetitia?»

- Oh, evet şekerim. Çok haklısın.